WALTER PUSCHEL

ROBIN SI FIICA SEFULUI DE TRIB

COLECTIA WESTERN

WALTER PUSCHEL

ROBIN
şi fiica şefului de trib

ROMAN

V.1.0

V.1.0

În româneşte de HORIA MATEI

COLECTIA WESTERN

Robin und die hauptlingstochter
Der Kinderbucverlag
Berlin

Editura Ion Creangă
1971

Capitolul I

Circul instalat în oborul din Jacksonviile era plin până la ultimul loc. Creoli, cu pielea de culoare închisă, stăteau lângă yankei deşiraţi, marinari francezi şi englezi lângă pescari şi crescători de vite spanioli. Pe ici, pe colo se zărea şi câte o femeie sau câte o fată, îmbrăcate în rochii ieftine, împodobite cu bijuterii fără valoare. Faptul că în acest public pestriţ nu se afla nici un negru, nu era câtuşi de puţin de mirare. Fiindcă, întocmai ca şi în Alabama sau în Georgia, nici aici, în Florida, un negru nu putea îndrăzni să se aşeze în aceeaşi încăpere cu un alb. Indiferent dacă era vorba de o biserică, o cârciumă sau un circ. Nici indieni nu se găseau printre spectatori. În urmă cu un an, fireşte, lucrurile ar fi stat altfel. Pe atunci, ai fi găsit aici şi seminoli, cu turbanele lor împodobite cu pene şi cu eşarfele lor în culori vii. De altfel, n-au fost niciodată prea numeroşi în acest port situat pe malul fluviului St. John. Trăiau în satele lor din preria Alachua, în pădurile rare din Florida centrală, lipsite de drumuri şi în regiunea nestrăbătută a everglade[1]-lor din sudul ţinutului. Dar unii dintre ei obişnuiau să vină mereu la oraş, vindeau piei de aligatori sau blănuri şi cumpărau cele de care aveau trebuinţă. Acum, între ei şi guvernul din Washington se declarase stare de război. Nici un indian nu mai avea voie să calce în oraş. Altfel, ar fi avut soarta lui Bill Şchiopul, bătrânul seminol care locuia într-o colibă din marginea portului şi vindea marinarilor tot felul de amintiri, de pildă: broaşte ţestoase, figurine cioplite de el şi împletituri din mătase de porumb. În ziua în care s-a aflat de atacul lui Osceola asupra agentului însărcinat cu afacerile indiene şi de înfrângerea maiorului Dade, o ceată de băieţandri din gărzile voluntare l-a spânzurat la repezeală pe bătrânul Bill şi-apoi i-a dat foc, cu coliba lui,

[1] Everglade – ţinut mlăştinos din Florida.

cu tot.

În schimbul seminolilor care lipseau, oraşul căpătase alţi oaspeţi. Mulţi fermieri, ale căror proprietăţi erau ameninţate de către indieni, veniseră să se pună la adăpost în forturi şi în oraşe. Se obişnuiră destul de repede cu noua situaţie, deoarece guvernul le plătea cu regularitate o sumă frumuşică drept despăgubire şi câte unul dintre ei trăia acum în condiţii mai bune decât la ferma lui.

Acest gen de oaspeţi era din belşug reprezentat în Jacksonville. Locuitorii oraşului nutreau faţă de ei sentimente destul de amestecate. De pildă, patronul localului „Red Snapper” îi socotea bineveniţi. Nu prea se zgârceau la bani şi, chiar dacă din când în când spărgeau câteva scaune, hangiul era despăgubit cu vârf şi îndesat prin faptul că şi consumaţia creştea în mod corespunzător.

Când mister Blow, hangiu şi proprietar al localului, ieşea în uşa prăvăliei, avea drept în faţa lui intrarea circului care aparţinea lui Ambrosius Smith, cel mai bun client al său. Acest lucru era îndeajuns ca să-l socotească şi printre prietenii cei mai apropiaţi. Mister Smith făcea şi el parte dintre acei care erau cum nu se poate mai mulţumiţi de oamenii pe care războiul îi adusese în număr mare în oraş. De fapt, ar fi trebuit încă de acum două săptămâni să plece la Lancaster, împreună cu trupa lui. Dar nu se putea hotărî să-şi părăsească locul, căci vedea cum seară de seară oamenii făceau coadă în faţa casei de bilete. Pe de altă parte, nu ştia ce-l aşteaptă la Lancaster, astfel că nu vedea nici un motiv să pornească într-o călătorie obositoare şi nu lipsită de primejdii, numai pentru că în urmă cu câtva timp făgăduise să participe cu spectacolul lui la aniversarea a zece ani de la întemeierea oraşului.

În schimb, mister Crawford, şeriful, era mai puţin bucuros de schimbările ce se produseseră în oraş. Ca să spunem lucrurilor pe nume, nu toţi noii sosiţi erau gentlemeni. Bineînţeles că mister Crawford nu avea nimic împotrivă ca, de pildă, proprietarul mai multor mii de acri de pământ să locuiască o vreme în Jacksonville. Şi nu, din pricină că bogăţia i-ar transforma pe aceşti oameni în îngeri, Doamne

fereşte! Dar atunci când un asemenea om vine în conflict cu legea, are măcar bunul obicei să remunereze aşa cum se cuvine munca atât de obositoare a şerifului. În asemenea cazuri, era de cele mai multe ori o plăcere să faci ca dreptatea să triumfe. Cu administratorii lucrurile nu stăteau chiar aşa de bine; dacă aveau puţină minte şi dacă po sedau şi ei câte ceva în materie de bumbac, tutun sau zahăr şi prin urmare reuşiseră să puie deoparte câte o sumuşoară la bancă, atunci se mai putea sta de vorbă cu ei. Dar când erau nişte nătărăi şi din categoria asta se aflau destui, atunci puteau să-i facă şerifului viaţa amară. Cei mai răi dintre toţi erau supraveghetorii. Ăştia n-aveau în capul lor decât rachiu şi femei, erau obişnuiţi prin însăşi natura muncii lor să folosească pumnii, de îndată ce lucrurile nu se desfăşurau pe gustul lor, iar bani peşin nu avuseseră aproape niciodată. Şi iată că acum, pentru prima oară, în buzunarele lor clincăneau dolari noi-nouţi, puteau să bea după pofta inimii şi nu mai erau stăpâni absoluţi peste câte un sat de sclavi, ci petreceau prin cârciumi împreună cu indivizi de teapa lor. Făureau planuri ameţitoare, despre cum vor înfiinţa după război plantaţii proprii pe teritoriul indian, iar când izbucnea cearta, îşi spărgeau capetele cu sticle de whisky sau se repezeau unii asupra altora cu cuţitele. Atâta vreme cât lucrurile se desfăşurau între ei, chestiunea n-avea cine ştie ce importanţă. Dar când, fără voia lui, era amestecat şi câte un localnic, atunci şeriful se afla într-o situaţie foarte grea. Fiindcă lucrurile se puteau desfăşura ca în întâmplarea cu şelarul Tordell. Acestuia războiul îi adusese comenzi atât de mari în materie de şei şi harnaşamente, încât nu lipsea în nici o duminică de la biserică pentru a mulţumi bunului Dumnezeu pentru mana cerească pe care i-o trimisese. După slujba liturghiei, obişnuia să treacă pe la hanul lui Blow ca să bea un pahar de gingerale şi să citească ziarul. Lucrurile s-au desfăşurat în felul acesta paşnic până într-o bună zi, când a fost aruncat în stradă cu nasul rupt şi un ochi vânăt. Şerifului i-a povestit, cu voce tremurândă, că, după ce studiase în ziar cotele de la bursă, voise să-şi bea

berea, dar paharul era gol. Deşi pentru el era limpede ce se întâmplase, nu făcuse decât să-i arunce gentlemanului de la masa sa o privire mută şi dispreţuitoare, după care comandase hangiului altă bere. Dar înainte de a se dumiri ce se petrecea, se afla din nou în faţa unui pahar gol. Drept urmare, a întrebat foarte politicos dacă nu cumva vreunul dintre domnii de la masa lui greşise paharul. Şi iarăşi, drept urmare, fără ca vreunul să se învrednicească a-i răspunde, s-a trezit cu un pumn în obraz şi aruncat în stradă. Mister Crawford nu reuşi să scape de indignatul Tordell şi trebui să-l urmeze până la cârciumă pentru a-i trage la răspundere pe cei vinovaţi. Iar lucrurile se petrecură întocmai cum prevăzuse el. Doi dintre gentlemeni, cu care bietul Tordell şezuse la masă, depuseră mărturie că Tordell băuse cu neobrăzare din paharul unui al treilea gentleman, care era tovarăşul lor. Mister Blow, hangiul, care nu vroia să se certe cu nimeni, declară cu vorbe multe şi frumoase că regretă foarte mult dar, din păcate, nu văzuse nimic, deoarece tocmai era ocupat să destupe o sticlă nouă. Crawford îl sfătui discret pe şelar să-i strecoare măcar chelneriţei câţiva dolari, pentru a-i reîmprospăta în felul acesta memoria. Tordell refuză cu indignare. Spuse că paguba este de partea lui şi că nici măcar prin gând nu-i trece să mai cheltuiască şi bani pentru a obţine să i se facă dreptate. Câteva zile după aceea.

A regretat profund acest refuz al său. Dar era prea târziu. La rândul lor, indivizii îl reclamară la şerif, aduseră şi martori, iar lui Crawford nu-i mai rămase altceva de făcut decât să-l condamne pe batonul Tordell, în a cărui nevinovăţie credea cu tărie, la o amendă de zece dolari, pentru tulburarea liniştei publice. Printre cetăţenii de vază ai oraşului, această măsură a stârnit o vie dezaprobare. Crawford a suportat-o cu umilinţă, fiindcă, după concepţia şerifului, a sluji dreptatea constituie o cinste ce se cere remunerată şi care aduce după sine şi unele neplăceri ce nu pot fi evitate.

Dacă negrilor din Jacksonville le era interzis să intre în circ ca spectatori, le era totuşi permis să evolueze într-un

circ şi să distreze publicul cu acrobaţii foarte periculoase şi cu tot felul de clovnerii. Mister Ambrosius Smith a ştiut să profite de această situaţie şi a colindat târgurile de sclavi din St. Augustine, Jacksonville şi Tallahassee, unde a cumpărat câţiva artişti destul de talentaţi. Prin intermediul acestei trupe artistice, mister Smith a ajuns ceea ce era: proprietarul unei case de ţară, situată pe coastă, în apropiere de Pensacola, al unei mici tipografii unde se confecţionau broşuri cu cântece religioase şi maxime morale şi, în sfârşit, era directorul unui circ ce se bucura de oarecare faimă.

Când se gândea la situaţia lui dinainte, cum vreme de ani în şir muncise din greu ca vânzător ambulant de broşuri, umblând din oraş în oraş şi din casă în casă şi oferind spre vânzare cărţi religioase care abia îi aduceau un câştig de câţiva cenţi, îl apuca şi acuma o milă adâncă de sine însuşi. Dar până la urmă venise şi ziua aceea, când îl văzuse la St. Augustine pe micul Robin. Un bărbat impunător, cu o barbă neagră, îl oferea spre vânzare. Băiatul sărea ca o sfârlează prin aer, înfigea în faţa lui o prăjină de bambus şi se căţăra pe ea cu atâta siguranţă, de parcă prăjina ar fi prins rădăcini acolo. Pe urmă, sărea de sus drept pe locul stabilit, fără a fi nevoie să mai facă măcar un singur pas şi în acelaşi timp, cu un gest elegant, prindea prăjina pe cale să cadă, apoi se înclina adânc în faţa spectatorilor. Cum de s-a întâmplat ca Ambrosius Smith să ofere atunci toţi banii pe care-i avea asupra lui şi care nu erau prea mulţi, pentru a-l cumpăra pe băiatul negru – nu putea să spună. Dar fiindcă povestea de ani de zile că i se arătase pe neaşteptate îngerul Gavril şi-i şoptise: „Dacă vrei să faci o faptă plăcută Domnului, atunci cumpără-l pe sărmanul băiat”, începu el însuşi să creadă în povestea asta. Oricum, Ambrosius Smith, deşi un om blând din fire, putea să se supere din cale-afară dacă îndrăznea cineva să facă aluzie că l-a luat pe băiat numai pentru ca, prin acrobaţiile lui, să ademenească oamenii să-i cumpere broşurile. Spunea că ideea aceasta îi venise câteva săptămâni după ce-l cumpărase. Şi, fiind un om onest, recunoştea cu plăcere că

negoţul cu scrieri sfinte ajunsese la mare înflorire după ce băiatul începuse să atragă publicul.

N-a durat mult şi Robin cel de unsprezece ani a căpătat un tovarăş, pe Cezar, de şaisprezece ani, iar în 1832, de Crăciun, aşadar cu exact patru ani în urmă, noua trupă de artişti a fost înfăţişată pentru prima oară publicului din Tallahassee sub numele de „Diavolii zburători ai lui Smith”. La început în aer liber, iar scurtă vreme după aceea în cortul achiziţionat în acest scop. La vânzarea broşurilor mister Smith renunţase, socotind-o o afacere nerentabilă. Fiindcă nici el şi nici arhanghelul Gavril nu făcuseră vreo legătură între cumpărarea lui Robin şi vânzarea acestor broşuri, putea să se lipsească de ele fără nici un fel de remuşcări.

Tipografia din Pensacola, a fostului său furnizor, o achiziţionase din milă. Proprietarul murise pe neaşteptate şi nu lăsase mijloacele necesare ca văduva lui s-o poată conduce mai departe. Smith cumpără întreprinderea de la ea, pentru un preţ foarte onorabil, după cum nu uita niciodată să menţioneze şi puse ca administrator un neamţ proaspăt imigrat. De atunci, tipografia îi aducea un venit care era depus la banca din Pensacola. De banii ăştia nu-i păsa. Avea sângele fierbinte şi inima lui aparţinea circului. Ba, nu se dădea în lături să apară chiar el însuşi în cadrul spectacolului. Nu că numărul său ar fi fost neapărat necesar pentru completarea programului, ci pur şi simplu pentru că îi făcea plăcere. Ani îndelungaţi, pe când colinda oraşele ca predicator, tare ar mai fi vrut să aibă spectatori şi succes şi nu avusese nici una, nici alta. În calitate de director de circ, le avea pe amândouă. Bineînţeles că nu putea să se caţere pe prăjini de bambus ca micul Robin, sau să galopeze stând în picioare pe un cal şi ocolind arena – cum făcea Corah, cunoscută sub numele de „Hurricane-Girl” şi care de altfel era numărul de atracţie al spectacolului său. Şi nici nu avea cai cu care să facă dresură de înaltă şcoală; în definitiv, el nu era proprietarul lui „Barnum and Bailey”, ci al trupei „Smiths flying devils”. Scopul său era să arate ceea ce învăţase ca predicator şi

negustor de broşuri: că o făptură inferioară poate fi ridicată la o viaţă superioară. Făptura era sârguinciosul cimpanzeu Jacky, pe care-l cumpărase la New Orleans, de la un marinar francez. Ca să-şi mai alunge plictiseala din timpul călătoriilor de luni de zile pe diferite oceane, marinarul îl învăţase pe maimuţoi să stea la masă ca un om, să mănânce cu lingura şi să bea dintr-un pahar. Smith s-a folosit de aceste cunoştinţe însuşite de Jacky şi a pus la punct un număr cu care sfârşea în fiecare seară programul circului său. Îmbrăcat cu eleganţă, ca un autentic gentleman, intra în arenă ţinându-l pe Jacky de mână. Maimuţoiul era şi el în straie de sărbătoare. Purta un pantalon în carouri, o hăinuţă albastră, de sub care se ivea o cravată lată, galbenă, iar pe cap avea o şapcă roşie de jocheu. Smith păşea solemn prin arenă. Din când în când, saluta, scoţându-şi pălăria şi cimpanzeul îl imita de fiecare dată, fluturându-şi şăpcuţa. Aveai impresia că domnul director şi proprietar al circului a ieşit la plimbare cu fiul său iubit, prin parcul de palmieri al oraşului. Cum o asemenea plimbare provoacă sete precum şi poftă de mâncare, era firesc să se sfârşească într-un birt. Acesta era reprezentat simbolic în mijlocul arenei printr-o masă, două scaune şi o găleată mare cu un palmier pitic. Mister Smith se aşeza şi dădea unui chelner negru pălăria şi bastonul. Jacky se aşeza în faţa lui, negrul aducea mâncare şi băutură, iar publicul privea foarte amuzat la maimuţa care mesteca strâmbându-se în fel şi chip şi la domnul Smith care îşi condimenta cina cu tot soiul de remarci glumeţe. Apoi, cu multe plecăciuni şi sub ropotul de aplauze al spectatorilor, domnul Smith părăsea arena, în timp ce mica lui stea de varieteu, Jacky, ţopăia în jurul lui. Numărul se desfăşurase astfel vreme de mulţi ani în multe oraşe. Numai în seara aceea, la Jacksonville, pe domnul director îl aştepta o surpriză.

Surpriza nu s-a produs chiar aşa, tam-nisam, deşt domnul Smith a avut această impresie. O minte abilă şi mâini încă şi mai abile o pregătiseră din vreme. Amândouă aparţineau lui Robin, băiatul acela negru căruia domnul

Smith îi datora întemeierea trupei sale. Între timp, Robin împlinise cincisprezece ani şi crescuse cum creşte tulpina trestiei de zahăr în sezonul ploios. Dar nu observai în înfăţişarea lui nimic din felul greoi, neîndemânatic care îi caracteriza pe cei mai mulţi dintre cei de-o vârstă cu el. Antrenamentul sever dăduse rotunjime şi mlădiere mişcărilor sale. Corah, fata cunoscută sub numele de „Hurricane-Girl”, îl rugase într-o zi, după ce-şi terminase numărul, să-i ducă în grajd calul, cu care prilej îl numise pe Robin „tânărul meu leopard”. Cuvintele acestea treziseră în sufletul de adolescent al lui Robin o nelinişte pe care nu reuşea să şi-o explice, dar care îl făcea să caute mereu apropierea fetei şi să-i îndeplinească orice dorinţă ce i se părea că citeşte în ochii ei. O auzi o dată, când Corah ieşi înfierbântată din arenă, cum spune: „Doamne, ce sete îmi e!” şi-i aduse imediat o felie de pepene. Când o vedea cărând o găleată cu apă, i-o lua imediat din mână şi-o ducea el. Ce-i drept, de câteva săptămâni încoace i se întâmpla uneori să i-o ia înainte Cezar, mâncătorul de flăcări. Cu câteva zile în urmă, acesta avusese chiar neobrăzarea să-i dăruiască fetei, după ieşirea din arenă, două portocale. Pentru Robin, acesta constituise un semnal. Trebuia să facă ceva. Trebuia să ducă la bun sfârşit o faptă, căreia Cezar să nu-i poată opune ceva asemănător, o faptă care să-l înlăture pe rival.

Ideea salvatoare o avu în urma unei remarci făcute de Corah. Aceasta, împreună cu alte câteva fete, trebuia ca în timpul ultimelor minute ale spectacolului să păşească printre rândurile spectatorilor, cu coşuri de flori sub braţ; în timp ce mister Smith împreună cu Jacky dădeau ocol arenei în sunetul marşului final, fetele aruncau flori printre spectatori. Cum publicul era alcătuit din tot felul de oameni, Corah şi prietenele ei nu prea jucau cu plăcere rolul de fete care distribuie flori. Ca să scape de acest rol, Corah îi propuse directorului s-o lase ca în ultima scenă să apară în calitate de chelneriţă la birt. Cu prilejul acesta, spuse ea, ar putea să cânte ceva şi publicului o să-i placă mai mult decât un chelner oarecare, care nu scoate nici o vorbă.

Chelnerul ăsta oarecare era Cezar, mâncătorul de flăcări. Smith nu fusese de acord cu această propunere. Când Robin află de la Corah cum stau lucrurile, îşi dădu imediat seama că se ivise prilejul să-i dovedească fetei afecţiunea lui. Corah trebuia să capete rolul pe care-l dorea atât de mult. Până la prânz, Robin cumpăni în toate felurile cum ar putea să reuşească. După masă, Smith îl trimise la „Red Snapper” după o sticlă de whisky. Pe drumul de înapoiere îi veni şi ideea salvatoare.

Numărul fetei era pe sfârşite. Stând în picioare pe spinarea armăsarului, galopa prin arenă şi arunca bezele publicului. Spectatorii aplaudau, fluierau şi aclamau. Corah ieşi, dar se întoarse imediat, readusă de aclamaţiile stăruitoare, alergă cu paşi mici până în mijlocul arenei şi se înclină de câteva ori.

Între timp, Robin stătea lângă Cezar care se pregătea pentru rolul lui de chelner. Într-un pahar mare turna whisky, iar un alt pahar îl umplu cu ceai galben, pregătit într-o cană.

— Ar fi o glumă straşnică, zise Robin, dacă stăpânul nostru ar greşi paharul. Aş vrea să-i văd mutra dacă, în loc de whisky, ar da de duşcă un pahar cu ceai.

Cezar îi aruncă lui Robin o privire dispreţuitoare. Nu putea să-l sufere pe băiat. După cum nici băiatul nu putea să-l sufere pe el. Iar motivul antipatiei sale era acelaşi ca şi al lui Robin. Motivul se numea Corah. Ce-i drept, Cezar era departe de a-l privi pe Robin ca pe un rival în adevăratul înţeles al cuvântului, cu toate acestea nu-i plăcea câtuşi de puţin când vedea atenţiile cu care băiatul o înconjura pe Corah.

— Te-ai bucura, n-am nici o îndoială în privinţa asta, fiindcă bătaia aş primi-o eu. Dar plăcerea asta n-ai s-o ai.

Robin nu mai spuse nimic, deşi nu era chiar aşa, căci nu dorea câtuşi de puţin ca mâncătorul de flăcări să fie bătut. De altfel, bătaia nu era prevăzută în planul pus la cale de Robin. Oricât de mânios ar fi fost Smith, sclavii nu şi-i bătea. Putea să-i înjure aruncându-le ocări îngrozitoare, să-i pună să muncească pe brânci, să le dea ca pedeapsă

numai a treia parte din raţia lor de mâncare, dar inima lui, în fond bună, nu-l lăsa să-i bată. O anume blândeţe a firii lui îl oprea de la aceasta. De fapt, pentru Smith exista un singur om de care era în mod serios preocupat şi acela era el însuşi. Când cineva îl mânia, acest lucru provoca în el mai puţină ciudă împotriva respectivului păcătos decât compătimire faţă de propria-i persoană. Pedeapsa pe care o administra n-avea importanţă. Principalul era să se simtă împăcat cu sine însuşi. Această împăcare o căuta de cele mai multe ori la „Red Snapper”, în faţa unei sticle de whisky şi, uneori, după ce se scurseseră câteva ceasuri de la neplăcutul incident, se întrerupea în mijlocul unei conversaţii şi, ridicându-şi privirea în tavan, exclama: „Vai, grea pedeapsă îmi este dat să îndur! Oare merit eu asta, spuneţi-mi, oameni buni?” şi când toţi ceilalţi comeseni răspundeau: „Nu, Ambros, n-o meriţi!” era mulţumit şi continua conversaţia întreruptă. Prin urmare, nici Cezar nu trebuia să se teamă de bătaie, iar pedeapsa, pe care cu siguranţă că urma s-o primească, nu-l deranja prea mult pe Robin, ba chiar era prevăzută de el, altminteri planul său, întocmit cu atâta îndemânare, n-ar fi dat nici un rezultat.

Era rândul lui Cezar să iasă în arenă. Apucă masa şi-o duse în manej. Imediat după el, un negru voinic căra, opintindu-se, găleata cu palmierul. Robin urma să aducă scaunele. Dar aşteptă mai întâi până când ceilalţi doi dispărură, pe urmă vărsă cu un gest bine camuflat ceaiul şi umplu paharul cu whisky.

Când mister Smith apăru cu Jacky, frumos costumat, aruncă, în treacăt, spre sticla de whisky o privire plină de afecţiune, îşi îndreptă ţinuta şi trecu prin despicătura perdelei care despărţea manejul de lumea cenuşie din spatele culiselor. Fu întâmpinat cu aplauze scurte şi modeste, care se adresau şi maimuţei sale. Smith mulţumi scoţându-şi pălăria, iar Jacky îşi flutură şăpcuţa de catifea. Între timp, Cezar apăru cu paşi mici şi îndesaţi, ţinând în mâini cele două pahare, se îndreptă spre găleata cu palmierul şi le aşeză cu băgare de seamă pe un scăunel jos, care de obicei stătea în vagonul de locuit şi era destinat să

suporte cizmele directorului; acum, în afară de cele două pahare, pe scăunel se afla şi o farfurie cu un fruct de ananas tăiat în cuburi. Cezar avea în faţă un şorţ alb şi la îndoitura braţului purta un şervet mare în carouri roşii. În timp ce urmărea plictisit plimbarea patronului cu maimuţoiul, gândurile lui rătăceau departe, în afara manejului. Îl amăra ideea că, în clipa aceasta, Robin poate că tocmai aducea pentru Corah cea însetată un pahar cu suc de portocale.

— Hei, negrule, un whisky, dar cât mai generos! strigă Smith cu un gest teatral, iar pentru iubitul meu Jacky câteva bucăţi de ananas şi un pahar de ceai de iasomie! Şi grăbeşte-te, măi, mâncătorule de şobolani, căci altfel te grăbesc eu cu un picior bine ţintit!

Nu era tonul pe care Smith îl folosea în mod obişnuit când vorbea cu oamenii lui. Dar făcea parte din rolul lui Smith, aşa cum şorţul alb făcea parte din cel al lui Cezar. Publicul voia să vadă un stăpân alb care se purta cu negrii lui după cum se cuvenea, iar Smith se supunea dorinţelor spectatorilor lui. Cezar ştia asta. Cu mare grijă apucă paharul, îl aşeză în faţa lui Smith şi spuse cu un rânjet amabil:

— Poftim, master Smith, în sănătatea dumneavoastră, master Smith!

Pe urmă, fără să se mai uite la director, se întoarse la palmier, luă farfuria cu ananas şi al doilea pahar de pe scăunel şi le aduse maimuţoiului.

Smith îşi ridică paharul, îl adulmecă şi dădu din cap cu satisfacţie:

— Iată că mister Blow ne-a trimis marfă calitatea-ntâi! Am spus-o întotdeauna: hangiul de la „Red Snapper” e foarte grijuliu cu clienţii lui!

Era singurul pasaj din text care în fiecare oraş suna altfel. Smith punea întotdeauna numele localului pe care îl frecventa cu predilecţie, iar el frecventa cu predilecţie cârciumile unde acest gen de reclamă comercială era răsplătit din când în când cu câte o sticlă.

— Am să-ţi destăinuiesc, îşi continuă directorul

cuvântarea, de ce te iau întotdeauna cu mine când îmi administrez băutura de dimineaţă. O fac pentru că i-am făgăduit nevestei mele că n-am să mă întorc acasă cu vreun maimuţoi. Dacă eşti şi tu de faţă, nu sunt nevoit să-mi calc cuvântul, fiindcă pot să spun: „Ce vrei, darling, ţi-au venit doi maimuţoi”.

Publicul râse şi aplaudă. Cel care părea să se amuze cel mai mult de această glumă era însuşi Smith. Râdea cu gura mare, se bătea cu mâinile pe coapse şi spunea:

— Pe chestia asta o să tragem o duşcă, Jacky. Cheerio![2]

Dădea paharul peste cap şi Jacky urma ascultător pilda stăpânului său.

Lui Robin nu-i păsa de Smith, privea numai la maimuţoi. Era curios să vadă ce-o să facă un cimpanzeu care a băut un pahar mare, plin cu whisky. Era şi niţeluş îngrijorat la gândul că rachiul ar putea să n-aibă nici un efect.

Această îngrijorare a lui Robin era însă inutilă. După ce goli paharul, Jacky strănută zgomotos şi-şi frecă ochii, de parcă l-ar fi orbit un roi de musculiţe. Abia după îndemnuri insistente apucă lingura şi înghiţi cu grabă salata de fructe. După ultima îmbucătură, începu deodată să necheze ca un mânz, îşi dezveli dintâi şi aruncă cu lingura într-o doamnă care şedea în rândul întâi. Înainte ca Smith să-şi fi revenit din sperietura pe care o trăsese, iată că şi farfuria porni pe aceeaşi traiectorie cu lingura. Spectatorii râdeau crezând că face parte din număr.

Smith încercă să salveze situaţia şi sări în picioare spunând pe un ton dojenitor:

— Ce te-a apucat, Jacky, oare aşa se poartă un gentleman?

Jacky nu se învrednici să răspundă. Chiar dacă ar fi sesizat înţelesul întrebării, cu siguranţă că ea n-ar fi făcut nici o impresie asupra lui. Deoarece, chiar înţelegând-o, el, un maimuţoi călătorit pe tot felul de meleaguri, care împreună cu fostul lui stăpân ancorase în cele mai felurite porturi, ştia foarte bine că unor gentlemeni care au băut un

---

[2] Cheerio ! – expresie americană la ciocnitul paharului, echivalentă cu românescul „Noroc !”.

pahar de whisky în plus trebuie să li se ierte multe dintre glumele, mai mult sau mai puţin hazoase, pe care obişnuiau să le pună la cale. Jacky nu luă în seamă mustrarea directorului, ci păşi drept către o doamnă pe pălăria căreia descoperise un ciorchine de cireşe sângerii. Înainte ca doamna să poată scoate un ţipăt, îi luă pălăria de pe cap şi-şi înfipse dintâi în cireşe. Din păcate, erau din ghips şi din mucava şi Jacky socoti c-a fost tras pe sfoară. Rupse pălăria în trei bucăţi, le aruncă furios la pământ şi, ferindu-se de Smith care încerca să-l apuce, făcu o săritură în are mare în manej. Acolo începu să galopeze în cerc, în patru labe, ca armăsarul cu care îşi făcea Corah numărul. Peste băncile spectatorilor se abătu o ploaie de rumeguş.

Smith stătea în arenă cu mâinile ridicate implorând mila cerului. Acuma nu-i mai spunea lui Jacky gentleman, ci dobitoc scârbos şi drac împieliţat. De câte ori încerca să apuce maimuţa, tot de atâtea ori aceasta îi scăpa din mână. Publicul aplauda mai zgomotos şi mai frenetic decât atunci când Corah stătea în cap pe calul în galop. Smith simţi că-i cuprinde panica, fiindcă-şi dădea seama cât de ridicolă era situaţia. Strigă către Cezar să aducă o pătură. Dacă reuşea să arunce pătura pe capul maimuţei, putea să spere că o va prinde cu ajutorul negrului. Dar înainte ca Cezar să fi avut vremea să aducă pătura, Robin apăru în chip de înger salvator. Ţinând în fiecare mână câte o felie de pepene mare, în formă de semilună, păşi în arenă. Cu voce plină de afecţiune îl strigă pe Jacky. Şi Robin reuşi cu pepenele zemos ceea ce Smith nu reuşise cu atacurile sale furioase şi cu vorbele de ocară. Jacky se opri din galopul lui turbat şi se îndreptă în trap paşnic către băiat. Robin se dădu înapoi din faţa lui şi în felul acesta îl ademeni afară din arenă. În strigătele aprobatoare ale mulţimii, Smith alergă şi el în urma lor, părăsind manejul. În culise găsi un maimuţoi foarte cuminte, care îşi mânca supus felia de pepene. Fără să scoată o vorbă, Smith îl apucă de mână, îl duse până la cuşca lui şi închise, oftând, uşa cu grilaj. Cu un gest obosit îşi scoase jobenul, îl atârnă de oiştea unuia dintre vagoane, îşi scoase vestonul, îl puse alături şi se

aşeză pe treptele vagonului în care locuia.

Dinspre arenă răzbăteau sunetele marşului final, fetele treceau printre rândurile spectatorilor şi împărţeau flori, ca de ziua morţilor. Unul dintre aceşti îngeri negri şi generoşi era Corah. În mod obişnuit, arbora cu acest prilej un zâmbet de circumstanţă, dar astăzi obrazul ei radia de bucurie şi de satisfacţie. Ştia că participa pentru ultima oară la această paradă stupidă, de fals entuziasm şi că dacă-l va ruga astăzi pe Smith să-i dea micul rol din numărul său, era sigură de succes.

Directorul continua să şadă pe scara vagonului său, cu capul rezemat în mâini şi era tare amărât din pricina perfidiei maimuţoiului. Smith avea pentru el însuşi cea mai înaltă stimă şi consideraţie. Se socotea un binefăcător al oamenilor şi animalelor. Ori de câte ori vreo făptură oarecare îl necăjea, era cuprins de amărăciune datorită acestei lipse de recunoştinţă. Şi cu cât bea mai mult, cu atât mai profundă era amărăciunea lui. Nu reuşea să găsească o explicaţie pentru umilinţa la care îl supusese Jacky.

Purtarea lui Smith îl nelinişte pe Robin. Ce-i drept, nu se aşteptase la o izbucnire furioasă deosebit de violentă, dar era complet nepregătit pentru asemenea atitudine apatică. Cum se temea că, din pricina indiferenţei directorului, s-ar putea ca fapta lui să nu dea nici un fel de rezultate, se hotărî în grabă să acţioneze. Apucă sticla de rachiu şi i-o aduse lui Smith:

— Iată, master Smith, o să vă facă bine după sperietura pe care aţi tras-o, rosti el împăciuitor.

Smith ridică spre Robin nişte ochi mari şi trişti, aşa cum îi avea atunci când era cuprins de o profundă compătimire pentru el însuşi. Apucă sticla, bău şi, din prudenţă, n-o înapoie lui Robin, ci o puse lângă el, pe treapta scării.

— Am meritat eu una ca asta, Robin? Tu poţi să înţelegi? Oare nu e de ajuns că mă dezamăgesc oamenii? Iată că nu e de ajuns; până şi Jacky, acest animal, altfel credincios, a trebuit sa mă trădeze! Tare aş vrea să ştiu cum se face că a intrat aşa, deodată, strechea în el!

Pe Robin l-a cam speriat cuvântarea asta plină de tristeţe. Nici în ruptul capului nu şi-ar fi închipuit că stăpânul ar putea să arunce vina celor întâmplate asupra maimuţoiului. Dar, în clipa următoare, acest lucru nu i se mai păru chiar atât de absurd, căci de unde putea să ştie Smith că Jacky era beat? În privinţa asta trebuia să dea şi el o mână de ajutor, fie că o dorea, sau nu:

— La început n-am înţeles nici eu cum s-a întâmplat; pe urmă, mi-a venit o idee: poate că dumneavoastră, master, aţi greşit paharul şi aţi băut ceaiul, iar bietului Jacky i-aţi lăsat paharul cu whisky.

Obrazul lui Smith se strâmbă de parcă l-ar fi durut dintâi. Pe urmă apucă repede sticla şi mai bău o înghiţitură:

— Robin, m-ai văzut tu vreodată bând ceai? în paharul meu era whisky curat, pentru asta pot să depun mărturie în faţa oricui!

Deodată tresări şi se îndreptă de spate. Dacă s-ar fi tras un foc de puşcă în imediata lui apropiere şi încă n-ar fi tresărit atât de puternic.

— Sigur că da, ai perfectă dreptate! Jacky era beat, asta explică totul. Doamne Dumnezeule, cum n-am reuşit să-mi dau seama de asta!

Îşi clătină capul plin de uimire, pe urmă, după ce cumpăni o vreme, spuse:

— Dar în cazul acesta, cineva trebuie să fi turnat whisky în paharul de ceai!

— Pesemne că da, răspunse Robin cu faţa foarte serioasă.

— Cine putea s-o facă?

Băiatul dădu din umeri. Socotea că dăduse destinului o mână serioasă de ajutor şi că era cazul să se oprească aici. Să meargă mai departe şi să rostească numele lui Cezar, însemna să se transforme într-un simplu denunţător şi nu vroia să ia asupră-şi un asemenea păcat. Se cuvenea să-i lase lui Cezar o şansă de a scăpa din bucluc. De aceea, spuse:

— Nu ştiu, master. În întreprinderea noastră lucrează mulţi oameni.

— Eşti un băiat bun, zise Smith, nu vrei să-l trădezi pe tovarăşul tău. Este o atitudine creştinească, deşi la carte scrie…

Cum nu-şi mai amintea ce scrie la carte, făcu o pauză şi clătină de câteva ori capul, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că există pe lume atâta răutate. Apoi urmă:

— Dar mi-am dat imediat seama ce zace în el. Îmi dau seama ce zace în fiecare dintre voi, Robin. Poţi să mă crezi, nici unul dintre ascunzişurile sufletelor voastre nu rămâne o taină pentru mine. Cezar s-a săturat să mai muncească la grajduri; s-a înverşunat împotriva mea din pricină că nu l-am lăsat ieri să se ducă la nunta aceea de păgâni, la care ţinea atât de mult să meargă şi de aia mi-a jucat festa asta urâtă. Ce fel de nuntă o mai fi asta, spune şi tu, în care mirele îşi ia mireasa de mână şi sare cu ea peste o mătură? Fără un predicator care să binecuvânteze unirea, ci numai un fermier incult care citeşte din biblie ceva ce nu înţelege nici el. Se poate lesne întâmpla ca unui flăcău de teapa lui Cezar să-i vie cu acest prilej ideea să-ncerce şi el povestea cu săritul peste mătură, iar eu, bun la inimă cum sunt, să fiu nevoit pe urmă să târăsc după mine, în trupa mea, cine ştie ce muiere pe care să n-o pot folosi la nimic. Ar trebui să-mi fie recunoscător că nu l-am lăsat să se ducă acolo! Şi-n loc de asta, mi-l scoate din minţi pe Jacky al meu, cu whisky. Spune şi tu dacă asta se poate numi o faptă creştinească?

Smith nu mai aşteptă răspunsul lui Robin, ci hotărî:

— Nu, nu este câtuşi de puţin. Băiatul ăsta mă sileşte să-i dau o lecţie. O să-şi ia serviciul de la grajd, vreme de o lună întreagă şi la numărul meu mă va asista Corah. Ideea de-a cânta ceva cu prilejul acesta, nu mi se pare atât de rea. După aceea, ar putea să treacă printre spectatori cu o farfurie, să adune câţiva gologani. Recunoaşte şi tu că aşa, se cuvine.

Robin se grăbi să-l asigure că e o măsură dreaptă şi blândă. Faţa lui radia, de parcă gologanii adunaţi prin această colectă ar fi intrat în buzunarele lui. Îşi atinsese scopul: Cezar era scos din competiţie şi Corah căpăta rolul

râvnit. Acuma nu-i mai rămânea decât să-i arate limpede cui îi datora ea norocul care dăduse peste dânsa. Asta i se păru un fleac în comparaţie cu greutăţile pe care trebuise să le înfrângă până acum. Dar, după cum se va vedea mai departe, bucuria lui era cam pripită.

Corah sosi împreună cu celelalte fete ca să-i înmâneze directorului banii adunaţi în urma bătăii cu flori. Melancolia plângăcioasă a lui Smith dispăru ca prin farmec. Ridică sticla şi intră cu ea în vagon, se aşeză la masă, numără banii adunaţi până la ultimul penny, cu cea mai mare exactitate, îi închise într-o casetă şi suma o trecu cu grijă în registrul său de casă. După ce Corah îi predă partea ei, îi aduse la cunoştinţă că, începând cu reprezentaţia următoare, urmează să joace în numărul său rolul unei chelneriţe şi cu acest prilej să cânte un cântec vesel.

Corah îşi împreună palmele cu bucurie şi fugi repede, mai înainte ca Robin să fi apucat să-i spună ceva. Voi să alerge după ea, dar Smith îl reţinu. Îl puse să-i scoată cizmele înalte, pe urmă se încălţă cu o pereche de pantofi comozi, îşi schimbă vestonul şi-i porunci băiatului ca peste trei ore să vină la „Red Snapper” să-l ia acasă.

Peste golful portului Jacksonville se înălţase o lună mare, roşie-gălbuie. Dinspre ocean răzbătea o briză răcoroasă. Robin nu simţi răcoarea în timp ce ieşea din vagon. Simţi numai bătăile vesele ale inimii lui, dar acestei bucurii i se adăuga şi un dram de teamă, căci nu ştia dacă va mai reuşi s-o găsească pe Corah. După reprezentaţie era întotdeauna foarte obosită şi de cele mai multe ori se culca devreme. Cu mâinile vârâte adânc în buzunare, *se* îndreptă agale spre vagonul în care locuia ea, împreună cu alte trei fete. Fereastra era încă luminată. Robin se plimbă de câteva ori încoace şi-ncolo prin faţa uşii şi cu prilejul acesta fluieră un cântec pe care Corah obişnuia să-l cânte destul de des. După ce repetase pentru a cincea oară cântecul, lumina din vagon se stinse. Îndată după aceea, uşa se deschise şi prin ea se strecură o siluetă subţirică. Era Corah. Avea un şal mare înnodat peste umeri şi alerga către cortul unde se afla

instalat grajdul, fără să-i ia în seamă pe Robin. Oare să nu-l fi recunoscut? O strigă încet pe nume. Ea se opri şi se întoarse.

— Voiam numai să-ţi spun ceva. Poate că o să te intereseze.

— Nu se poate amâna până mâine? Sunt grăbită.

Lucrurile se petreceau cu totul altfel decât îşi închipuise Robin. Crezuse că vor şedea împreună pe seara vagonului şi se vor bucura de festa pe care Jacky i-o jucase stăpânului său. Că ea îi va spune ce fericită era că a căpătat rolul de chelneriţă, datorită acestei feste. Şi-atunci, el avea de gând să-i vorbească pe ocolite, aşa fel, ca ea să-nţeleagă cui îi datora, de fapt, această fericire. Şi iată că acuma nu-i mai rămânea decât să i-o spună în mare grabă, sau să aştepte un alt prilej, în cursul zilei de mâine. Dar inima lui prea plină îl împinse la o hotărâre pripită:

— Eu i-am turnat lui Jacky whisky în paharul de ceai, mărturisi el. Am vrut să-l îmbăt ca să poţi, în sfârşit, să-ţi cânţi cântecul. A mers totul strună, nu-i aşa?

Ei, iată că o făcuse şi pe asta, îi spusese marea noutate şi, dacă norocul îi surâdea măcar un pic, atunci Corah va uita de graba ei şi îi va sacrifica măcar câteva minute.

— Da, a mers strună, ce-i drept, răspunse Corah.

Robin dădu din cap, foarte mulţumit. Nu băgă de seamă tonul ameninţător din vocea ei. De aceea, rămase uluit când o auzi spunând:

— Sărmanul Cezar, din pricina ta va fi silit să stea o lună întreagă, seară de seară, în grajd. Are să ţi-o plătească el, n-avea grijă. Şi o meriţi, pentru că eşti o puşlama.

Îşi strânse şalul peste piept şi dispăru în fugă.

Robin stătu pe loc şi privi după ea, buimăcit. Nu înţelegea ce se petrecuse, i se părea că totul e doar un vis urât. Pentru ce îi jucase lui master Smith această festă? De ce nu renunţase la ea nici măcar la gândul pedepsei care-l aştepta, dacă ar fi fost descoperit? Pentru că voia cu orice preţ să-i facă fetei un bine. Iar ea îl dojenea pentru asta şi-l ameninţa cu răzbunarea lui Cezar. Nu, trebuie să fie o greşeală la mijloc. Pesemne că ea înţelesese greşit. Altfel,

mânia ei nu putea fi explicată cu nici un chip. Prin urmare, trebuie să se ducă după ea şi să lămurească neînţelegerea. Da, aşa trebuie să facă.

Astfel gândea Robin şi fiindcă aceste gânduri se învârteau în capul lui cum se învârtesc căluşeii la bâlci, se grăbi să le dea urmare. Alergă după fată şi ajunse până la grajd. Din cortul grajdului se auzea tropăit de copite şi sforăit de cal. Lămpile cu petrol zugrăveau două pete de lumină pe pereţii de pânză. Robin dădu deoparte foaia de cort de la intrare şi pătrunse înăuntru. Armăsarul Geronimo îl privi cu ochi negri, strălucitori, iar iapa andaluză Arabella îşi întoarse capul către el.

Dar Robin o căuta pe Corah, astfel că păşi mai departe în interiorul cortului.

Mai întâi îl văzu pe Cezar. Acesta înainta încet în spatele unui cal pe care-l mâna. Pe Corah o trăgea după el. Fata îl urma cu oarecare împotrivire. Robin avea impresia că se mişcă cu toţii în cea mai deplină linişte, ca nişte siluete desprinse dintr-un vis. Pe urmă Cezar începu să vorbească şi fiecare cuvânt pe care îl rostea îl aducea pe Robin tot mai aproape de realitate. Încet, încet, pricepu: visul care se numea Corah se sfârşise. Şi totuşi, nu înţelegea.

Capitolul II

Ferma lui William Raynes se afla în extremitatea sudică a districtului Duval, la o depărtare de peste douăzeci de mile de Jacksonville, dar faima lui de om zgârcit ajunsese până aici, în oraşul de pe malul mării.

Deşi Raynes era proprietarul unor întinse plantaţii de bumbac şi putea să se mândrească cu un cont la bancă mai mult decât onorabil, făcea întotdeauna impresia unui om sărman şi necăjit, care nu e sigur dacă a doua zi va putea să mănânce pe săturate. Purta haine de pânză ţesută şi vopsită de sclavele de la ferma sa şi croite de un negru aproape orb, care, în urmă cu mulţi ani, pe vremea când era încă tânăr, făcuse meseria de croitor undeva în Apus. Dar în ultimii zece ani negrul se ocupase numai cu cârpăceala, astfel că mâinile sale aproape că uitaseră să mai mânuiască foarfeca şi acul. Totuşi, aptitudinile lui erau mai mult decât suficiente pentru a satisface pretenţiile lui Raynes. Vestonul pe care-l purta fermierul îi ajungea până aproape de genunchi şi putea fi foarte bine luat drept pardesiu. Pantalonii, aducând grozav cu nişte şalvari turceşti, erau vârâţi în cizme scurte, de piele aspră. În jurul gâtului îşi înfăşură, după obiceiul seminolilor, vreo jumătate de duzină de cârpe de bumbac în culori pestriţe, dar care nu reuşeau să acopere de tot cămaşa din pânză aspră. O dată pe lună, Raynes se urca pe calul lui roib şi pleca la oraş. Acolo comanda la un negustor cu ridicata tot felul de mărfuri pe care, după ce îi erau trimise la fermă, le vindea în cea mai mare parte sclavilor săi, precum şi vânătorilor sau indienilor care treceau din întâmplare pe la ferma lui. De îndată ce-şi termina treburile la oraş, Raynes se ducea la „Red Snapper” şi se cufunda în jocul de cărţi. Fiindcă jocul de cărţi era marea sa patimă, din pricina căreia îşi putea îngădui să uite într-o seară de zgârcenia lui. În afară

de asta, se pricepea foarte bine la pocher, în zorii zilei, când jucătorii plecau acasă sleiţi de oboseală şi tehui de cap, i se întâmpla foarte rar să se afle printre cei ce pierduseră.

După tratativele din toamnă, de la Fort King, care au eşuat complet, războiul se apropia ameninţător, iar cei mai mulţi dintre fermierii din Florida îşi vândură cât mai iute cu putinţă recoltele acceptând uneori chiar şi preţuri derizorii. Drept urmare, afaceri mai mult decât prospere făcuseră numai băncile şi marile societăţi comerciale din Nord. Scrâşnind din dinţi, proprietarii de plantaţii trebuiseră să fie de acord cu dezastruoasele tranzacţii, deoarece o vânzare proastă era oricum mai bună decât un hambar plin pe care-l incendiază indienii. Dar Raynes nu se lăsă dus de nas în felul acesta. Avea de gând să se ţină deoparte de acest război şi să facă, în acelaşi timp, marea afacere a vieţii sale. Socoteala lui era destul de temerară şi în acelaşi timp simplă. Iar zgârcenia îl ajută să-şi asume riscul. „Dacă nu-mi vând bumbacul acum, chibzuia el, ci abia când pe piaţa din Florida nu se vor mai ivi aproape de loc oferte, atunci mi se vor oferi preţuri maximale”. Celor din Nord, comerţul cu Anglia, scutit de taxe vamale, le stătea oricum ca un ghimpe în suflet. Războiul înghiţea nu numai oameni şi tunuri, ci şi pânzeturi şi haine. Era încă un motiv să ducă la interzicerea exportului din Alabama şi Georgia. Aşadar, dacă va reuşi să aştepte până atunci şi apoi să ofere recolta sa agentului englez din Jacksonville, era un om făcut. De aceea, rămase pe ferma lui când plantatorii de bumbac din toate părţile îşi părăsiră proprietăţile şi se refugiară în forturi sau în oraşe. Cumpără din prăvălia unui armurier trei duzini de puşti, printre care, pe un preţ de nimic, câteva flinte spaniole demne de a sta într-un muzeu. Cu aceste arme spera să câştige bunăvoinţa seminolilor. Indienii aveau nevoie de fiecare puşcă. Asta o ştia ei prea bine. Important era numai ca de tranzacţia asta să nu afle nimic cei din garda civilă; dar şi în privinţa asta Raynes îşi luase toate măsurile de prevedere. Fiindcă şi armurierul, din aceleaşi motive ca şi el, avea tot interesul să încheie

afacerea în taină, căci, dacă ar fi ieşit la lumină, o păţea rău de tot. Pe deasupra, Raynes era în legături cât se poate de bune cu cei din garda civilă. Aceste legături datau încă de pe vremea primei campanii a lui Jackson împotriva seminolilor. Raynes, care pe vremea aceea mai locuia în Georgia, luase parte la cucerirea oraşului Pensacola, în calitate de tânăr cercetaş. Erau douăzeci de ani de atunci, dar întâlnirea anuală a veteranilor din 1881 îi dădea prilejul să amintească mereu de glorioasele sale fapte de arme. Maiorul Coleman, comandantul gărzii civile din districtul Jacksonville, fusese pe vremea aceea comandantul lui de companie. De zece ani erau în cele mai bune relaţii. De când îl chinuiau durerile de ficat, Raynes nu mai participa la serviciul activ. Dar acest lucru nu dusese la întreruperea legăturilor lor prieteneşti. Totul era să nu-l sâcâie trupele regulate, fiindcă din partea gărzilor civile Raynes ştia că nu va avea de suferit.

Aşa se face că fermierul era într-o dispoziţie cât se poate de bună când, după ce-şi încheie în mod profitabil afacerile, veni la „Red Snapper”, împreună cu prietenul său Coleman. Se aşezară la o masă lângă tejghea. Raynes examină cu atenţie lungul şir de sticle cu etichete pestriţe şi cele trei butoiaşe închise cu cercuri de aramă şi purtând inscripţiile „French Brandy”, „Gin” şi „Monongahela”. Îşi frecă mulţumit mâinile şi comandă o sticlă de sherry. După ce ciocni cu maiorul, porni una dintre acele conversaţii care începeau cu „îţi mai aminteşti?”, conversaţii pe care le îndrăgea nespus. De se prelungeau de cele mai multe ori între o oră şi două ore şi culminau întotdeauna cu cântecul soldăţesc „Tippecanoe”, cântat în cor de ambii.

Versurile lui povesteau victoria trupelor americane asupra celebrei căpetenii Tecumseh. E drept că nici unul dintre ei nu participase la bătălia aceea, dar cum, spre marea lor părere de rău, nu exista nici un cântec despre faptele eroice ale lui Jackson în timpul masacrului de la Pensacola, se mulţumeau să câte faptele lui Harrison la Tippecanoe:

În prerie o cruce-nsingurată
Mărturiseşte ce nicăieri nu-i scris.
O Jonny, nu te vom uita vreodată,
Şi nici pe cei ce te-au ucis.

Refrenul îl cântară astăzi pe două voci pătrunse de melancolia beţiei. Când îl repetară pentru a treia oară, uşa se deschise făcând loc lui Ambrosius Smith. Melancolia impregnată de tristeţe a cântecului corespundea propriei sale stări de suflet şi, pe deasupra, textul îi evoca amintirea unei dureroase întâmplări prin care trecuse el însuşi în 1811, aşadar în anul bătăliei, pe când se afla în Indiana. De asemenea, sticla de „sherry” care se afla pe masa celor ce cântau exercita şi ea o puternică atracţie asupra lui, astfel că se îndreptă fără nici un ocol către ei, îşi trase un scaun şi se aşeză la masa lor.

— Şi voi aţi pierdut camarazi la Tippecanoe? întrebă el cu o mutră îndurerată.

Maiorul şi fermierul erau atât de impresionaţi de balada aceea tristă şi de arta cu care o interpretau, încât se simţeau ei înşişi veterani de la Tippecanoe, astfel încât dădură din cap aprobând în tăcere.

Smith îi lăsă să-i umple paharul, păstră o clipă de tăcere plină de înţeles, oftă şi-şi sorbi rachiul dintr-o singură înghiţitură.

— Atunci, în Indiana, mi-am înmormântat pe cel mai bun prieten, zise el.

Era doar pe jumătate adevărat. În tinereţea lui, reverendul Murky fusese tovarăşul lui de afaceri, împreună călătoreau din oraş în oraş şi ţineau predici cu rândul şi tot împreună îşi cheltuiau modestul câştig obţinut de pe urma salvării sufletelor. A fost o simplă întâmplare că, după bătălia în care războinicii lui Tecumseh au fost înfrânţi, s-au întâlnit cu o coloană de prizonieri indieni care erau duşi sub escortă într-un lagăr de concentrare. Reverendul Murky, care tocmai sărbătorise împreună cu Smith victoria într-un bivuac al soldaţilor, era beat criţă. Se apropie de unul dintre

indieni, îl scuipă în obraz şi-i spuse că-i un coiot[3] murdar şi un păgân. Atunci indianul scoase un cuţit pe care izbutise să-l ascundă şi-l înfipse în pieptul lui Murky, care muri pe loc.

Ori de câte ori Smith povestea despre această presupusă moarte eroică, bineînţeles prezenta lucrurile cu totul într-alt fel. Colbul anilor făcea ca întâmplarea să-şi mai piardă din limpezime. Reverendul Murky, mic de stat, ba chiar niţeluş pipernicit, se transforma într-un cercetaş înzestrat cu forţa unui urs, un scout[4] inteligent, ager, îndrăzneţ, pe faţa căruia citeai ca într-o carte deschisă, un bărbat, căruia se spunea că indienii îi uciseseră în Kentucky soţia şi copiii şi care de atunci devenise taciturn şi plin de înverşunare, animat doar de gândul răzbunării. Datorită unei întâmplări nefericite, micul grup de soldaţi, dintre care cică făcea parte şi Smith, nimerise într-o vale fără ieşire. O trupă de cincizeci de indieni, deci în superioritate numerică evidentă, ameninţa să-i ucidă până la unul. În ultima clipă, Murky descoperi o potecă îngustă între doi pereţi stâncoşi, o ultimă posibilitate de salvare. Toţi reuşiră să treacă, în afară de sărmanul Murky. Acesta, cu carabina lui Winchester cu repetiţie, acoperi retragerea soldaţilor, ucise o duzină de piei roşii şi până în cele din urmă căzu el însuşi răpus de un glonte. Indienii îl înmormântară pe bravul duşman sub un sequoia milenar şi dansară în cinstea lui marele dans al morţilor.

— Dacă toţi soldaţii, îşi încheie directorul de circ povestea, ar fi fost atât de viteji ca acest simplu scout, atunci n-ar mai fi nevoie astăzi să ne luptăm din nou cu indienii, iar pofta de a se război le-ar fi trecut o dată pentru totdeauna.

Bineînţeles că Raynes şi Coleman nu auziseră niciodată de fapta eroică a viteazului scout. Dar cum ei înşişi se avansaseră la calitatea de veterani de la Tippecanoe, se înţelege de la sine că fură în măsură să-şi amintească imediat cum în jurul tuturor focurilor de tabără se povestea

[3] Coiot – şacal de prerie.
[4] Scout – cercetaş în slujba armatei.

despre acea retragere deosebit de temerară. După ce mai goliră un pahar în cinstea acelui luptător îndrăcit, adică a viteazului Murky, Coleman îşi aminti până şi numele trecătorii.

— Da, de întâmplarea asta năstruşnică vorbea toată lumea pe atunci. Ia staţi puţin, asta trebuie să fi fost… ei, fir-ar să fie, cum se numea… da, trebuie să fi fost în mica trecătoare Puma, acolo i-a ţinut în loc, atâta vreme, băiatul acela.

Raynes dădu din cap aprobator, iar Smith nu vedea de ce n-ar fi fost mica trecătoare Puma locul unde a murit Murky. Însufleţiţi de exemplul directorului de circ, comandantul gărzilor civile şi fermierul începură şi ei să evoce amintiri din război. Vorbiră despre asaltul asupra fortului Michael, despre expediţii cercetăşeşti de o îndrăzneală nebunească, întreprinse în tabăra indiana şi, în sfârşit, Coleman povesti cu lux de amănunte moartea lui Tecumseh, aşa cum o citise în ziar cu ani de zile în urmă.

Smith nu era însă un ascultător care să arate recunoştinţă interlocutorilor săi. Mai întâi, fiindcă cei doi nu erau nici pe departe nişte povestitori atât de buni ca el, iar în al doilea rând, pentru că în general nu simţea o plăcere adevărată decât atunci când se asculta pe sine însuşi. Povestirile altora îl interesau numai în cazul când erau potrivite ca, atunci când se va ivi prilejul, să fie reproduse de el. Relatările lui Raynes şi ale lui Coleman însă, nu le socotea din categoria acestora. De aceea se ridică pe neaşteptate, se duse la tejghea şi-i ceru lui mister Blow o pereche de cărţi de joc.

— Să lăsăm la o parte acele vremuri, când miza jocului era însăşi viaţa noastră, spuse el. Privirea aceea înverşunată, încărcată de adânci înţelesuri, dispăru ca prin farmec din ochii lui; acum dădea impresia unui om recules şi în acelaşi timp pus pe treabă. Să lăsăm morţii să se odihnească în pace, iar noi să jucăm o partidă de pocher.

Se risipise imaginea preriei, aflată undeva spre nord, dispăruse şi imaginara trecătoare Puma, fuseseră uitaţi şi morţii de pe Wabash-River. Bătălia de la Tippecanoe luase

sfârşit, în locul ei începu lupta regilor împotriva valeţilor şi a damelor, a treflei împotriva cupei – o bătălie dusă pas cu pas, cu deosebită îndârjire, cu feţe pe care nu se putea citi nimic. Miza, care altă dată se numea viaţă, sănătate, era acum socotită în dolari şi cenţi. Raynes se dovedi încă o dată de neînvins la pocher. Coleman ţinea banca şi ofta într-una, iar Smith plătea. La început, cu o faţă împietrită, deşi în sinea lui nu înceta să se întrebe: „De ce am meritat eu oare una ca asta?” în sfârşit, când nu mai avea decât câţiva cenţi în buzunar, puse totul pe o carte şi câştigă într-un singur joc două sute şi şaptezeci de dolari. Era în culmea fericirii; mulţumi în gând arhanghelului Gavril, miză cu prudenţă şi câştigă din nou.

Nu băgă de seamă cum Coleman îi făcu semn lui Raynes, în timp ce spunea:

— Astăzi eşti în vervă, ai o baftă de zile mari!

— Pe ziua de astăzi, am lăsat ghinionul în urmă, răspunse Smith şi se gândi în treacăt la năzbâtiile lui Jacky.

Zece minute mai târziu, puse, descumpănit, ultimul cent pe masă. Îi făcu semn lui Blow să se apropie şi-i ceru să-i aducă sticla de whisky gratuită care i se cuvenea, conform convenţiei dintre ei.

— Înainte de a începe partida de revanşă, e bine să ne îngăduim o mică pauză, zise şi umplu paharele până sus.

Ceilalţi doi băură în tăcere, pe urmă Coleman replică:

— Cred că ar fi mai bine să renunţi, dragă domnule Smith. Se pare că vâna dumitale norocoasă s-a epuizat.

— Dar, domnilor, oare asta numiţi dumneavoastră fair play[5]? Mai întâi îi luaţi omului ultimul gologan din buzunar şi apoi refuzaţi să-i acordaţi revanşa. Asta nu-i o faptă creştinească!

— Credeţi că ar fi o faptă creştinească dacă celui care a pierdut i s-ar lua şi cămaşa de pe el? întrebă Coleman şi-şi dădu silinţa să ascundă batjocura care-i răzbătea în glas.

Raynes dădu din cap cu înţelegere, privind în gol. De fapt, însă, era foarte mulţumit. Încă de pe vremea când era

---

[5] Fair play – joc cinstit.

soldat, petrecuse multe seri împreună cu Coleman la pocher. Amândoi erau jucători îndârjiţi şi abili şi observaseră curând că obţineau cele mai bune rezultate atunci când jucau împreună contra unui al treilea, un neştiutor. Dacă norocul nu le surâdea de la sine, îi dădeau o mână de ajutor, în mod discret, prin semne imperceptibile pe care şi le făceau pe sub masă cu picioarele. Cum metoda aceasta practică se dovedise bănoasă, o continuară şi în timpul partidelor ocazionale jucate la „Red Snapper". După aceea, obişnuiau să împartă cinstit câştigul pe din două.

Smith n-avea habar de acest joc dublu. Dorea cu toată sinceritatea şi cu pasiunea o revanşă. Pur şi simplu, nu putea să creadă că îi este dat să fie atât de aspru pedepsit şi înăuntrul lui parcă simţea o voce care îi şoptea: „Rezistă, Ambrosius şi totul se va sfârşi cu bine". Se ridică în picioare, se rezemă câteva clipe de speteaza scaunului şi spuse apoi cu demnitate:

— Stimaţi domni, vă rog să aveţi oleacă de răbdare. Alerg într-un suflet până la biroul meu, să mai aduc bani.

Ce-i drept, încercarea de a alerga a eşuat încă din pragul uşii. În ultima clipă reuşi să se sprijine, astfel încât nu căzu. În consecinţă, se mulţumi să păşească solemn şi cumpătat către vagonul lui de locuit, unde luă toate bancnotele pe care putu să le găsească în dulap şi-şi turnă în buzunare chiar şi monezile pe care fetele le adunaseră în acea seară. Stinse lumina şi se pregăti să coboare seara vagonului. Dar, tocmai când să pună piciorul pe prima treaptă, şovăi şi-l trase înapoi. Avea impresia că e pe cale să păşească pe pasarela înaltă a unei nave, care plutea pe marea agitată, iar pajiştea se ridica către el ca un talaz uriaş, de un verde întunecat. Atunci se propti cu ambele mâini de pervazul uşii şi-l strigă pe Robin. Trebui să-l strige de trei ori înainte ca băiatul să apară.

Robin se culcase sub un copac, cu mâinile încrucişate sub cap şi visase că era mort. În imaginaţia sa, grajdul lui Smith se transformase într-un cort uriaş plin cu cuşti, în care se aflau tot felul de fiare, aşa cum văzuse el o dată la

New Orleans. O panteră neagră zgâlţâise cu labele ei gratiile, până ce uşa sărise din ţâţâni. Cezar fugise ca un laş, iar pantera se pregătea să sară pentru a o sfâşia pe Corah. Atunci Robin s-a năpustit spre fiară, i-a înfipt un cuţit în inimă, apoi s-a aruncat asupra ei. În lupta cu moartea, pantera îşi înfipse ghearele, ca nişte pumnale, în pieptul lui. Corah era salvată, dar el trebuia să moară. Ea îngenunchie lângă el, plângând, îl mângâie pe păr şi suspină: „Iartă-mă, leopardul meu curajos, leopardul meu drag”. Dar Robin nu mai putea s-o ierte, fiindcă era mort şi nemişcat. Remuşcările se iviseră prea târziu şi fetei nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să-şi petreacă restul vieţii gândindu-se cu jale la el. Robin era foarte mulţumit de moartea lui eroică.

Din mulţumirea asta îl treziră brusc strigătele lui mister Smith. Se sculă prost dispus şi, o dată cu trezirea lui la realitate, Corah se prefăcu din nou în faţa aceea nerecunoscătoare, care se împrietenise cu mâncătorul de flăcări, Cezar şi-l rănise pe Robin mai adânc decât ar fi putut să-l rănească ghearele unei pantere. În această stare de spirit, i se părea că este o făptură nefolositoare, care n-are ce căuta pe lumea asta. E adevărat însă că senzaţia aceasta de amărăciune nu mergea până acolo încât să-i aducă gândul să-şi ia viaţa. Dar ea îi provoca o stare de totală indiferenţă. Lumea înconjurătoare se prăbuşise, iar el n-avea nici un fel de poftă s-o clădească la loc. Aşa se face că nu dădu ascultare chemării stăpânului său dintr-un simţ al datoriei, ci în mod mecanic, ca un bătrân cal de circ care începe să meargă la trap când aude marşul pe care muzica îl execută întotdeauna când el urmează să iasă în arenă.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? întrebă el. Înainte de „moartea” lui, n-ar fi îndrăznit niciodată să se adreseze stăpânului într-un mod atât de lipsit de respect.

Smith nu observă felul acesta nou de a răspunde. Era animat de dorinţa arzătoare să ajungă cât mai repede cu putinţă la „Red Snapper”, ca să-şi recâştige dolarii pierduţi la pocher.

— Vino încoace şi ajută-mă, porunci. Sub seară stă pitit

un drac împieliţat şi-o clatină încolo şi-ncoace. Nici un creştin cumsecade n-ar fi în stare să păşească pe ea, fără să-şi rupă gâtul.

— În starea în care vă aflaţi, aţi putea să o păţiţi şi pe drum drept, dacă nu v-aş sprijini, răspunse Robin şi-şi petrecu braţul lui Smith pe după umărul său.

În felul acesta, coborâră cu bine seara.

— Şi-acum, la „Red Snapper”, porunci Smith. Am o afacere foarte importantă pe care trebuie s-o lichidez acolo.

— Aţi face mai bine s-o amânaţi pe mâine; sunteţi îngrozitor de beat. Ăia or să vă ducă cu zăhărelul şi-au să vă jumulească, de-o să vă meargă fulgii.

Robin cei de dinainte s-ar fi mulţumit doar să gândească aceste vorbe, dar cel sculat din morţi avu curajul să le şi rostească.

Băiatul îi spusese adevărul şi Smith nu era destul de beat ca să nu-şi dea seama că aşa era. Dar reacţionă iarăşi într-alt fel decât se aştepta Robin. Se opri în loc, îl îmbrăţişă pe băiat şi-i vorbi mişcat:

— Robin, tu eşti prietenul meu; singurul meu prieten sincer eşti tu, fiindcă tu îmi spui adevărul! Adevărul gol-goluţ, oricât de amar ar fi. Da, băiete, aşa e!

Lui Robin nu-i făcea nici o plăcere izbucnirea asta de duioşie. Nu se simţea prietenul acestui bătrân beţiv şi era hotărât să i-o dovedească.

— Ca adevărul să fie gol-goluţ, mai este nevoie de ceva, master, spuse el. L-aţi pedepsit astăzi pe Cezar să facă de serviciu o lună la grajd, pentru că i-a turnat lui Jacky rachiu în pahar. Aţi comis astfel o nedreptate. Eu i-am dat maimuţoiului whisky şi nu Cezar.

Robin se aştepta cel puţin la un suspin adânc de suferinţă şi la obişnuita văicăreală: „Am meritat eu oare asta?” Abia după aceea avea să urmeze pedeapsa, de care nu putea în nici un caz să scape. Era pregătit s-o primească şi simţea chiar satisfacţie la gândul ei. Ba chiar o dorea din suflet!

Dar dorinţa sa rămase neîmplinită. Pentru Smith era de neconceput ca cineva care îi jucase o festă atât de perfidă

să mai vină pe deasupra şi s-o recunoască pe faţă. Asta semăna pur şi simplu a rebeliune, iar în circul său nu putea să existe vreo rebeliune. Prin urmare, mărturisirea lui Robin nu era altceva decât o încercare de a lua vina asupra sa, pentru a apăra un prieten. În mintea lui se învălmăşiră amintiri vagi despre dovezi de sinceră prietenie între oameni devotaţi, întâmplări pe care înainte vreme le folosea adesea în predicile sale. Ba chiar îşi amintea de asemenea predici ţinute mai de curând, după ce îl cumpărase pe Robin. Prin urmare, asta însemna, nici mai mult, nici mai puţin, decât că el însuşi era inspiratorul acestei nobile fapte!

— Robin! rosti el cu vocea gâtuită de emoţie. Nu mi-aş fi îngăduit niciodată să nădăjduiesc că sământa pe care am sădit-o pe vremuri în sufletul tău va da roade atât de îmbelşugate. Tu eşti dovada vie a harului meu divin de a înnobila firea omului şi a o călăuzi pe drumul cel bun. O, Doamne, ce slujitor nepreţuit ai pierdut în mine!

Robin ascultase cu un interes sincer multe predici ale stăpânului său. Făgăduinţa că după moarte va ajunge într-o împărăţie în care albi şi negri vor trăi laolaltă în pace şi prietenie îl făcuse să îndure mai uşor unele suferinţe de pe lumea aceasta. Numai că, până acuma, drumul către lumea cea minunată de dincolo de mormânt îi fusese înfăţişat ca fiind presărat cu nenumăraţi spini, peste care trebuie să păşeşti răbdător şi cu resemnare. Şi iată, că, deodată, cineva, care ani în şir fusese reprezentant pe pământ al puterii divine, îi dezvăluia că a da unei maimuţe să bea whisky este de asemenea o faptă plăcută lui Dumnezeu. E drept că Robin nu pricepea cum se poate una ca asta, dar, în definitiv, master Smith trebuia s-o ştie mai bine decât el. Fiindcă, de vreme ce master Smith, cel care fusese necăjit de către Jacky, pentru asemenea faptă se arăta recunoscător Domnului în cuvinte atât de frumoase, probabil că-şi are motivele lui. Şi dacă drumul spre mântuirea veşnică este pavat cu ghiduşii de felul acesta, atunci a-l străbate înseamnă a face o plimbare încântătoare.

— Dacă ştiam că vă face atâta plăcere, aş fi putut să fac mai de mult lucruri din acestea pentru dumneavoastră.

— Îmi voi aminti, Robin, că voiai mai de mult să-mi faci o bucurie, zise Smith. N-ai făcut-o, dar ai avut intenţia s-o faci. La o făptură atât de tânără ca tine, se cuvine să socotim buna intenţie deopotrivă cu fapta. Căci astăzi unde mai găseşti intenţii bune, răspunde-mi, băiete, unde? Nicăieri, Robin, nicăieri! Asta ţi-o spune un om bătrân, care s-a lovit de toate răutăţile acestei lumi. În zilele noastre, singura voinţă care îi animă pe oameni este să câştige bani. Şi cum banii nu se găsesc pe toate drumurile, cel care vrea să-i aibă trebuie să-i ia de la altul. E o chestiune în care buna intenţie n-are ce căuta, Robin, aici intervine gândul cel rău, altfel nu obţii nimic. Ştiu că n-ai să mă crezi, fiindcă tu eşti un om bun, Robin, dar vei fi nevoit să mă crezi, pentru că am să ţi-o dovedesc! Chiar în următoarea jumătate de oră am să ţi-o dovedesc!

Porni din loc cu atâta înverşunare, încât Robin trebui să depună eforturi ca să-l împiedice să cadă. În faţa uşii localului se opri şi întrebă:

— Ştii să joci pocher? Şi cum Robin dădu din cap, Smith se aplecă spre el şi-i şopti: Ai să intri cu mine şi ai să stai rezemat de stâlpul de lângă masa noastră, astfel încât să te poţi uita la cărţile pe care le au cei doi pungaşi cu care joc. Când trag ei câte o cacialma, îţi bagi mâna în buzunar, când au într-adevăr carte bună, rămâi cu mâinile afară. Ai înţeles?

Robin înţelegea foarte bine ce voia Smith de la el. Dar n-avea câtuşi de puţin poftă să intre cu el într-un local, în miez de noapte. La ora asta cei mai mulţi dintre clienţi erau beţi şi chiar dacă Smith va declara că are nevoie de Robin, cu siguranţă că-l vor da afară şi-l vor lua la bătaie, sau poate să i se întâmple ceva şi mai rău. Toate acestea i le spuse lui Smith. Dar acesta nu putea fi convins să renunţe la planul său.

— Eu sunt Ambrosius Smith, director de circ, iar tu eşti proprietatea mea. Cine se atinge de tine, se atinge de proprietatea mea, iar eu îl anunţ pe şerif să-i puie imediat

mâna în gât. Tu te afli aici, la cârciumă, în folosul meu personal, ai înţeles?

— Nu înţeleg de ce ţineţi neapărat să mănânc bătaie.

— Nu se vor atinge de un fir de păr din capul tău. Asta ţi-o spun eu, Ambrosius Smith. Poţi să ai încredere în mine, Robin, căci eu sunt prietenul tău, întocmai cum tu eşti prietenul meu. Aşadar, nu uita: mâna în buzunar, când ăia se apucă de cacialmale.

Nu mai aşteptă răspuns, ci împinse uşa şi, la braţul lui Robin, păşi, poticnindu-se, în încăpere. Căzu cu greutate pe scaun, îi arătă lui Robin colţul unde să stea şi declară tovarăşilor săi de băutură şi de joc:

— Negrul se află aici, la dispoziţia mea personală. Am avut astăzi o zi foarte obositoare.

Raynes îl măsură pe Robin cu o privire de cunoscător. Băiatul era marfă de bună calitate. Îl preţui numaidecât la cel puţin patru sute de dolari. În doi ani o să preţuiască o mie fără să mai socotim munca pe care putea s-o facă între timp. Raynes îşi propuse să sfârşească această zi, norocoasă pentru el, cu o tranzacţie nocturnă.

— Băiatul ăsta, din garda dumitale personală, nu mi-l vinzi mie, mister Smith? întrebă el. Îţi ofer un preţ bun.

Robin nu auzea nici un cuvânt din această conversaţie. Ochii lui rătăceau asupra diferitelor mese şi-şi dădea silinţa ca, în ciuda luminii slabe a lămpilor cu gaz, să citească pe feţele consumatorilor dacă nu cumva îl paşte vreo primejdie dintr-o parte sau alta. Deocamdată şedeau toţi la mesele lor, beau, jucau zaruri şi cărţi. Unii îşi apropiaseră capetele şi şopteau între ei. „Se sfătuiesc ce să facă cu mine”, îşi zise Robin şi cumpăni în gând dacă nu cumva s-o şteargă imediat din local. Dar n-ar fi avut nici un rost. Oamenii care şopteau între ei stăteau chiar lângă uşă şi el n-ar fi reuşit să treacă pe lângă ei. Aveau feţe brutale şi nu era greu de presupus că linşarea unui om era pentru ei un lucru de nimic. Robin ştia că în ochii lor viaţa şi sănătatea lui nu valorau nici cât o ceapă degerată. Singura nădejde care-i rămânea era că vor respecta proprietatea directorului de circ.

Smith asculta oferta lui Raynes numai cu jumătate ureche. Împărţi cărţile, apoi spuse cu oarecare bruscheţe:

— Asta să ţi-o scoţi din cap. Nu-l vând pe băiat. E, ca să zic aşa, mâna mea dreaptă şi, în afară de asta, e prietenul meu. E un ticălos cel ce-şi vinde prietenul!

Raynes îi aruncă o privire lui Coleman. Ochii acestuia se îngustară.

— În locul dumitale m-aş feri să spun una ca asta, mister Smith. În localul acesta ar putea să fie gentlemeni cărora să nu le placă o asemenea mărturisire. Da, da, mi-e teamă că nu le-ar plăcea câtuşi de puţin.

— S-ar putea întâmpla ca nici mie să nu-mi placă câtuşi de puţin un individ care se interesează din cale-afară de proprietatea mea. S-ar putea să-mi vină să-l iau de guler şi să-l duc la şerif.

Smith se apăra atât de înverşunat şi de agresiv, de parcă în spatele lui s-ar afla un detaşament ai gărzii civile, având ca misiune să-i apere proprietatea achiziţionată cu multă trudă. În realitate însă siguranţa lui era doar de suprafaţă; ştia foarte bine. Că miza pur şi simplu pe şansă şi asta într-un dublu sens. Dacă s-ar fi agăţat cineva de Robin, nu s-ar fi găsit nici unul care să-l ajute luându-i apărarea. Pe de altă parte, nu putea să-i poruncească băiatului să iasă, deoarece avea nevoie de el ca să poată trişa. Dilema în care se afla îl făcea nesigur de el şi astfel pierdu primul pot.

— Nu adormi, Robin, îl dojeni el şi nu uita că te afli aici la dispoziţia mea personală.

Îndemnul acesta era destul de justificat, deşi Robin nu dormea. Băiatul privea cu teamă crescândă la oamenii aşezaţi lângă uşă şi nu dădea nici un fel de atenţie cărţilor de joc. Din pricina tulburării, vârî o mână în buzunar în clipa când Smith se uita le el. Apoi o scoase imediat. Cu faţa nemişcată a unui adevărat jucător de pocher, Smith intră în joc bucurându-se în sinea lui, deoarece credea că acum cunoaşte părţile slabe ale adversarilor săi şi pierdu din nou. Îl cuprinse ciuda. Îi venea să-l ocărască pe Robin, dar când văzu faţa lividă a băiatului şi privirea lui deznădăjduită, renunţă şi întoarse capul, fiindcă voia să ştie ce-l

înspăimântase atât de mult pe Robin.

Erau doi bărbaţi care se apropiau încet, strecurându-se printre şirurile de mese. Unul dintre ei, un individ uscăţiv, îl ţinea tot timpul pe băiat sub observaţie. În privirea lui se citea plictiseală şi scârbă. Al doilea purta legat de încheietura mâinii un bici de piele, dintre cele folosite de supraveghetorii de pe plantaţii. Smith simţi deodată cum i se uscă gâtlejul. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală când îi luase cu el pe Robin la „Red Snapper”.

Făcu o încercare timidă întru apărarea lui Robin şi se adresă uscăţivului:

— Onorabile, negrul mă aşteaptă pe mine. Trebuie să mă conducă acasă, am avut astăzi o zi foarte obositoare.

Uscăţivul nu luă în seamă obiecţia. Se apropie de Robin, îl privi câteva clipe cu capul plecat pe umăr, apoi îl izbi pe neaşteptate în obraz.

Pe Robin lovitura îl trânti la pământ. Din pricina spaimei care-l copleşise, nu simţi durerea, nu simţi sângele curgându-i pe faţă. Se rostogoli într-o parte, se lovi de nişte cizme şi ţâşni în picioare. În timp ce se ridica, o lovitură de bici îl izbi peste spate. Se chinci, făcu o săritură de leopard pe lângă uscăţiv, către uşă. O deschise, smucind-o şi tocmai se pregătea să mai facă o săritură afară, sub cerul liber, când se împiedică de un picior întins anume ca să-i puie piedică. În clipa următoare doi pumni îl apucară şi-l târâră afară. Mai simţi două, trei lovituri care-l arseră ca fierul înroşit în foc, pe urmă un imens val de întuneric şi un bubuit ca de tunet stinseră orice senzaţie din trupul istovit.

Toate acestea îl făcură pe Smith să se trezească brusc din beţie. O dată cu aburii de alcool se risipiră şi sentimentele prieteneşti faţă de Robin. Băiatul deveni din nou unul dintre sclavii lui, ce-i drept unul simpatic şi folositor, dar totuşi un sclav. Se dojeni în sinea lui că fusese un nătărău fiindcă încercase să ia apărarea unui negru, punându-se astfel în primejdie. Te pomeneşti că o să-l ia drept aboliţionist, unul din ăia care vor să desfiinţeze sclavia. Trebuia neapărat să şteargă această impresie.

— N-are nici un rost să ne enervăm, domnilor, spuse,

deşi el singur era enervat. Puşlamaua asta obraznică a meritat mica corecţie pe care a primit-o. Voia neapărat să intre cu mine şi să chibiţeze la joc. Cred că pe viitor nu va îndrăzni să mai deranjeze nişte gentlemeni onorabili, aflaţi într-un local.

— Ştiam noi că eşti un om cu scaun la cap, zise Coleman şi împinse cărţile către el. E rândul dumitale; începem un joc nou.

Raynes îi rugă să amâne o clipă jocul, fiindcă, trebuia să iasă un moment la aer curat. Ieşi şi privi împrejur căutându-l pe Robin. Băiatul zăcea, chircit de durere lângă uşă. Când fermierul îl întoarse pe spate, acesta gemu încet. Raynes îl pipăi pe tot trupul şi constată cu satisfacţie că, în afară de urmele roşii lăsate de bici, nu avea nici un fel de rană. Îl scutură cu putere şi spuse încet:

— Hei, băiete, scoală-te şi du-te acasă. Haide, ia-o din loc!

Şi-l apucă pe sub braţe ajutându-l să se ridice.

Robin ieşi la suprafaţă din hăul de întunecime în care se cufundase, văzu o lună roşie ca focul şi care ţopăia ciudat, o lună imensă şi silueta unui alb. Instinctiv îşi ridică mâinile ferindu-şi faţa şi se retrase până la peretele clădirii. Pe urmă, auzi o voce care-l sfătuia stăruitor:

— Du-te acasă, băiete, dacă ţii la viaţă!

Atunci încercă să păşească şi se clătină ca sub o povară grea. Dar teama îl gonea mai departe. Trupul îl ardea de parcă s-ar fi răsucit într-o groapă plină de jăratic. În felul acesta se târî până la bătrânul sequoia. Acolo se prăbuşi la pământ. Iarba umezită de rouă îi răcori buzele arzătoare. I se părea că din depărtare răzbătea până la el un cântec.

Corah era cea care cânta. Robin auzise de multe ori cântecul acesta: „Păşesc spre cer şi umblu zi şi noapte…” Iar înlăuntrul lui, o voce spunea: „Aşteaptă-mă Corah, vin cu tine! Aşteaptă-mă! Ia-mă cu tine în călătoria cea lungă”. Dar cântecul se auzea acum încet, din ce în ce mai încet, până se stinse în tăcerea sticloasă a nopţii.

La „Red Snapper”, fumul de ţigară se strânsese pe sub căpriorii acoperişului formând un nor dens. Pahare se

izbeau de masă. Zgomotul sacadat al zarurilor aruncate era însoţit de înjurături sau de scurte strigăte de triumf. În ochii obosiţi de o noapte albă se oglindeau lăcomia, teama, deznădejdea. Jocurile se succedau mai rapid, mai nervos.

Mister Smith se lupta pentru fiecare dolar, de parcă s-ar fi luptat pentru viaţa lui. Teancurile de bancnote dispăruseră din buzunarele lui; cu mâini tremurătoare, aranja acum monezile pe care le avea în faţă. Trebuia să-şi recâştige banii, era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Alături de el se aşezase un partener nevăzut: ura. Ea îl orbea şi-l îndemna să mizeze ca un disperat. Smith aruncă pe masă ultimul decar roşu, ultimul valet negru şi ultimul as de pică şi pierdu.

— În zorii zilei, norocul e de partea fermierilor, zise Raynes cu un râs răguşit din pricina băuturii şi a fumatului. Să mai facem un joc, domnule director de circ. Sunt sigur că ardeţi de nerăbdare să vă luaţi revanşa.

Coleman râse şi el, iar în ochii lui se citea o batjocură pe care nici nu încerca s-o ascundă. Smith se căută prin buzunare după vreun dolar rătăcit. Nu mai avea nici unul, nici măcar un nenorocit de cent. Îl încercă o senzaţie de gol şi de mizerie. E drept că nu ajunsese la sapă de lemn, căci avea un cont la bancă iar următoarea reprezentaţie de circ avea să umple la loc caseta pe care o golise; dar se simţea înjosit şi înşelat. Iar undeva, într-un colţişor ascuns al inimii sale, se mai afla o rămăşiţă de îndoială, care îl împiedica să creadă ferm în totala sa înfrângere.

Această îndoială se prefăcu pe neaşteptate într-o speranţă, ce începu să capete forme concrete, când îl auzi pe Raynes spunând:

— Mizez trei sute de dolari în schimbul negrului dumitale, mister Smith.

Şi iată că auzea din nou vocea aceea care, cu ani în urmă, îi şoptise în piaţă: „Cumpără-l pe băiat!” De data aceasta, ea îi spuse foarte limpede: „Mizează-l pe Robin, el va face ca norocul să se întoarcă în favoarea ta!”

Oare mai putea să se împotrivească? Îi era îngăduit să nu dea ascultare unui glas prin care îi vorbea, poate, din nou,

arhanghelul Gavril?

— De acord, zise el încet. Trei sute de dolari în schimbul lui Robin.

Coleman simţi cum pe sub masă fermierul îl atinge cu vârful cizmei. Comandantul gărzilor civile dădu din cap imperceptibil. Înţelesese şi era de acord ca afacerea să se încheie. Negrul ăsta îi va aduce un câştig de o sută şi cincizeci de dolari.

În continuare, oamenii jucară în tăcere. O dată cu ultima carte pe care Smith o puse pe masă, Robin căpătă un stăpân nou: William Raynes.

Directorul de circ nu putea să înţeleagă ce se întâmplase. Căci auzise foarte bine vocea care-l îndemna la această ultimă miză. Chiar dacă astăzi fusese dezamăgit şi de oameni şi de animale – nu se poate ca şi arhanghelul Gavril să-l ducă de nas în halul ăsta.

— Domnilor, aici se ascunde ceva necurat, zise el.

Coleman se ridică dintr-o săritură. În spatele lui, scaunul căzu cu zgomot la pământ.

— Nu cumva vrei să pretinzi că am trişat?

La masa vecină zgomotul zarurilor amuţi. Oamenii priveau încordaţi spre comandantul gărzii civile. Sperau că vor asista la o încăierare.

Smith simţea şi el că pluteşte ceva în aer. Îl cuprinse teama, iar indignarea, care, de altfel, se făcuse simţită în el destul de timid, se stinse cu totul. Socoti că cel mai bun lucru pe care-l are de făcut este să părăsească imediat câmpul pe care pierduse bătălia.

— Dojana nu se adresa dumneavoastră, domnilor, spuse. Ea se îndrepta către acela ce sălăşluieşte deasupra noastră şi care astăzi l-a părăsit în mod ruşinos pe cel mai devotat dintre slujitorii săi. Dar aveţi dreptate, căci ceea ce face el nu poate fi decât drept. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, am avut astăzi o zi obositoare.

Pe urmă se întoarse şi străbătu sala cu ochii aţintiţi asupra uşii.

Afară, în singurătatea zorilor cenuşii, puterile îl părăsiră. Cu capul plecat, cu umerii atârnând, păşi clătinându-se

către circ. Lângă bătrânul sequoia văzu pe jos o siluetă strânsă ghem şi-l recunoscu pe băiatul cel negru, Robin. O undă de milă se ridică în Smith. Ar fi vrut să-l ajute pe Robin, dar nu se simţea în stare. Atunci se opri în loc şi ţinu următoarea cuvântare în faţa băiatului care-şi pierduse cunoştinţa:

„Te-am trădat astăzi, Robin şi după aceea te-am vândut. Ca pe o mârţoagă de care te-ai săturat. Nu, Robin, să nu-mi iei apărarea, să nu spui că eşti o marfă întocmai ca un cal sau un balot de bumbac. Eşti un om, Robin. Iar omul are o demnitate şi nu poate fi vândut. Poate că tu nici măcar n-o ştii, pentru că eşti un sărman negru incult. Dar eu o ştiu şi cu toate acestea te-am vândut, fiindcă sunt un laş; căci, dacă vreau să trăiesc în Sudul ăsta blestemat şi să fac afaceri bune – şi sunt nevoit, Robin, sunt nevoit – atuncea trebuie să urlu împreună cu lupii, altfel mi se ia pâinea de la gură; şi încă trebuie să mă socotesc fericit că nu s-au purtat prea aspru cu mine. Nu sunt un erou şi nici nu simt în mine chemarea de a fi martir. De aceea trebuie să ne despărţim, Robin. Sorry![6]“

Cu mâna făcu un gest de salut către băiat şi se îndreptă clătinându-se spre vagonul lui, adânc întristat din pricină că e silit să trăiască într-o lume care îl silea să aibă o inimă de piatră, când ei nu voia altceva decât să ducă o viaţă cât de cât îndestulată.

---

[6] Sorry! – Iartă-mă!

Capitolul III

De îndată ce se lumină de ziuă, Robin se târî afară din colibă, aprinse focul şi coapse pe pietrele fierbinţi turte de mălai subţiri, cu coaja tare. Coapse o grămadă, căci trebuiau să ajungă pentru toată ziua. După ce se spălă, se târî înapoi în colibă şi-şi trezi tovarăşii. Cu prilejul acesta, observă că unul dintre ei lipsea.

— Hei, unde e Nat? întrebă Robin.

— O fi lângă foc, să-şi încălzească degetele ţepene, răspunse Sammy în timp ce-şi freca mâinile, ca să arate cât de trebuincioasă era puţină căldură în ceasul acesta din zori.

— Nu, nu-i afară; dacă era, l-aş fi văzut.

Sammy se holbă la Robin cu ochii mari, speriaţi, pe urmă se târî până la culcuşul lui Nat. Era gol. Pătura, traista în care Nat îşi păstra puţinele lucruri care-i aparţineau şi bidonul militar franţuzesc, de care era deosebit de mândru, dispăruseră.

Şi atunci, Sammy înţelese că lunganul de Nat îndrăznise să facă fapta despre care vorbiseră adesea noaptea în şoaptă, fapta pe care o cumpăniseră de multe ori împreună şi la care, de fiecare dată, renunţaseră: fuga pe teritoriul indian, pe drumul care ducea la seminoli, pe drumul de la sclavie către libertate. Sammy era trist şi în acelaşi timp înciudat. De ce fusese el însuşi atât de laş şi amânase mereu şi mereu fuga? După moartea lui Scipio, cel de-al treilea tovarăş al lor, care înainte vreme locuise cu ei în colibă, fusese totuşi foarte hotărât. Dar pe urmă venise Robin la ei şi lipsa de încredere faţă de noul venit îl făcuse din nou să şovăiască. Şi iată că acum Nat plecase singur, iar răzbunarea supraveghetorului se va abate asupra lui. Furia lui Sammy se îndreptă spre Robin:

— Ce stai şi te holbezi aşa la mine? se răsti la el. Aleargă

până la master Kopperlith şi spune-i că Nat a dispărut!

Robin ar fi vrut să se împotrivească, dar nu îndrăzni. De când părăsise circul se scurseseră aproape două luni. La început, Raynes îi găsise de lucru în casă, pe urmă Scipio murise şi a trebuit să-i ia locul în hala mare din depozit. Zi de zi stătea lângă cottongin[7], desfăcea sacii şi turna capsulele de bumbac în gâtlejul nesăţios al maşinii de egrenat bumbacul. Sammy era cel care târa sacii grei până la maşină. Munca asta o făcea mai înainte Scipio, iar Sammy stătea lângă maşină. Cu o săptămână în urmă, trebuise să cedeze slujba asta lui Robin. Îl privea pe băiat ca pe un intrus şi-l făcea s-o simtă ori de câte ori se ivea prilejul. De aceea Robin îşi înghiţi cuvintele cu care ar fi voit să-i răspundă şi părăsi coliba ca să-l anunţe pe supraveghetor de dispariţia lui Nat.

Mijnheer van Kopperlith locuia într-un bungalow aflat chiar în spatele depozitului de bumbac, pe malul lui St. Johns River. În mod obişnuit, sclavii aveau nevoie de o jumătate de ceas ca să parcurgă drumul până la locul lor de muncă. Robin îl străbătu în zece minute. Fiindcă, cu cât se scurgea mai mult timp între dispariţia lui Nat şi clipa când Robin o va raporta, cu atât mai lesne ar putea să fie bănuit că încearcă să-i acopere fuga. Gândul acesta făcea să-l cuprindă fiori de spaimă. Mijnheer van Kopperlith era un bărbat mic şi gras, cu faţa trandafirie şi chelia înconjurată de păr alb şi creţ; făcea impresia unui om cumsecade. Dar era o impresie greşită. Kopperlith era nestăpânit, iute la mânie şi cu o periculoasă înclinaţie spre cruzime.

În faţa bungalowului, Robin se opri. Uşa era închisă şi băiatul nu îndrăzni s-o deschidă. Se strecură până la fereastră şi aruncă o privire prudentă în interiorul casei. În cameră patul era gol. Robin răsuflă uşurat. Dacă master Kopperlith nu era acasă, nu mai trebuia să-i spună nimic.

Tocmai voia să pornească pe drumul de înapoiere, când auzi dinspre magazie scârţâitul unei porţi şi câteva vorbe rostite cu voce joasă. În sufletul lui Robin, teama se împleti

---

[7] Cottongin – maşina de egrenat bumbac.

cu curiozitatea. Cine putea să trebăluiască acolo, la o oră atât de timpurie? Se strecură de-a lungul peretelui din faţă până putu să arunce o privire asupra maidanului care se întindea din faţa magaziei până jos, pe malul râului. Ceea ce văzu stârni în el o uimire fără margini. La ţărm se afla legată o barcă. Trei bărbaţi cărau baloturi de bumbac spre barca încărcată până la înălţimea unui stat de om. Kopperlith era şi el acolo şi tocmai împingea zăvoarele mari de la poarta magaziei, ca s-o închidă. Pe urmă îşi scoase ceasul de buzunar, aruncă o privire asupra lui, alergă în grabă către ţărm şi dispăru cu unul dintre bărbaţi în barcă. Ceilalţi doi desfăcură odgonul care ţinea barca şi, când Kopperlith coborî din nou pe ţărm, o împinseră cu prăjini lungi pentru a o îndepărta de mal. Prinsă de curentul apei, barca începu să plutească repede la vale şi curând dispăru în spatele desişurilor de mangrove şi a ramurilor de cottonwood aplecate adânc asupra apei.

Robin nu reuşi să-şi revină imediat din uimirea care-l cuprinsese. Văzuse prea multe lucruri pentru care nu putea găsi nici o explicaţie. I se părea de neînţeles ca nişte bărbaţi albi să care baloturi de bumbac. Fiindcă asta era o muncă pe care o făceau numai negrii. Tot aşa, nu-şi putea explica de ce master Kopperlith se apucase de lucru cu noaptea în cap şi-şi lăsa sclavii să doarmă liniştiţi. Oare să-l fi cuprins, pe neaşteptate, mila de ei? Oricât şi-ar fi dat silinţa, Robin nu putea să-şi închipuie una ca asta. Prin urmare, nu rămânea decât o singură explicaţie: sclavii nu trebuiau să afle nimic despre activitatea asta nocturnă. Dar, cum master Kopperlith nu era dator să le dea socoteală de ceea ce face, înseamnă că el se temea că ei ar putea să-l trădeze faţă de cel care l-ar putea trage la răspundere şi acela era Raynes, proprietarul plantaţiei şi stăpânul bumbacului aflat în magazie. Când toate astea deveniră limpezi pentru Robin, ştiu că cel mai înţelept lucru pe care-l putea face era să dispară din preajma depozitului, fără să fie văzut.

Din păcate era prea târziu. Kopperlith îl zărise pe băiat şi-l chemă la el. Era îmbrăcat numai cu cămaşa şi pantalonii

şi, după cum constată uşurat Robin, nu avea biciul la el. Numai un pistol mare atârna de cureaua pantalonilor.

Robin stătea în faţa supraveghetorului. Băiatul era aproape cu un cap mai înalt decât Kopperlith şi trebuia să-l privească de sus în jos. Văzu doi ochi reci, albaştri-cenuşii.

— Ai venit să spionezi pe aici, mă nemernicule? întrebă Kopperlith, cu o privire care parcă stătea la pândă.

— Nu, n-am văzut nimic master Kopperlith…

Robin se opri încurcat pentru că, prin însăşi vorbele acestea, recunoştea că văzuse totuşi ceva.

— Aşa, va să zică n-ai văzut nimic!

Kopperlith scoase pistolul din toc şi trase cocoşul.

Cumpănea în gând care puteau să fie urmările dacă l-ar fi împuşcat, pur şi simplu, pe băiat. Dar nu apucă să ajungă la o concluzie, fiindcă Robin îşi aduse, în sfârşit, aminte de ce venise, de fapt, până. Aici.

— Master Kopperlith, lunganul Nat a dispărut. Voiam numai să vă raportez acest lucru, n-am venit să spionez!

Supraveghetorul coborî mâna cu pistolul şi, cu o înjurătură, vârî arma înapoi în toc. Vestea asta era mai periculoasă decât apariţia neaşteptată a băiatului. Ea ar fi putut să-i zădărnicească planurile.

Mijnheer van Kopperlith avea ideile sale proprii cu. Privire la războiul cu indienii, păreri aflate în totală contrazicere cu cele ale lui Raynes. Zilele lui de şedere în Florida erau numărate şi-şi pregătise plecarea de aici cu mare grijă. Kopperlith nu făcea parte dintre cei care, când ajungeau la oraş, aruncau cu banii în stânga şi-n dreapta. Cu economiile lui îşi cumpărase câteva acţiuni ale unei filaturi de bumbac din Noua Anglie. În trei sau patru săptămâni spera să devină proprietarul fabricii. Dar economiile singure n-ar fi fost îndeajuns pentru realizarea acestei tranzacţii; de aceea îşi completase din când în când modesta leafă, vânzând fără ştirea lui Raynes baloturi de bumbac. Până acum, fermierul nu observase nimic în legătură cu aceste afaceri dubioase. Dar iată că astăzi, pericolul de a fi descoperit crescuse mult. Nu putea să tăinuiască fuga lui Nat şi trebuia să trimită pe cineva până la fermă. Câteva ceasuri

după aceea, fermierul va sosi călare. În privinţa aceasta nu mai exista nici o îndoială. Şi atunci, cu siguranţă că va descoperi lipsa baloturilor de bumbac. Vor urma cercetările şi dacă băiatul va începe să trăncănească... Kopperlith era ferm hotărât să împiedice ca lucrurile să se desfăşoare în felul acesta. Prin orice mijloace!

— Întoarce-te imediat, porunci, fugi cât poţi de repede şi spune-le tuturor că nimeni n-are voie să părăsească colibele până nu vin şi eu! Ai înţeles?

Robin se aştepta se la un acces de furie. Ordinul dat cu voce calmă îl uimea peste măsură. Nu putea să înţeleagă pricina, dar se feri să răspundă altceva decât cuvenitul:

— Am înţeles, master!

Pe urmă alergă cât îl ţineau picioarele, fiindcă avea simţământul neplăcut că în fiecare clipă l-ar putea nimeri un glonte pe la spate. Abia când se află în afara bătăii pistolului, îşi încetini goana.

Dar supraveghetorul nu mai era preocupat de ceea ce se întâmpla cu Robin. Din veranda bungalowului luă un bidon, deschise poarta magaziei şi turnă petrol peste sacii de iută plini cu bumbac. Câteva clipe mai târziu, o flacără de un roşu întunecat ţâşni prin hala mare a depozitului, acoperind imediat grămada uriaşă de baloturi, apoi se prelinse de-a lungul pereţilor de lemn, ridicându-se până la acoperişul din coajă de palmier. Vântul răcoros al dimineţii, care bătea dinspre ţărm, atrase în afară flăcările din interiorul halei şi transformă magazia într-o torţă uriaşă care răspândea nor i de fum negru şi de scântei.

Mijnheer van Kopperlith era mulţumit de treaba pe care o făcuse. Acum Raynes putea să vină şi să cântărească cenuşa cu o balanţă de farmacist: nu va putea niciodată dovedi câte baloturi arseseră. Iar la întrebarea referitoare la cauza incendiului, Kopperlith avea un răspuns gata pregătit; unul limpede şi convingător.

În colibă, Robin stătea chircit lângă Sammy, încercând să afle ce fel de pedepse vor împărţi fermierul şi supraveghetorul în urma fugii lui Nat. Sammy simţea o

plăcere, din care nu lipsea şi oarecare înverşunare, să-i înfăţişeze băiatului diferitele feluri de pedepse pe care le inventaseră stăpânii albi în decursul veacurilor. Povesti despre zgarda de fier cu clopoţei, al căror clinchet îl trădează pe cel fugit chiar şi în bezna cea mai adâncă, despre lanţurile prinse în jurul gleznelor, despre tăierea urechilor şi a nasului, despre tăvălirea prin smoală fierbinte şi apoi prin pene de păsări iar la urmă de tot, despre arderea pe rug şi diferite alte metode de execuţie.

Bineînţeles că Robin auzise şi el câte ceva despre aceste pedepse îngrozitoare. Numai că nu putea să priceapă de ce Sammy făcea o legătură între el şi aceste lucruri înspăimântătoare, fiindcă, la urma urmei, el nu făptuise nimic rău. Nu el fugise, ci Nat. De aceea îi puse lui Sammy această întrebare.

Sammy îşi roti ochii în orbite şi-şi agită pumnul.

— O golly, golly[8], cum de poate fi cineva atât de nătărău? Ai cincisprezece ani şi eşti de cincisprezece ani sclav, dar n-ai reuşit încă să înveţi cel mai simplu lucru din lume: Tu eşti întotdeauna vinovat, tu n-ai niciodată dreptate! N-are nici un fel de însemnătate dacă ai vreo legătură cu chestia asta sau nu – ai pielea neagră şi asta e îndeajuns!

— Dar dacă pot să dovedesc…

— Nu poţi să dovedeşti nimic, îl întrerupse Sammy furios, absolut nimic! Să zicem că ai lucrat pe brânci, de dimineaţă până seara, împreună cu alţi trei, la cottongin – dacă master Kopperlith spune că ai dormit toată ziua pe ţărmul râului, iar ceilalţi trei spun: „Nu, a muncit, l-am văzut cu ochii noştri”, înseamnă că stăpânul alb a minţit. Şi ce crezi tu că se întâmplă cu unul ca noi care îl face pe stăpânul său de mincinos? Îl iau la bătaie şi-l bat până recunoaşte că el e cel care a minţit, după care îl iau din nou la bătaie tocmai pentru că a minţit. Când ai trecut măcar o singură dată prin asta, atunci ţii minte pentru totdeauna cine are dreptate şi cine n-are dreptate.

Robin clătină din cap: nu, una ca asta n-are s-o poată

---

[8] O golly, golly – expresie americană din Sud, echivalentă cu „Sfinte Sisoie !”.

învăţa niciodată. Mai bine se lasă bătut până rămâne mort, decât să se umilească în felul acesta.

Când o spuse cu voce tare, Sammy râse:

— La început toţi spun aşa. Dar după a zecea lovitură de bici, cei mai mulţi încep să gândească, altfel, crede-mă. Şi e mai bine aşa: căci la ce ne mai poate folosi un prieten mort?

Întrebarea asta Robin n-o înţelese. Un sclav era folositor stăpânului său şi atât. Ce voia să spună, Sammy cu acel „ne poate folosi?” La circ încercase să fie de oarecare folos pentru Corah, pe cât îi stătea în puteri; dar fusese răsplătit cu cea mai îngrozitoare nerecunoştinţă. La ferma lui Raynes îl ajutase din când în când pe bătrânul Joshua. Dar când fermierul l-a pus să muncească la cottongin, Joshua n-a găsit de cuviinţă să-i spună măcar o singură vorbă prin care să arate că-i părea rău. Pentru lunganul de Nat copsese zi de zi turtele de mălai. Drept mulţumire dispăruse şi, mai mult ca atâta, din pricina asta urma să fie pedepsit acum Robin.

— La ce-mi foloseşte mie dacă Nat fuge la indieni? întrebă el.

Sammy nu răspunse imediat. Îl cunoştea pe băiat numai de o săptămână şi nu ştia dacă este prudent să vorbească pe faţă cu el. Până acum fusese de multe ori dezamăgit. Uneori se întâmplă ca un băiat din ăsta, care muncind în casa stăpânului dusese o viaţă mai uşoară, când era trimis la munca pe câmpul de bumbac, să fie apucat de un soi de alean, de dorul după existenţa lipsită de griji de până atunci şi, ca să-şi uşureze niţeluş situaţia, să devină un denunţător. Ce-i drept, Robin nu-i făcea impresia de a fi unul dintre ăştia, deşi, în fond, Sammy nu-l putea suferi. Dar o impresie este adesea înşelătoare! De aceea, se mulţumi să răspundă:

— Eşti un nătărău, asta este!

— Iar tu nu eşti decât un necioplit! Pe Robin îl enerva felul trufaş în care Sammy îi tăia vorba. Îţi dai aere de parcă ar fi cine ştie ce de capul tău, dar adevărul e că habar n-ai ce caută el acolo, la seminoli.

„Aha, îşi zise Sammy, iată că începe să mă provoace. Vrea să-i spun că seminolii duc război împotriva Washingtonului, fiindcă nu vor să părăsească Florida şi pe fraţii lor negri. Vrea s-o audă din gura mea, deşi o ştie şi el foarte bine. Să-i povestesc despre satele de negri din ţinutul everglade-lor. De curajosul nostru Abraham şi de sutele de negri care luptă împreună cu indienii împotriva yankeilor. Să-i spun că acolo, pe teritoriul indian, negrul este şi el un om liber, că are pământul lui propriu şi dacă este un om de nădejde, îl aleg în sfatul căpeteniilor. Că dacă îi place o fată indiană poate să se însoare cu ea şi nimeni nu se va uita pieziş la copiii lui, numai din pricină că pielea lor are altă culoare. La seminoli, oamenii sunt egali între ei şi acesta este motivul pentru care de o sută de ani sclavii din Georgia, Alabama şi Florida fug în ţinutul everglade-lor. Pădurea virgină şi mlaştinile de nepătruns îţi pot deveni prieteni, dar oamenii albi niciodată. Toate astea el ar vrea să le audă de la mine, ca apoi să mă pârască câinelui de supraveghetor. Ca să-i câştige bunăvoinţa, vrea să facă din mine un rebel. Poate să aştepte mult şi bine, mai degrabă îmi tai limba!” Acestea erau gândurile lui Sammy şi aşa se face că Robin a aşteptat zadarnic să primească un răspuns.

Dar Sammy îi făcea o mare nedreptate băiatului gândind astfel. Robin se născuse la New Orleans şi tot acolo crescuse, cumpărat de Smith pe când era încă un copil. Circul colindase din oraş în oraş şi Robin nu avusese niciodată alţi prieteni decât pe artişti. Fusese întotdeauna printre cei aleşi, unul dintre favoriţii sorţii, care abia de reuşise să afle câte ceva de suferinţele şi luptele fraţilor şi surorilor lui de pe plantaţii, din exploatările de pucioasă şi din minele aflate în inima munţilor. Puţinul pe care-l ştia i se păruse totdeauna ca o poveste dintr-o lume îndepărtată. Undeva, în pădurile virgine şi în prerii, se desfăşura un război între albi şi indieni, asta i-o spusese Smith. Dar războiul acesta era atât de departe de fiinţa lui, ca şi războiul de eliberare pe care albii îl purtaseră cu mult timp în urmă, sau ca oricare altul dintre războaiele indiene care

se desfăşurau totdeauna undeva, de când ţinea el minte. Pentru eliberarea negrilor nu se luptase nimeni în aceste războaie, atâta lucru înţelesese şi el. Şi nici nu putea să-şi închipuie cine ar putea să ducă un asemenea război. Albii aveau puşti, tunuri şi soldaţi care ştiau cum să mânuiască aceste arme. Aveau închisori, făceau legi, lor le aparţineau bisericile şi şcolile, plantaţiile şi fabricile. Iar negrii ce aveau? Nici măcar braţele lor, căci acestea aparţineau şi de albilor. Indienii aveau măcar arme, cai şi spuneau că pădurile şi câmpiile sunt proprietatea lor; aveau o patrie pentru care merita să lupţi. Unde era patria lui Robin? Oricât şi-ar fi dat silinţa, nu putea să răspundă la întrebarea asta. New Orleans, oraşul neliniştit, situat pe marele fluviu, în care crescuse, fusese pentru el întotdeauna un oraş al celor lipsiţi de patrie; un oraş unde clopotele vaselor băteau strident şi oamenii cântau cântece de dor. Oare patria lui să fi fost vagonul de circ şi cortul cel mare în care Corah gonea prin manej? Toate astea îi aparţineau lui Ambrosius Smith. Desigur, dacă făcea o comparaţie între soarta lui de acum şi viaţa pe care o dusese la circ, atunci trecutul i se părea că ar face parte dintr-o lume mai bună. Dar nici lui şi nici lui Cezar nu le-ar fi venit vreodată gândul să ducă un război împotriva cuiva pentru a-şi recâştiga această lume. Iar ţinutul everglade-lor, mlaştinile nesfârşite pline de aligatori şi de pantere negre, cu ostroavele lor verzi şi singuratice pe care se retrăseseră indienii care purtau acest război – desigur că nici aceasta nu era patria lui. De aceea războiul dus în pustietăţile acelea nu era războiul lui şi ce căuta Nat acolo, numai dracu' putea să ştie. Voi să-l întrebe pe Sammy despre toate astea, dar nu mai avu prilejul. Se auzi tropot de cal şi imediat după aceea vocea tunătoare a supraveghetorului, poruncind negrilor să iasă afară.

În afară de Sammy şi de Robin, în depozit mai munceau opt sclavi. Se grăbiră cu toţii să se târască afară din colibe şi se adunară pe locul unde se făcea de obicei focul. Tot acolo se aflau Kopperlith şi fermierul.

Jonathan, sclavul cel mai bătrân din acest grup care

muncea la marginea plantaţiei, luă în primire caii albilor, îi duse sub un stejar cu o coroană uriaşă şi acolo îi frecă cu şomoioage de bumbac. Făcea treaba asta cu râvnă şi pe îndelete, fiindcă în felul acesta nădăjduia să scape de pedepsele ce urmau să fie împărţite.

Faţa fermierului era roşie, oasele maxilarului îi ieşeau în afară pe sub pielea aspră. Îşi mijea cu nervozitate ochii în lumina strălucitoare a soarelui care tocmai răsărea. În timp ce negrii se aşezau în semicerc, se scotoci în buzunarele vestonului, scoase punga cu tutun şi-şi răsuci o ţigară. Kopperlith îşi rezemase mâinile în şolduri. În dreapta lui, biciul atârna de o curea de piele. Pe fruntea lui se iveau mereu broboane de sudoare pe care din când în când şi le ştergea cu un gest mecanic. Nu mai era atât de sigur de sine ca în urmă cu o jumătate de ceas. Privea cu nelinişte norii negri de fum care se înălţau dincolo de coroanele copacilor. Cunoştea calmul încărcat de nervi al lui Raynes şi ştia cât de primejdios era.

Negrii văzuseră şi ei fumul. Arătau cu mâinile în direcţia depozitului şi începură să şoptească între ei. Kopperlith socoti că venise timpul să se amestece. Cu vocea încărcată de o mânie prefăcută, arătă celor de faţă cum mister Raynes, ca un tată grijuliu ce era, este mereu preocupat de bunăstarea negrilor săi, cum îi hrăneşte şi-i îmbracă şi cu toate acestea este răsplătit cu cea mai neagră nerecunoştinţă.

Tocmai când se afla în mijlocul acestei cuvântări mieroase, Raynes îi tăie vorba cu un gest plin de nerăbdare.

— Cine a observat primul că Nat a dispărut? întrebă el şi trase adânc în piept fumul de ţigară.

Negrii se priviră între ei. Sammy îi făcu semn lui Robin cu cotul şi-i aruncă o căutătură ascuţită. Nici nu era nevoie de un asemenea îndemn, fiindcă Robin nu vedea nici un motiv pentru care să tăinuiască adevărul.

— Eu, master Raynes. Am copt turte de mălai pentru noi, toţi trei şi, când m-am întors în colibă, am văzut că Nat nu mai era acolo.

— Şi când te-ai trezit nu ţi-ai dat seama de asta? strigă Kopperlith. Sau atunci n-ai vrut s-o vezi, ca să-i dai timp să se depărteze cât mai mult?

— Nu, master Kopperlith, atunci n-am băgat de seamă într-adevăr nimic. Dimineaţa sunt întotdeauna foarte obosit, iar în coliba noastră e încă întuneric…

— Aşa, eşti obosit de atâta lenevie! Sau poate vrei să spui că munceşti prea mult? Abia aştept să aud una ca asta. Dar dacă îţi închipui că obrăzniciile tale…

Raynes îl întrerupse din nou:

— Ce-ai făcut când ai observat că nu-i acolo?

— Am alergat la master Kopperlith şi i-am raportat.

Răspunsul a fost un râs batjocoritor al supraveghetorului. Pe urmă Kopperlith făcu trei paşi mari până la Robin şi-l izbi cu biciul peste obraz. Tânărul era atât de înspăimântat, încât uită să strige, deşi lovitura durea ca o lovitură de cuţit. Încă nu putea înţelege de ce fusese bătut.

— Asta e numai o mică arvună pentru minciuna ta neobrăzată, derbedeule! urlă supraveghetorul. Negrii ăştia mint cu orice prilej, e o chestie cu care m-am obişnuit, se întoarse el către fermier respirând greu. Dar atâta neruşinare încă n-am pomenit. Când am fost trezit de incendiu, era din păcate prea târziu să mai poată fi stins. Baloturile de bumbac, aşezate cu spaţii între de, ardeau ca iasca. Atunci m-am aruncat pe cal şi am venit să vă anunţ marea nenorocire. N-apucasem să galopez cale de cinci sute de iarzi, că-l văd pe băiatul ăsta dispărând într-un tufiş. Sar de pe cal, îl urmăresc şi-i cer socoteală. Începe să se bâlbâie şi zice că era în drum spre mine să-mi raporteze dispariţia lui Nat. Cazul e limpede ca lumina zilei: şobolanul ăsta a dat foc magaziei, crezând că incendiul ne va împiedica să-i urmărim complicele.

Minciuna era cam trasă de păr, dar Kopperlith alesese un moment în care putea să fie sigur de efectul ei. Chiar dacă fermierul nu credea cele relatate de supraveghetorul lui, i-ar fi fost cu neputinţă să arate acest lucru în faţa sclavilor adunaţi, în ochii negrilor, între supraveghetor şi proprietarul plantaţiei trebuia să domnească o înţelegere deplină, robii

trebuiau să se afle în faţa unei singure forţe, altfel autoritatea se afla în primejdie. De asemenea, o acuzaţie atât de gravă, adusă pe faţă, nu putea să rămână fără urmări. Pedepsirea lui Robin de către Raynes era de neînlăturat, chiar dacă fermierul n-ar fi dorit-o. Era necesară, pentru a reprima orice gând de răzvrătire. Toate aceste condiţii, Kopperlith le prevăzuse în calculele sale viclene şi se dovedi că avusese dreptate.

Raynes aruncă mucul ţigării la pământ şi-l strivi cu grijă. Pe urmă întrebă cine mai locuia în colibă împreună cu Robin şi cu Nat. Când Sammy ieşi din rând, îi porunci să-i lege băiatului mâinile la spate. Sammy se duse în colibă şi se întoarse cu o sfoară.

Robin simţi sfoara la încheieturile mâinilor, simţi cum pătrunde adânc tăindu-i carnea şi înţelese învinuirea lui Kopperlith, cu toată primejdia înfiorătoare pe care o aducea după ea. Îl apucă o spaimă îngrozitoare.

— Sunt nevinovat, master Raynes! strigă el. N-am pus eu focul. M-am dus la master Kopperlith numai din cauza lui Nat.

Ar mai fi vrut să strige: „Master Kopperlith minte”, dar vorbele acestea le înghiţi, fiindcă i se părea că de exprimă un adevăr prea înspăimântător ca să poată să fie rostit.

Fermierul se mulţumi să-i arunce băiatului o privire scurtă. Nu văzu teama zugrăvită pe faţa lui Robin, văzu numai trupul lui zvelt şi puternic. Băiatul era într-adevăr marfă de prima calitate şi orice negustor ar fi plătit pentru el, fără să şovăie, patru sute de dolari şi chiar mai mult. Iar acum, fie că voia, sau nu, era nevoit să sacrifice aceşti patru sute de dolari, căci o blândeţe nelalocul ei putea să-i aducă pagubă şi mai mare. Poate că mai exista o posibilitate să evite pierderea: dacă anunţa aici, în faţa sclavilor adunaţi la un loc, o sentinţă aspră şi amâna punerea ei în aplicare vreme îndelungată, până putea fi anulată fără să-i scadă prea mult din autoritate? Dacă proceda astfel, putea lămuri cum s-au petrecut lucrurile în zilele şi săptămânile următoare. În clipa aceea însă era obligat să dea o sentinţă aspră. Raynes o pronunţă:

— Sclavul Robin a fost găsit vinovat de incendiere şi complicitate la fugă. Hotărăsc să fie pedepsit cu moartea. Sclavul Robin va fi ars pe rug.

Dimineaţa era răcoroasă şi liniştită. După cuvintele fermierului, liniştea parcă devenise sonoră. Numai ţipătul răguşit al unui bâtlan o întrerupse.

Robin se afla de zece ore în pivniţa fermei lui Raynes. I se părea că trecuseră zece zile. Şedea rezemat cu spatele de peretele umed şi rece, privind către ferestruica cu gratii aflată în faţa lui, sub tavanul boltit. Obrazul i se umflase şi-l durea. Îl dureau încheieturile mâinilor, acolo unde-l tăiase sfoara. Era chinuit de sete. Dar mai îngrozitor decât toate durerile era gândul la ceea ce îl aştepta, în urechi îi răsuna mereu vocea lui Raynes când spusese: „Sclavul Robin va fi ars pe rug”. Povestirile lui Sammy despre execuţiile înspăimântătoare se transformau în închipuirea lui în scene vii, nespus de înfiorătoare. Se vedea legat de un stâlp, înconjurat de flăcări şi se gândea cu fiori de groază că această imagine se va transforma, peste puţine ceasuri, într-o realitate înspăimântătoare. Şi, cu toate acestea, nu putea să priceapă de ce-i fusese dat să îndure această soartă crudă, că doar n-avea nici o legătură nici cu incendierea şi nici cu fuga lui Nat. Cu conştiinţa curată spusese adevărul în faţa lui Raynes şi a lui Kopperlith. Ca răsplată fusese bătut cu biciul, iar Raynes îl condamnase la moarte, fără să-i dea nici cea mai mică posibilitate de a se apăra. Îi veniră în minte cuvintele lui Sammy: Eşti întotdeauna vinovat; ai pielea neagră şi asta este de ajuns!

Pentru prima oară începu să se întrebe de ce era sclav. Ştia că tatăl şi mama sa fuseseră sclavi. De mama lui îşi amintea încă. Avea cinci ani când trebuise s-o părăsească. Fusese cumpărată de un armator din New Orleans, care nu era dispus să cumpere şi copilul. Îşi amintea cum doi bărbaţi o târau pe mama lui care plângea. Pe tatăl lui nu-l cunoscuse niciodată. Fusese trimis undeva în Alabama, la o fermă, cam la un an după căsătorie. Mama i-a povestit multe despre tatăl lui. Nu ţinea minte decât că-l cheamă

Archee şi că purta un stigmat mare pe obraz. Unul dintre stăpânii lui îl înfierase cu emblema lui de proprietar. Robin se gândea uneori cu mult dor la tatăl său. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia şi în privinţa cărora ar fi vrut să-i pună tot felul de întrebări! Fără îndoială că tatăl lui ar fi putut să-i răspundă şi în legătură cu situaţia în care se afla acum. Dar se afla undeva departe şi nimeni nu putea să ştie dacă o să-l mai revadă vreodată.

Se însera. Soarele începea să scapete; razele lui pătrundeau acum şi în celula lui Robin, desenând deasupra capului său o ferestruică piezişă, cu gratii groase şi negre. În timp ce băiatul se gândea, cuprins de teamă, că poate că nu va mai apuca să vadă mâine soarele răsărind, cheia scârţâi în broască, zăvorul scrâşni şi bătrânul Joshua coborî încet treptele târându-şi paşii. Fără să scoată vreo vorbă, aşeză lângă băiat o cană cu apă şi lângă ea câteva turte de mălai şi o jumătate de pepene verde. Robin apucă repede cana şi înghiţi apa cu sete; un firicel se prelinse pe gât şi-i umezi pieptul. Îţi trecu mâna udă peste obraz ca să-şi răcorească pielea plesnită care-l ardea.

Joshua îl privea. Ochii lui cenuşii erau stinşi, lipsiţi de lucire, ca aceia ai unui orb. Soarele arzător care scălda câmpurile de bumbac, praful stârnit de cottongin şi fără îndoială că şi suferinţele pe care fusese nevoit să le privească de-a lungul zecilor de ani făcuseră să-i pălească lumina ochilor. Totuşi, Joshua ştia foarte bine ce oglindeau trăsăturile băiatului, fiindcă avusese des, chiar foarte des prilejul să privească asemenea feţe pe care se zugrăvea moartea apropiată. În afară de spaimă însă, pe faţa lui Robin era, fără îndoială, întipărită speranţa. Iar speranţa aceasta era întotdeauna însoţită de nevoia neînfrânată de a afla veşti din afară. Cel condamnat aşteaptă de la oricine intră în celulă cuvintele salvatoare că i se dăruieşte viaţa. Joshua ştia asta, dar n-avea pentru Robin o asemenea veste. Dimpotrivă. În piaţa înconjurată de colibele sclavilor fusese ridicat un stâlp, iar femeile fuseseră silite astăzi după-amiază să adune şi să îngrămădească aici ramuri şi vreascuri uscate. Poate lucrurile s-ar mai fi putut schimba

în bine, dacă nu s-ar fi produs un eveniment nou: către amiază, sosise la fermă o patrulă a gărzii civile. Văzuseră fumul incendiului şi alergaseră încoace închipuindu-şi că plantaţia a fost atacată de indieni. Comandantul patrulei, un locotenent tânăr, întocmise un proces-verbal despre cele întâmplate şi ceruse ca negrul să fie pedepsit de îndată. Arătă că acest lucru corespunde intereselor generale, fiindcă oricum războiul aruncă printre negri sămânţa răzvrătirii, iar o blândeţe nelalocul ei ar putea să ducă la o adevărată catastrofă.

Joshua trăsese cu urechea la convorbirea dintre ofiţer şi fermier. Dar nu se putu hotărî să-i spună băiatului trista veste. Îi povesti numai că sosiseră câţiva din garda civilă şi că vor înnopta la fermă. Că, bineînţeles, fusese discutat şi cazul lui*;* umblă zvonul că soldaţii îl vor lua pe băiat cu ei, să-l ducă undeva într-un fort. Aşa se face că, după o zi chinuitoare, în faptul serii, Robin avu motive temeinice să nutrească nădejdi.

Între viaţa unui sclav şi cea a unui stăpân alb era o deosebire ca de la cer la pământ. Cu toate acestea, mister Raynes, proprietarul a trei sute de negri şi a câtorva mii de acri de pământ cultivat cu bumbac, avea aceleaşi griji ca şi Robin, robul lui. Amândoi priveau cu teamă şi incertitudine la noaptea care se lăsa, amândoi nădăjduiau că vor apuca răsăritul soarelui. Robin se temea de moartea pe rug, iar Raynes, de indieni. În urmă cu trei zile, solii indienilor fuseseră la fermă şi luaseră în primire ultimele puşti. Cu prilejul acesta, Raynes le făgăduise că nu va acorda nici un fel de sprijin soldaţilor. În schimb, seminolii urmau să nu se atingă de fermă. Şi iată că acum, din pricina locotenentului Pamberton, convenţia aceasta era încălcată. Ferma adăpostea soldaţi, devenise un fel de bază militară, indienilor putea să nu le mai pese de făgăduiala pe care o făcuseră, pentru că şi Raynes îşi călcase cuvântul; dacă o făcuse din proprie voinţă sau nu, ce importantă mai avea? Ar fi vrut ca indienii să se afle undeva departe, în pădurile virgine, dar plăcerea asta n-aveau să i-o facă. Cercetaşii lor

colindau peste tot în preria Alachua şi incendiul de astăzi dimineaţă trebuia să le fi atras şi lor atenţia, ca şi soldaţilor. Dacă Raynes nu reuşea să scape în ultima clipă de locotenentul Pamberton şi de oamenii lui, ferma se afla în mare primejdie.

Raynes se plimba neliniştit prin odaie. Făcu socoteala cât îl costase incendiul, cât îi mai rămânea în celelalte două magazii şi ajunse la concluzia că cel mai bun lucru ar fi să-i ofere locotenentului Pamberton bani, ca să scape de el. Intrase până-n gât în jocul acesta riscant cu specularea bumbacului; trebuia să-l câştige, sau era un om ruinat. Dar deocamdată nimic nu era pierdut.

Pamberton se instalase confortabil în camera unde se aflau trofeele de vânătoare. Se întinsese pe canapea, fuma şi în acest timp chibzuia ce să le spună negrilor în cuvântarea pe care o va ţine la execuţia lui Robin. Avea de gând să facă un apel înfocat la disciplină; în afară de asta, voia să dovedească ce lipsit de sens era războiul ăsta cu indienii. Trebuia ca după cuvântarea lui nici unui sclav să nu-i mai vină gândul să fugă la seminoli sau să ridice mâna asupra stăpânului său, ceea ce, în ultimă instanţă, era acelaşi lucru.

Examina îngândurat blana unei pantere negre care atârna în faţa lui, pe perete. Poate că ar fi bine să facă în cuvântarea lui o comparaţie. Ar putea să spună, când va vorbi de seminoli, că stau la pândă, perfizi, ca nişte pantere. Dar că glontele vânătorului ştie să-i găsească pe toţi şi o să-i ucidă fără nici o milă pe toţi acei care trec de partea panterelor. Era o comparaţie simplă, limpede şi totuşi plină de poezie. Tatăl lui, un avocat din St. Augustine, obişnuia să folosească în pledoariile sale asemenea comparaţii pline de imagini. Mai mult ca sigur că ar aproba şi această imagine cu pantera perfidă.

Se auzi o bătaie în uşă şi, înainte ca el să poată spune „intră”, Raynes se şi afla în cameră. Pamberton se ridică iute şi întinse mâna după cizmele lux care zăceau lângă canapea. Era un bărbat căruia îi plăcea ţinuta milităroasă, severă, pe care o adopta cu plăcere ori de câte ori avea

prilejul şi o făcea tocmai fiindcă aparţinea de gărzile civile, care, în ochii soldaţilor din armata regulată, erau numai pe jumătate soldaţi.

Era neplăcut pentru el să stea numai în ciorapi înaintea fermierului. Mormăi ceva în chip de scuză, dar împrejurarea asta mări şi mai mult antipatia pe care o simţea faţă de acesta.

— Aş vrea să am eu grijile dumitale, zise Raynes, nu fără oarecare batjocură, căci pentru el orgoliul locotenentului era de neînţeles. Astăzi am pierdut bumbac în valoare de trei mii de dolari precum şi doi sclavi şi dacă lucrurile continuă să se desfăşoare în felul acesta, încă înainte de zorii zilei am să pierd totul, inclusiv viaţa.

Aversiunea lui Pamberton crescu. Pentru el, asemenea profeţie nu însemna altceva decât lipsă de încredere în aptitudinile sale de militar. Dar cum îi era cu neputinţă să discute despre chestiuni militare încălţat numai în ciorapi, se mai scuză o dată şi-şi trase cizmele, gemând încetişor. De îndată ce simţi cum carâmbii de piele îi încing pulpele, îşi recâştigă încrederea în sine. Începu să măsoare odaia în lung şi-n lat, cu paşi pe care avea grijă să-i facă mai elastici, apoi se opri în faţa fermierului şi se legănă de câteva ori, sprijinit în vârfuri.

— Nu pot să vă înţeleg, mister Raynes, spuse ei. În definitiv, vă aflaţi sub ocrotirea mea. Atât de puţină încredere aveţi în oamenii mei?

— Pe timp de furtună, nu e bine să te adăposteşti sub un copac înalt, domnule locotenent.

— Noi, soldaţii, suntem obişnuiţi să ni se vorbească pe şleau, mister Raynes. N-aţi vrea să-mi explicaţi ce vreţi să spuneţi prin asta?

— Atrageţi trăsnetul asupra casei mele, asta este, dacă vreţi să v-o spun pe şleau. De zece ani trăiesc în pace cu indienii, ne-am respectat întotdeauna reciproc şi tare mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se desfăşoare şi mai departe în acelaşi fel. Dar dumneata şi oamenii dumitale îmi transformaţi ferma într-un obiectiv militar.

Cuvintele acestea nu erau în măsură să îmblânzească

înverşunarea locotenentului. Nu numai că răneau vanitatea lui de militar, dar de păreau a fi împotriva bunului simţ, al oricărei judecăţi normale. Culmea era că, din punctul lui de vedere, locotenentul avea oarecare dreptate, căci el nu ştia nimic despre contrabanda cu arme, prin urmare nici de garanţiile de securitate ce fuseseră date de către indieni fermierului.

— Sinceritate pentru sinceritate, mister Raynes, spuse el. Atitudinea dumneavoastră mi se pare cât se poate de ciudată. Dacă n-aş şti că sunteţi un vechi prieten al maiorului Coleman, aş zice: „Aici e ceva suspect”. Suntem în război şi în timp de război toate interesele civile sunt subordonate celor militare. Dumneavoastră ştiţi acest lucru tot atât de bine ca şi mine. Dacă într-o asemenea situaţie dumneavoastră aţi fi avut de suferit, atunci, din punct de vedere strict uman, aş înţelege protestul dumneavoastră, deşi bineînţeles că, în calitate de soldat, aş refuza să iau cunoştinţă de el. Dar interesele noastre coincid într-un mod cât se poate de fericit. Fiindcă indienii atacă mai degrabă o fermă lipsita de apărare, decât una ocupată de soldaţi, prevăzuţi cu tot echipamentul necesar. Orice om normal, înzestrat cu bun simţ, înţelege asta.

— Cu seminolii se află în război armata Statelor Unite şi nu eu; asta îmi spune bunul meu simţ de om normal. Căpeteniile seminolilor mă cunosc de zece ani ca pe un om paşnic şi nu-i nici un motiv ca acuma să mă privească într-altfel. Vă rog să-mi faceţi favoarea de a părăsi ferma mea. Sunt dispus să vă aprovizionez pe drum cu tot ce aveţi nevoie şi să vă despăgubesc corespunzător pentru neplăcerile ce le aduce după sine o plecare imediată; sunt sacrificii pe care le fac cu plăcere.

Acum ar fi fost rândul lui Pamberton să numească o sumă şi, după oarecare tocmeală, să bage banii în buzunar şi să dea oamenilor săi ordinul de plecare. Din zece ofiţeri ai armatei, sau ai gărzilor civile, nouă aşa ar fi procedat. În campania asta nu prea se iveau ocazii de a lua pradă de război, solda era departe de a constitui o sursă de belşug, iar când cineva îţi oferă bani peşin pentru un serviciu care

nici măcar nu era un serviciu, existau toate motivele să-i primeşti. Locotenentul Pamberton gândea însă altfel. Nu era bogat şi ştia să preţuiască banii, dar mai presus de bani preţuia faima şi gloria militară. În noaptea asta avea de gând să cucerească şi una şi alta. În afară de aceasta, conştiinţa puterii îl ameţea. Până acum, în cei douăzeci de ani ai vieţii lui, trebuise totdeauna să dea ascultare. Tatălui său, profesorilor săi şi pe urmă şefului său, un negustor de pânzeturi din St. Augustine. Era prima oară când îi era îngăduit să dea şi el ordine, când era stăpân peste viaţă şi moarte. A avea o asemenea putere şi a renunţa la ea pentru câţiva dolari, i se părea a fi un lucru absurd. Voia să asiste ca judecător la execuţia negrului şi pe urmă să se măsoare în luptă cu indienii. Singurul lucru care-l nelinişte era gândul că seminolii ar putea să lase ferma în pace. De aceea, respinse propunerea fermierului cu cuvinte în care se simţea răceala şi-i ceru să înarmeze pe oamenii în care se putea avea încredere şi apoi să-i pună la dispoziţia sa. Când Raynes îşi dădu seama că locotenentul nu poate fi făcut să renunţe la planurile lui, îşi luă în tăcere puşca din perete şi părăsi odaia.

O dată cu căderea nopţii, în faţa casei fermierului şi în faţa colibelor locuite de negri fură aprinse focuri. Soldaţii îşi luară în primire posturile în casă şi în clădirea administrativă. Puteau ţine sub ochi toată curtea, precum şi cele două intrări, fără ca ei înşişi să fie văzuţi.

Raynes, împreună cu supraveghetorii lui, se retrăsese în foişorul construit din bârne groase, care se înălţa deasupra acoperişului fermei. De acolo putea să îmbrăţişeze cu privirea acea parte a teritoriului fermei care era luminată de focuri. Ar fi preferat ca şi la execuţie să asiste tot de aici, din această ascunzătoare sigură. Dar asta ar fi însemnat să-i cedeze locotenentului, într-un fel prea evident, comanda tuturor operaţiunilor şi chiar atât de departe Raynes nu voia să meargă. Când văzu că doi soldaţi îl duc pe Robin până la rug, părăsi cu oamenii săi casa pentru a-şi lua în primire locul ce i se cuvenea la execuţie.

Locotenentul Pamberton, în echipament complet de

campanie, se afla în odaia trofeelor de vânătoare; îşi mai turnă un pahar de vin. Era un vin greu, portughez, care se urca repede la cap. Tocmai din pricina acestui efect stimulator şi entuziasmant îl bea locotenentul, fiindcă acum, când aventura cea mare era foarte aproape, simţea cum inima îi bate mai repede. Mâna în care ţinea paharul îi tremura uşor. Dădu peste cap băutura dulce, de culoare închisă şi respiră adânc. Încă o dată trecu în minte toate dispoziţiile pe care le dăduse, apoi încercă să-şi amintească frazele cuvântării lui. „Şi chiar de s-ar ascunde, ca panterele, în hăţişurile pădurii virgine, glontele vânătorului va şti să-i găsească.” Mâinile lui mângâiară cartuşiera metalică, lucioasă, aşezată de-a curmezişul pieptului, pipăiră tocurile pistoalelor şi potriviră cureaua puştii. În lumina slabă a lămpii cu petrol, căreia îi coborâse fitilul, se contemplă în oglinda mare, aşezată lângă cămin. Privi cu multă satisfacţie imaginea vajnicului războinic, gata să înfrunte orice atac, pe care i-o reda oglinda.

Voia tocmai să se întoarcă, pentru a părăsi camera, când văzu că nu se mai află singur. Lângă uşă stătea, nemişcată, silueta înaltă şi întunecată a unui negru. Asupra locotenentului, imaginea aceasta avu efectul unei lovituri ameţitoare. Nu găsi puterea să întindă mâna pentru a apuca pistolul, nu reuşi nici măcar să se întoarcă, ci bâigui:

— E cineva acolo?

— Eu sunt, Abraham, un mico al seminolilor.

Numele acesta îi produse locotenentului alt şoc.

Abraham era conducătorul negrilor care se refugiaseră la seminoli. Era unul dintre duşmanii pe care dorise atât de mult să-i întâlnească. „Trebuie să-l arestezi, se gândi Pamberton, trebuie să-l arestezi, e de datoria ta.” Gândurile acestea îl îndemnară să întindă mâna către pistol. Nu apucă să-l scoată din toc. Silueta întunecată năpustindu-se asupra lui căpătă proporţii uriaşe, lama unui cuţit străluci în lumina palidă şi o lovitură îl izbi cu forţă de perete.

„N-ar fi trebuit să beau vinul, se gândi locotenentul. Vinul ăsta blestemat e de vină că nu mă mai pot ţine pe picioare.” Mâinile i se încleştară de oglindă, îşi văzu faţa

lividă de foarte aproape şi pânza albastră a tunicii pe care nu se afla nici o decoraţie. Pe urmă imaginea se prăbuşi împreună cu el într-un hău fără de fund, de unde nu mai există întoarcere.

Robin ţinea ochii închişi. Şi totuşi, sclipirile focurilor din preajma lui nu dispăreau, simţea dogoarea pe care vântul o aducea până la el şi i se părea că numeroase coloane de flăcări se îndreaptă către el, se apropie din ce în ce mai mult. Mereu şi mereu îşi pipăia legăturile, încercând să le rupă, ca să fugă, dar frânghia nu voia să cedeze. Efortul, dogoarea şi spaima făceau să-i ţâşnească sudoarea din toţi porii. Ea îi ardea ochii şi i se aşeza pe buzele uscate într-un strat umed şi sărat. Cu mare greutate ridică puţin pleoapele, în nădejdea să poată întrezări vreo posibilitate de a se salva. În faţa lui se aflau fermierul şi supraveghetorii, împreună cu cei doi soldaţi, iar alături de el, ca un fel de perete întunecat, Sam şi tovarăşii lui. Îl priveau cu ochi holbaţi, în care sclipeau spaima şi ura, dar stăteau nemişcaţi. Bătrânul Joshua nu căzu în genunchi înaintea fermierului ca să-l implore să dăruiască băiatului viaţa, Sammy nu făcu nici un semn tovarăşilor săi să se năpustească asupra călăilor albi şi să-l elibereze. Şi-atunci Robin scoase un geamăt dureros şi şopti: „Tată!” Mai întâi încet de tot, pe urmă din ce în ce mai tare: „Tată! Tată!” Avea să moară nevinovat şi nu se găsea nimeni care să aibă curajul să se năpustească asupra ucigaşilor, să aibă îndrăzneala să-l salveze. Pur şi simplu, nu putea să priceapă acest lucru, astfel încât îl striga pe omul pe care nu-l cunoştea, dar care reprezenta pentru el simbolul dreptăţii şi al vitejiei, îl striga pe tatăl său. Iar mintea lui, încordată până aproape de nebunie, prefăcea umbrele tremurătoare ale sclavilor în rânduri compacte de eliberatori, care înaintau tumultuos pentru a-l salva. În delirul lui, auzea focuri de armă, vedea un bărbat de statură uriaşă păşind către el. Faţa bărbatului era însemnată cu un stigmat. „Tată!” gemu băiatul, cuprins de ameţeală, pe urmă se simţi ridicat de două braţe puternice

care-l purtau departe de acest loc îngrozitor, undeva în bezna ocrotitoare.

Dar nici în acest loc ferit nu domnea liniştea. Gloanţele continuau să şuiere, se auzeau urlete stridente şi simţi o izbitură fierbinte în coapsa stângă. Lovitura aceasta îl readuse pe Robin la realitate. Ceea ce văzu îl făcu să creadă că visează.

Fermierul, Kopperlith şi alţi doi supraveghetori zăceau nemişcaţi la pământ. Unul dintre cei doi soldaţi din escortă căzuse în genunchi şi se ţinea, gemând, cu mâinile de burtă, celălalt alerga în zigzag spre clădirea fermei. În cercul de lumină al focurilor apărură bărbaţi înarmaţi, cu părul lung şi negru şi cu turbane împodobite cu pene. „Seminolii!” se gândi Robin şi încă nu putea să înţeleagă, împreună cu ei se apropia de el un negru. Un negru cu o puşcă! Veni aproape de Robin, îi tăie legăturile şi-l ridică în braţe coborându-l de pe rug când faţa lui Robin fu aproape de cea a bărbatului, văzu că are pe obraz un stigmat.

— Tată, suspină el, tată!

Ar mai fi vrut să spună: „Dacă nu veneai, trebuia să mor”, dar nu mai găsi puterea s-o facă.

Negrul îl mângâie pe păr şi-l strânse la piept. Îl purtă în braţe până la una din colibe şi acolo îl aşeză cu băgare de seamă pe jos.

— Te doare tare? întrebă.

Băiatul îşi clătină capul. Toate spaimele şi chinurile ceasurilor ce se scurseseră fuseseră şterse de un simţământ de fericire fără margini.

— Eşti rănit?

— Nu face nimic, tată.

Din nou simţi mâna mare şi aspră care-l mângâia pe păr. Doi ochi plini de îngrijorare erau aţintiţi asupra lui.

— Nu sunt tatăl tău, băiete dragă. Şi eu am un fiu, dar e mult de când avea vârsta ta. Uită-te la părul meu, a şi albit.

Robin privi părul cărunt şi creţ. Nu-i venea să creadă.

— Tu eşti Archee din New Orleans, nu-i aşa? gemu el cu deznădejde.

Negrul clătină încet din cap.

— Numele meu e Abraham şi trăiesc de treizeci de ani în tabăra seminolilor.

Un mare val de dezamăgire îl cuprinse pe Robin şi-l târî cu el într-un ocean de durere şi deznădejde. Se lăsă dus fără să opună vreo împotrivire. Ecoul ultimelor împuşcături se stinse. Indieni şi negri se adunară în curtea fermei, la lumina unui foc uriaş. Caii fură scoşi din grajduri şi-ncărcaţi cu provizii, pături şi tot felul de lucruri ce se găseau prin casă. Trei negri săpară o groapă în care fură aruncate cadavrele fermierului, supraveghetorilor şi soldaţilor.

Raynes zăcea în bună înţelegere cu Mijnheer van Kopperlith.. Oricât de deosebite erau drumurile pe care avuseseră de gând să meargă, găsiseră totuşi o destinaţie comună. Amândoi încercaseră să joace o festă războiului, să încheie cu ajutorul lui cea mai mare afacere din viaţa lor, dar tranzacţia nu reuşise. Socotelile le încheiase însuşi războiul. Cu o mână neclintită şi în mod irevocabil.

Capitolul IV

— Rhea!

Nici un răspuns.

— Rhea!

Şi de data aceasta chemarea a răsunat zadarnică. Sarah puse cuţitul deoparte, îşi şterse mâinile de şorţ şi ieşi din chiki[9]. În faţa casei vecine, o fetiţă şedea picior peste picior şi cosea.

— Viola, nu ştii pe unde umblă Rhea?

— S-a dus să vadă dacă puii de bâtlan au ieşit din găoace.

— Bâtlan? Care bâtlan?

Viola arătă către un stejar cu tulpina groasă.

— A găsit acolo, sus, un cuib.

— Vai de mine, fata asta este nemaipomenită, numai prostii îi umblă prin cap! A împlinit treisprezece ani şi se mai caţără în copaci ca un băiat. Habar n-are să jumulească o găină şi nici să cârpească o cămaşă, dar îşi bagă nasul în cuiburile de bâtlani!

Şi Sarah îşi clătină capul în semn că nu poate înţelege una ca asta. Rhea îşi pierduse mama cu doi ani în urmă şi de atunci ea avea grijă de fată. Tatăl fetei, căpetenia Jumper, nu prea avea timp să se ocupe de Rhea. Se întâmplă adesea să fie plecat săptămâni în şir împreună cu o delegaţie la câte un fort, unde negocia cu albii chestiuni în legătură cu strămutarea în Arkansas sau în legătură cu stabilirea unor frontiere noi. De asemenea, petrecuse mult timp cu tot felul de probleme ce trebuiau rezolvate la oraş. Iar acum, era ocupat din nou cu campaniile militare. În afară de aceasta, Jumper nici nu prea ştia cum trebuie îngrijită o fetiţă. Crescuse doi fii; unul trăia pe coasta de răsărit, la indienii mikasuki, celălalt se căsătorise cu o fată

[9] Chiki – locuinţă seminolă cu caracter semipermanent.

neagră şi plecase în Sud, la Abraham. Acum, amândoi aveau şi ei copii. Jumper trecuse de cincizeci de ani, avea tendinţa să se îngraşe şi să ducă o viaţă pe cât cu putinţă tihnită. Fusese puţin cam supărat pe nevasta lui că-i dăruise atât de târziu o fată, pentru ca apoi, pe neaşteptate, să-l lase singur cu ea. Aşa că a fost foarte mulţumit când Abraham i-a trimis-o pe Sarah, o negresă bătrână şi blajină, care îngrijea de casa lui, ştia să gătească excelent, avea grijă şi de Rhea. „Avea grijă” în adevăratul înţeles al cuvântului, pentru că zburdălnicia fetei, care se zbenguia în lacul din apropiere înotând ca un castor, sau prin pădure punând capcane şi împuşcând lupi şi jderi cu flinta tatălui său, constituia pentru Sarah o sursă zilnică de îngrijorare.

În tinereţe, Sarah fusese servitoare la o familie de fermieri din Virginia. Îi plăcuse felul în care fetele fermierului erau iniţiate în ceea ce priveşte bucătăria şi croitoria. Scopul principal al bătrânei era acum să facă din Rhea o fată care să se poată măsura la gătit cu cea mai bună dintre bucătărese, care să-şi facă singură rochiile şi să stăpânească toate meşteşugurile cu care o tânără atrage asupra ei privirile flăcăilor. Dar Rhea era o elevă cât se poate de neînzestrată în toate aceste domenii. Nu-i plăcea să poarte decât pantaloni lungi din piele de căprioară şi numai după mari insistenţe îşi punea rochie sau fustă. În ziua în care Sarah i-a adus la cunoştinţă că este timpul să se ocupe singură de pieptănatul părului şi-a tăiat pur şi simplu cozile lungi şi şi-a aranjat părul ca un băiat. Când cosea, o făcea cu gesturi largi, neregulate şi, de cele mai multe ori, seara, Sarah trebuia să desfacă cusătura şi s-o ia de la capăt. Cu toate acestea, nu putea să fie supărată pe fată. Uneori Sarah îi povestea ritualul pe care-l foloseşte o lady albă când se îmbracă dimineaţa şi atunci Rhea râdea, pielea nasului i se încreţea şi în ochi avea mici sclipiri vesele. Sarah o mângâia pe claia de păr negru, tuns scurt şi spunea oftând:

— Ce să-ţi fac, eşti abia o copiliţă!

Atunci se întâmplă ca Rhea să cadă deodată pe gânduri şi, cu privirile pierdute undeva în depărtare, să răspundă:

— Sunt lucruri de care deocamdată nu vreau să ştiu, mătuşico. Şi nici nu vreau să cresc mare, ci să rămân aşa.

Lumea celor mari, către care Sarah încerca zi de zi s-o îndrume, îi era străină. Avea impresia că e vorba să înceapă un fel de joc nou, ale cărui reguli nu le cunoştea. Era hotărâtă să nu renunţe la jocurile familiare ale copilăriei, atâta vreme cât îi va sta în putinţă.

Sarah cumpăni dacă nu cumva ar fi bine să culeagă singură portocalele după care voise s-o trimită pe Rhea. Până la urmă se hotărî să plece în căutarea fetei. După ce lăsă în urmă ultimele colibe, când începu să zărească apa marelui lac sclipind printre copaci, se opri, îşi sprijini mâinile în şold şi o mai strigă o dată pe fată. De-abia se stinse ecoul, că o zări pe Rhea. Cobora dintr-un copac. Când ajunse pe una din ramurile joase, sări în iarbă şi veni alergând către Sarah. Bătrâna era uimită şi bucuroasă. Se aşteptase să fie nevoită s-o strige mai mult şi iată că fata alerga spre ea, de parcă ar fi fost urmărită de o panteră.

Rhea era grăbită dintr-un motiv anume. Nu din pricină că o chemase Sarah, ci fiindcă avea o veste pe care voia să i-o împărtăşească. Încă înainte de a ajunge la negresă, îi strigă:

— Se întoarce Osceola! Aduce cu el cel puţin douăzeci de negri!

— Iisuse Cristoase! Să fie oare adevărat? Nu cumva îţi baţi joc de mine?

Privi către fată cu ochi în care se citea teama şi îndoiala. De câte ori soseau în sat fugari negri, Sarah era foarte tulburată. Cu ani în urmă, pe când locuia în Big Hammock Settlement, Isaac, cel mai tânăr nepot al ei, fusese răpit de nişte oameni albi care se ocupau cu vânătoarea de sclavi. De atunci, spera că într-o bună zi nepotul ei va apărea din nou. Până acum, nădejdea aceasta fusese zadarnică: nici unul dintre fugari nu putuse să-i spună ceva despre soarta lui Isaac.

Pe cărarea largă care ducea de pe malul lacului până în

sat, se apropia o coloană lungă de călăreţi, în frunte călărea Osceola. Stătea drept în şa şi penele de cocor pestriţ care-i împodobeau turbanul se mişcau în ritmul trapului. Plăcuţa de aur, în formă de semilună, pe care o purta pe piept, se clătina şi sclipea în lumina soarelui. Numai obrazul său nu se potrivea cu această sclipire şi cu demnitatea pe care o emana persoana lui. Era un obraz obosit şi încordat, în care ardeau ochii negri, înconjuraţi de cearcăne întunecate. De patru zile şi patru nopţi se afla pe drum cu oamenii săi. În a treia zi se întâlniseră cu trupele lui Arpeika şi ale lui Wild Cat şi se strecuraseră, la adăpostul nopţii, în semicerc, către Fort Mellon. Fortul se afla pe malul răsăritean al lacului Monroe şi era una dintre bazele cele mai importante ale armatei americane. Din acest punct, soldaţii controlau sectorul de miazănoapte al litoralului în formă de semicerc, care se întindea ca o şosea militară uriaşă şi largă de la Cap Canaveral până la golful St. John. Atacul indian a început în lumina cenuşie a zorilor. Săgeţi cu şomoioage aprinse se abătură ca o grindină asupra clădirilor şi a întăriturilor de bârne ale fortului, în timp ce treizeci de puşcaşi acopereau cu foc susţinut înaintarea unui detaşament de oameni temerari, care încercau să spargă poarta folosind buşteni groşi. Dar acest atac concentrat era doar o parte a întregii operaţii.

În acelaşi timp, din hăţişurile de mangrove se desprinse cam o duzină de canoe şi, împinse de vâsle care nu făceau nici un zgomot, începură să alunece către fort. Negurile zorilor, care pluteau încă deasupra apei, le acopereau ca un văl şi le ocroteau de privirile santinelelor duşmane. Micul golf, cu debarcaderul lui, era apărat de un detaşament cu efectiv redus – seminolii aflaseră acest lucru de la un cercetaş negru care îşi făcea serviciul în fort şi se afla pe ascuns în legătură cu indienii. Când se apropiară de mal, zăriră silueta unui vas. Tocmai îşi făceau nădejdea că era vorba doar de o barcă sanitară, când iată că pe bordul ei se iviră două fulgere şi, încă înainte de a auzi detunăturile, două obuze explodară printre ambarcaţiile lor. Răniţii urlau de durere, unul dintre canoe se scufundă, celelalte făcură

cale întoarsă şi încercară să se salveze la adăpostul ceţei. Patru dintre de reuşiră, celelalte căzură victimă focurilor de artilerie. Dintre cei patruzeci de indieni care participaseră la atacul dinspre apă, doar doisprezece se întoarseră.

Din pricina acestui eşec, planul de a scinda forţele inamicului trebuia să fie abandonat. Soldaţii putură să se concentreze asupra apărării întăriturilor de bârne şi a porţii fortului. După aproape două ore de luptă, căpeteniile hotărâră retragerea.

Aceste evenimente nefericite l-au preocupat pe Osceola în tot timpul drumului de înapoiere. Îşi făcea reproşuri că nu trimisese în recunoaştere cercetaşi pe malul fluviului St. John, oameni care ar fi putut să-i raporteze sosirea canonierei. E adevărat că până acum americanii nu folosiseră asemenea vase decât în apele de coastă. Dar, într-o zi, era firesc ca de să se ivească şi pe fluvii şi pe lacurile din interior – era o chestiune pe care ar fi trebuit s-o prevadă, chiar dacă era foarte puţin probabil că un vas dintre acestea să apară aici tocmai în noaptea hotărâtă pentru atac. Pentru această lipsă de prevedere trebuiseră să plătească tribut greu.

Starea de deprimare în care se afla Osceola nu slăbi câtuşi de puţin când se întâlniră din întâmplare cu Abraham şi cu oamenii lui, care se înapoiau din expediţia întreprinsă la ferma lui Raynes şi aduceau cu ei un grup destul de mare de sclavi eliberaţi. Negrii plecară mai departe cu Abraham, către sud, după ce le lăsară în grijă un băiat rănit, pe care voiau să-l ferească de oboseala unui drum mai îndelungat.

Osceola chibzui cui era mai bine să-i încredinţeze rănitul pentru îngrijiri. Când o văzu pe Sarah, se lămuri. Ea o să-l întrebe din nou despre Isaac al ei. Nu-l găsise pe Isaac; în schimb, îl găsise pe tânărul Robin, căruia un glonte îi străpunsese piciorul, care suferea de fierbinţeală şi avea nevoie de îngrijiri materne.

După sosirea lui Robin în sat, Rhea trebui să-şi schimbe în unele privinţe felul de viaţă. Totul a pornit de la faptul că la Sarah s-a produs o schimbare hotărâtoare. În mod obişnuit, venea în fiecare dimineaţă în casa lui Jumper,

pregătea masa, spăla vasele şi îndeplinea toate treburile pe care şi le asumase atunci când murise nevasta căpeteniei. Dar de când băiatul bolnav se afla la ea, nu mai venea decât ca să-i dea Rheei în grabă câteva îndrumări, după care dispărea din nou.

— Dincolo, în ladă, mai este mălai, spunea, ia şi o mână de fasole şi pregăteşte-ţi singură masa. Nu uita să pui sare şi piper, tatălui tău îi plac mâncărurile pipărate. Doreşte-i cele bune din partea mea când se întoarce, eu n-am timp, trebuie să-l îngrijesc pe băiat.

Aşa se face că, pentru prima oară în viaţa ei, Rhea gătea, fără s-o aibă pe Sarah lângă ea ca să-i supravegheze fiecare mişcare. Desigur că totul s-ar fi desfăşurat cum se cuvine, dacă n-ar fi fost băieţii care băteau mingea în piaţa din mijlocul satului. Simţea furnicături în degetele de la picioare şi cum fasolea putea să fiarbă şi singură, alergă spre băieţi şi intră în joc. Când îşi aminti din nou de masă, era prea târziu. Din oală se ridica o coloană subţire de fum care nu prevestea nimic bun. Speriată, smulse capacul şi începu să mestece cu nădejde. Fiertura de mălai, de un gălbui auriu, se coloră în brun, boabele de fasole se sfărâmară. În fiece clipă tatăl ei putea să se întoarcă de la sfatul căpeteniilor. Aşadar, nu mai era timp să se apuce să gătească altceva. Îşi aminti de ceea ce îi spusese Sarah, că tatălui ei îi plăceau mâncărurile picante şi atunci nu mai stătu mult pe gânduri şi turnă în fiertură o doză triplă de piper negru. Pe urmă, când gustă cu băgare de seamă, o apucă tuşea şi ochii i se umplură de lacrimi. Trebui să bea o înghiţitură de apă, deoarece simţea că nu mai poate respira. Dar poate că ceea ce pentru ea era prea pipărat, o să-i placă tatălui ei. Numai dacă ar găsi ceva care să înlăture culoarea asta brună, urâtă şi care poate că ar putea să dreagă de tot mâncarea. Alergă aşadar până în grădină, luă un castravete, îl tăie felii şi acoperi fiertura cu de. Mâncarea avea acum un aspect destul de plăcut şi chiar îmbietor. Pentru ea îşi tăie numai o felie de pepene.

Jumper se întoarse acasă cu fruntea încreţită de griji. Îşi desfăcu turbanul, îl aruncă nepăsător într-un colţ şi se

aşeză cu un geamăt uşor.

— Ai avut necazuri, tată? se interesă Rhea.

Căpetenia îi aruncă o privire mirată, pe urmă-şi întoarse ochii către castron şi începu să mestece în mâncare.

— Astea nu-s treburi pentru tine, micuţa mea porumbiţă, zise şi vocea lui era blândă şi afectuoasă. Războiul este o îndeletnicire bărbătească, iar consfătuirile noastre aparţin războiului, după cum stelele aparţin nopţii. Fără lumina stelelor, noaptea ar fi o prăpastie care ne-ar înghiţi pe toţi.

— O spui cu atâta tristeţe, de parcă lucrurile n-ar sta prea bine la consfătuirile voastre.

Jumper nu răspunse, ci începu să mănânce. Fără s-o ştie, Rhea pusese degetul pe rană. Căpetenia Jumper avea necazuri care îl chinuiau cât era ziua de mare şi adesea nu-l lăsau să doarmă noaptea, necazuri care şi-acum, în clipa aceasta, îl făceau nesimţitor faţă de bucatele arse şi îngrozitor de pipărate pe care le înghiţea într-o doară, fără nici un fel de poftă.

Jumper nu era mulţumit de felul cum se desfăşurau consfătuirile căpeteniilor. Războiul acesta, seminolii îl duceau de un an. Atacaseră puncte de sprijin ale trupelor regulate şi ale gărzilor civile, fermierii albi fugiseră din pricina lor în oraşe, seminolii câştigaseră bătălia de pe malul lui Withlacoochee, iar acuma Jumper socoti că sosise timpul să încheie un tratat favorabil în privinţa strămutării triburilor. În Kansas pământul era bun. Ştiau lucrul acesta de câţiva ani. Dacă seminolii ar putea să ia împreună cu ei pe aliaţii lor negri, însemna că războiul se sfârşise cu bine. Câtă vreme vor mai putea să reziste în Florida? În total nu aveau nici măcar două mii de războinici, cifră în care se cuprindeau şi negrii. Pe de altă parte, generalul Jesup se îndrepta încoace cu zece mii de oameni. Era cea mai puternică forţă militară care fusese vreodată concentrată în Statele Unite. Iar Jesup nu era unul dintre cei care cunoşteau războiul indian numai de la masa verde. În Georgia, îi bătuse pe indienii creek şi-i silise să părăsească regiunea. Din pricina lui, Jumper îşi dădea seama că stăpânirea seminolilor în Florida se apropie de sfârşit. Albii

transportau tunuri pentru a le instala în forturi, iar dinspre ţărmul mării soseau canoniere care urcau în susul fluviilor, până la lacuri. Jumper era obosit de război, socotea că nu mai avea nici un rost să fie continuat. E adevărat că mlaştinile de nestrăbătut ale everglade-lor, cu ostroavele lor roditoare, erau nişte aliaţi credincioşi ai seminolilor. Dacă ar fi continuat să se retragă şi mai departe către sud, dincolo de Caloosahatchee, în singurătatea pădurilor de chiparoşi din regiunea lacului Okeechobee, puteau să opună rezistenţă şi unei armate de zece mii de oameni, puteau să se menţină într-un război de hărţuială care să dureze ani în şir.

Dar Jumper simţea că îmbătrâneşte. Voia să-şi clădească, în sfârşit, o casă cu temelii solide, voia să se poată îndeletnici cu cirezile şi cu ogorul său, fiica lui să meargă la şcoală şi să se pregătească să ducă o viaţă cu totul alta decât dusese el – şi ştia că acest lucru este cu putinţă.

După atacul asupra fortului Mellon, soldat cu un eşec şi cu pierderi mari, acţiune cu care el nu fusese de acord şi la care nu luase parte, crezu că va găsi la una sau la alta dintre căpetenii înţelegere şi sprijin pentru a se ajunge la un compromis. Dar se înşelase amarnic. Miconopi cel veşnic şovăitor, despre care credea că are păreri foarte apropiate de ale lui, îşi pierduse complet influenţa, deşi oficial era încă mico suprem al tuturor triburilor seminole. La sfatul căpeteniilor, tonul discuţiilor îi dădea Wild Cat, viteazul fiu al bătrânului King Philipp, Arpeika, conducătorul tribului mikasuki şi, înaintea tuturor, Osceola, cel care privea acest război ca pe o cruntă răzbunare pentru suferinţele din strămoşi şi care la consfătuiri se situa pe poziţia că orice tratat cu albii este o trădare a cauzei seminolilor. El era ferm convins că o strămutare în Arkansas nu este altceva decât o amânare a luptei. Într-o bună zi, albii vor proceda întocmai ca şi în Florida şi vor încerca să pună mâna şi acolo pe teritoriul indian. După părerea lui, orice tratat, în aparenţă favorabil seminolilor, era o capcană. În ochii săi, albii nu erau decât nişte afacerişti lipsiţi de scrupule şi gata oricând să-şi încalce cuvântul dat – iar celelalte căpetenii

mai tinere erau de partea lui. Jumper se opunea acestei păreri sentenţioase şi unilaterale. Ura lui Osceola şi-o explica prin motive de ordin personal, deoarece nişte aventurieri albi îi răpiseră acestuia nevasta şi o vânduseră ca sclavă, ceea ce îl îndârjise peste măsură. Dar Osceola respingea cu mânie orice obiecţie de acest fel. În consecinţă, Jumper şi oamenii săi erau aproape singurii dispuşi să se strămute în Vest. Unica speranţă care îi mai rămăsese era întâlnirea tuturor căpeteniilor care urma să aibă loc în vară, la festivităţile prilejuite de „dansul porumbului verde.” Poate că Aligator şi Halpatter Tustanagee îl vor sprijini.

Gândurile căpeteniei rătăceau pe tărâmul vag al presupunerilor şi al mijloacelor prin care ar putea să câştige în favoarea proiectelor sale pe unul sau pe altul dintre şefii de trib. Imaginaţia lui zugrăvea un sat paşnic în roditorul Arkansas, o aşezare peste care seminolii erau stăpâni necontestaţi, unde turmele lor vor putea să pască, unde vor putea clădi case de locuit şi şcoli şi poate că vor reuşi să trimită un mico în Congresul de la Washington. Oare înainte de primul război al lui Jackson nu avuseseră asemenea aşezări în Georgia? Şi oare înţeleptul Sikwayi, pe care albii îl numeau Sequoya, nu reuşise, cu ajutorul fraţilor lor din ramura cherokee, să scoată, în urmă cu opt ani, într-o tipografie proprie, un ziar al lor, numit „Cherokee Phoenix”? Iar fierarii şi armurierii indieni nu erau oare meşteşugari la fel de pricepuţi ca şi albii? Dacă reuşea să reînvie această stare de convieţuire paşnică, atunci fraţii lui de sânge precum şi albii îi vor fi recunoscători. Poate că atunci chiar el, Jumper, va fi cel care îi va reprezenta pe seminoli la Casa Albă. Atunci nu numai că va putea să-şi cultive în pace ogorul, dar va primi şi o alocaţie substanţială de la guvern.

Erau visuri foarte plăcute, dar din păcate nu durară prea mult. Gândurile sale se întoarseră la realităţile înconjurătoare. Avea un chiki din stâlpi simpli de lemn, cu un acoperiş din coajă de palmier; şedea pe o podea din bârne cioplite, peste care era aşternută o pătură

sărăcăcioasă. Era căpetenie într-un sat situat pe o insulă înconjurată de mlaştini, o căpetenie de a cărei voce nimeni nu mai voia să asculte şi care mânca împreună cu fiica lui o fiertură de mălai care nu-i plăcea. După clipele de visare dinainte, toate acestea îi veniră acum în minte făcând să i se adâncească proasta dispoziţie.

— Sarah găteşte din zi în zi mai prost, mormăi el încruntat. Pe unde umblă?

— E în coliba ei şi are grijă de Robin.

Rhea preferă să treacă sub tăcere cine gătise mâncarea.

— Robin? Ăsta cine mai e?

— Băiatul pe care l-a adus Osceola. A fost rănit de un glonte, la ferma pe care a atacat-o Abraham.

— Un negru?

— Da!

— Mă rog, n-are decât să aibă grijă de el. Dar spune-i să-mi cârpească până mâine cămaşa verde, s-a rupt când am agăţat-o de o cracă. Are o gaură mare cât un blid.

— Pot să ţi-o cârpesc şi eu.

— Mai bine nu, aş vrea ca peticul să ţină.

Răspunsul ăsta o supără pe Rhea. Când bătrâna Sarah îi dădea câte ceva de cârpit, ca să înveţe meşteşugul cusutului şi pe urmă o controla la fiecare câteva minute, mormăind, ca să vadă dacă împunsăturile sunt regulate, nu putea să sufere munca asta, întocmai cum nu putea să sufere să gătească, să facă curat sau să plivească grădina de legume, pentru că socotea treburile astea ca fiind foarte neplăcute. Dar astăzi, era altceva. Astăzi căpătase deodată o muncă anume de dus la bun sfârşit, o muncă de oarecare însemnătate, pe care, dacă n-o făcea cum trebuie, ar fi simţit-o pe propria lor piele tatăl ei, precum şi Sarah şi ea însăşi. Pe neaşteptate devenise o persoană importantă şi utilă. Asta îi trezea mândria şi răspunsul în doi peri al tatălui ei o jigni.

— Bine, am să mă duc la Sarah.

Cu aceste cuvinte strânse castroanele de pe masă, le puse într-un colţ şi ieşi în goană.

Coliba în care locuia Sarah se afla în partea satului

numită „şapte case”. În afară de Sarah, toţi locuitorii din aceste chiki-uri erau foşti sclavi, care cu puţin înainte de izbucnirea războiului se refugiaseră la seminoli. Formau înlăuntrul satului o mică comunitate având un destin comun şi care, tocmai prin relaţiile strânse dintre membrii ei, încerca să se adapteze mai lesne mediului înconjurător. Sarah venise să locuiască împreună cu ei, îndemnată de firea ei săritoare, dar şi de curiozitate. Îi ajuta pe noii veniţi să înţeleagă obiceiurile satului indian şi asculta povestirile lor despre viaţa liberă şi îmbelşugată a stăpânilor şi despre mizeriile îndurate de sclavi.

Pentru Rhea, coliba bătrânei negrese era o a doua casă părintească. Cu toate acestea, astăzi se apropia de ea cu inima bătând de emoţie. Îl văzuse pe Robin când îl aduseseră culcat pe cal, cu faţa cenuşie şi ochii închişi, cu trupul frânt în două şi mâinile încleştate de coama calului. Această scenă îi provocase o compătimire adâncă. Oamenii bolnavi îi trezeau întotdeauna o anume sfială, chiar când erau cunoştinţe bune de-ale ei. Cu atât mai mult Robin, care era un străin. Se temea de întâlnirea cu băiatul rănit şi în acelaşi timp o dorea.

În faţa colibei o întâlni pe Sarah. Era aplecată deasupra unui hârdău şi spăla nişte pantaloni de pânză. De o prăjină atârna o haină pusă la uscat. La salutul Rheei, Sarah se mulţumi să răspundă cu o scurtă înclinare a capului, fără să se oprească din lucru. Abia după ce pantalonii fură atârnaţi la soare, lângă haină, se întoarse către fată.

— Nu vorbi tare, mai are fierbinţeală, porunci ea aproape în şoaptă, deşi, în afară de salut, Rhea nu rostise încă nici o vorbă.

Sarah îşi şterse mâinile de şorţ şi urcă încet treptele care duceau spre prispa chiki-ului ei. Fără vreun cuvânt, dădu deoparte rogojina de la intrare.

Băiatul era întins pe un fel de prici foarte jos, cu ochii închişi, învelit până la gât. Avea răsuflarea iute şi neregulată. Pe frunte i se iviseră mici broboane de sudoare. Sarah luă un şervet dintr-un vas cu apă, îl stoarse şi-i şterse băiatului fruntea. Atingerea aceasta făcu să treacă o

tresărire peste obrazul lui. Apoi, Robin gemu şi-şi legănă neliniştit capul într-o parte şi-ntr-alta. Trupul său fu zguduit de un val de febră, mâinile lui ţâşniră de sub pătură. Cu o mişcare bruscă se ridică în capul oaselor şi şopti:

— Corah, ia-mă cu tine!

Ochii i se deschiseră, privirea îi rătăci prin odaie, până se opri asupra fetei. Atunci, încordarea dureroasă din trăsăturile băiatului dispăru; buzele lui mai şoptiră o dată numele „Corah”, pe urmă căzu înapoi pe culcuş.

Sarah trase rogojina la loc, îşi puse mâna pe umărul Rheei şi o împinse pe fată către trepte.

— Robin e bolnav. Mintea lui rătăceşte: nu ştie ce spune. În câteva zile, când fierbinţeala se va potoli, o să se simtă mult mai bine.

Fata stătea în faţa colibei, în lumina strălucitoare a amiezii. Nu văzu lângă ea pe negresa care măcina porumb între două pietre, nu văzu coloana de fum care se ridica din focul aprins în piaţa din mijlocul satului şi nici cei doi bâtlani care se roteau deasupra lacului – nu vedea nimic, pentru că mai avea în faţa ei ochii băiatului, negri ca blana de panteră şi plini de spaimă. O spaimă care făcea ca fetei să i se oprească inima în loc şi obrazul să-i pălească fără voie. Rhea fusese şi ea adesea cuprinsă de teamă. De pildă, în nopţile în care albii atacau tabăra seminolilor. Sau când se scălda şi vedea că spre ea vine un aligator, cu iuţeala unei săgeţi slobozite din arc, teama o cuprindea pe neaşteptate, aşa cum cade un trăsnet. Dar în ochii aceia negri era ceva necunoscut pentru ea. Era o altfel de spaimă decât aceea care te cuprinde în faţa glonţului duşman sau în faţa dinţilor ascuţiţi ai aligatorului. Era o spaimă străină, îngheţată, care îi tăia respiraţia.

— Corah e sora lui? întrebă ea.

— Nu ştiu, porumbiţo. Nu ştiu. Mintea lui e rătăcită, n-am reuşit încă să schimb cu el o vorbă care să aibă cât de cât o noimă. Poate că e sora lui; cred că a suferit foarte mult. În două sau trei zile o să aflăm noi câte ceva.

Când Rhea ajunse în piaţa din mijlocul satului, băieţii băteau din nou mingea. Îi făcură semn fetei să vină să

joace cu ei. Rhea clătină capul şi-şi continuă drumul. N-avea poftă de joc. Privirea din ochii negri, ca de panteră, îi mişcase inima şi stârnise în ea mulţime de gânduri. În starea în care se afla, nu i-ar fi fost cu putinţă să se joace cu mingea. Luă cămaşa tatălui, ac şi aţă, se aşeză în faţa casei şi începu să coasă. Cosea încet, cu împunsături mici şi îngrijite şi, din când în când, îşi ridica privirea de la lucrul ei. În sfârşit, zări pe cea pe care o căuta: pe prietena ei, Viola.

Cele două fete erau legate printr-o prietenie de un soi aparte. Se simţeau atrase una de cealaltă tocmai prin firile lor deosebite. Viola era fiica singurei femei albe care trăia în sat. În 1812, în timpul războiului împotriva lui Jackson, mama ei, pe atunci foarte tânără, căzuse în mâinile indienilor, îi plăcuse unul dintre războinici şi se căsătorise cu el. Câţiva ani după aceea, adusese pe lume o fată cu pielea de culoare deschisă şi cu părul bălai ca mătasea porumbului. Viola învăţase cu uşurinţă de la mama ei ceea ce Sarah încerca zadarnic s-o înveţe pe Rhea. Ştia să gătească şi să coasă ca o fiică de fermier numai bună de măritat, în fiecare dimineaţă îşi pieptăna părul lung şi plin de bucle, cu multă răbdare şi grijă, pe frăţiorul ei de patru ani îl înconjura cu o dragoste de-a dreptul maternă şi cine avea prilejul s-o urmărească în această activitate o găsea cât se poate de firească, pentru că înfăţişarea ei nu semăna de loc cu a Rheei. Când Rhea se zbenguia cu băieţii de vârsta ei sau când bătea mingea, din pricina părului ei tuns scurt şi a pantalonilor lungi, putea fi foarte uşor luată şi ea drept băiat. Viola, dimpotrivă, avea de pe acum înfăţişarea unei fete de şaptesprezece ani şi începuse să se întâlnească, din când în când, în taină, pe malul lacului, cu Billy, tânărul fiu al vraciului Hillis Hadjo. Chiar şi din felul în care se îmbrăca şi se mişca, se putea ghici că-şi dădea silinţa să pară mai vârstnică.

Viola ieşi din chiki cu o chitară sub braţ. Purta o bluză de culoarea albăstrelelor şi o fustă pestriţă. Era încălţată cu mocasini roşii. Se opri înaintea Rheei, dădu din cap a dojană şi zise:

— Când te văd cosând, mi se pare atât de caraghios!

— De ce? Crezi că nu ştiu să cos?

Fără să-şi ridice privirea, Rhea continua să mânuiască acul.

— În locul tău aş fi întors cămaşa pe dos înainte de a pune peticul.

Rhea se opri cu acul în mână şi se uită mirată la prietena ei.

— Cum aşa?

— Ca să nu se vadă, prostuţo!

— Vai de mine!

Rhea se bătu cu palma peste frunte şi făcu o mutră atât de nefericită, încât Viola izbucni într-un râs sonor. Puse chitara jos şi se aşeză lângă prietena ei.

— Dă-o încoace, am să-ţi arăt cum se face!

Cu degete pricepute, desfăcu pe loc cusătura, întoarse cămaşa şi începu să coasă repede şi cu îndemânare.

— Da, eşti mult mai pricepută ca mine, recunoscu Rhea oftând.

— Nu-i de mirare. Ţi se întâmplă foarte rar să iei acul în mână. Ei, dar voi o aveţi pe Sarah. De ce n-ai rugat-o pe ea să pună peticul?

— Acum n-are timp. Băiatul cel rănit e la ea. Îl cheamă Robin.

— Ai reuşit să-l vezi?

— Da.

— E drăguţ?

— Cred că da. Încă n-am schimbat nici un cuvânt cu el. Are febră şi mătuşa Sarah spune că mintea îi e rătăcită. Bâiguia nişte cuvine caraghioase.

— Ce spunea?

— „Ia-mă cu tine, Corah!” şi probabil că trecea printr-o spaimă îngrozitoare. Avea nişte ochi… Ochi ca ăştia n-am mai văzut niciodată.

— Cine are febră nu ştie ce vorbeşte. Dar spune adevărul. Mama mea n-ar fi aflat nimic despre Billy, dacă nu m-aş fi îmbolnăvit în toamnă. I-am rostit numele, fără să ştiu ce vorbesc.

— Sarah crede că acea Corah s-ar putea să fie sora lui.

— Nu cred. Când aveam febră n-am spus nici un cuvânt despre fratele meu şi ştii că mi-e foarte drag. Crezi că era cuprins de spaimă?

— Da, de parcă ar fi fost atacat de o panteră, ba chiar o spaimă mult mai înfiorătoare.

— Atunci nu mai încape nici o îndoială că nu e sora lui. Cred că vorbea de logodnica lui. Poate că s-au certat şi ea nu mai vrea să-l vadă niciodată. Când şi-a dat seama cât de rău s-a purtat cu ea, era prea târziu. De cele mai multe ori, bărbaţii îşi dau seama prea târziu că nu s-au purtat cum trebuie. Când nu se mai poate schimba nimic, încep să se vaite: „Ia-mă cu tine Corah, ia-mă cu tine!” Aş putea să pun pariu că aşa s-a întâmplat.

Descrierea plină de însufleţire a Violei o impresionă într-o oarecare măsură pe Rhea. Îşi puse în gând ca, la primul prilej care se va ivi, să-l întrebe cu multă prudenţă pe băiat dacă nu cumva are o logodnică.

În timpul discuţiei, Viola cârpise cămaşa. Acum rupse cu dintâi aţa, îşi contemplă mulţumită opera şi se ridică.

— Mă duc până jos, pe malul lacului. Molly şi Ev sunt şi de acolo; vrem să cântăm puţin. Vii şi tu?

Deşi Rhea nu se pricepea să cânte, asculta cu plăcere cântecele celorlalte fete. Viola avea o voce foarte frumoasă şi de când mama ei îi adusese, cu prilejul unei vizite la fortul King, o chitară, cânta aproape în fiecare zi. Molly cea neagră şi Ev, sora lui Billy, pe care Viola îl iubea în taină, se însoţeau adesea cu ea şi cântau câteşitrele. Rheei îi plăceau aceste seri care se desfăşurau în piaţa satului sau pe malul marelui lac, de aceea se declară imediat de acord s-o însoţească.

În golfuleţul înconjurat de tufe încâlcite de mirt, de magnolii şi chiparoşi cu trunchiul acoperit de muşchi, fetele se aşezară în cerc şi cântară balada tristă a băiatului de fermier şi a micuţei Bernice Mayo, despre care legenda spune că din pricina unei dragoste nefericite se urcase în canoe, plecase către cascadele argintii şi se înecase. Rhea era culcată în iarbă, cu mâinile împreunate sub cap şi privea un nor alb care semăna cu o pasăre uriaşă ce se

îndrepta încet către apus.

Capitolul V

În ziua a şasea febra scăzu şi Robin începu să perceapă noua lume care-l înconjura. Privi acoperişul chiki-ului împletit cu mult meşteşug, oalele de lut atârnate de stâlp, pătura uşoară de lână de pe culcuşul său şi vasul cu apă aşezat alături. Văzu colibele învecinate, negri şi indieni în straie pestriţe, descoperi în depărtare vaci şi cai şi când se întoarse văzu, ca un fel de perete verde negricios, pădurea. Mişcarea aceasta îi provoca un fel de zvâcnire fierbinte în coapsă. Se pipăi în locul acela. Simţi legătura de deasupra rănii şi în aceeaşi clipă îi năvăli în minte amintirea evenimentelor din ultimele zile: îl văzu pe Kopperlith stând în faţa lui cu biciul în mână, se ivi apoi obrazul brăzdat de zbârcituri al bătrânului Joshua. Auzi sentinţa dată de Raynes: „Sclavul Robin va fi ars pe rug!” Soldaţii îl apucau de braţe şi-l scoteau din pivniţă târându-l, apoi îl îmbrânceau până la grămada de vreascuri, înconjurată de vetrele focurilor. Fraţii lui negri stăteau împietriţi; pe neaşteptate răsunau şuierăturile gloanţelor: soldaţii cădeau la pământ ca seceraţi de lovituri de bici, apoi şi Raynes şi Kopperlith. Pe urmă, în faţa lui apăru un obraz negru, încrâncenat, dar cu ochii plini de compătimire. Bucuria îi cuprindea întreaga fiinţă: tată! Şi vocea îndurerată: Sunt Abraham, mico al seminolilor. Zilele următoare fură un vis fantastic în sălbăticia lui, un lanţ chinuitor de imagini care se fugăreau fără sfârşit: casele îngrămădite din New Orleans, vapoare greoaie care urcau pe Mississippi, târgul de sclavi din Tallahassee, cortul circului cu spectatorii lui care râdeau şi aplaudau şi mereu şi mereu Corah: Corah călărind, Corah în vagonul de circ, Corah în menajerie lângă Cezar şi din nou lângă Cezar. Şi între aceste imagini, semiobscuritatea pădurii, umbrele cailor şi călăreţilor, care se iveau, clătinătoare şi dispăreau iarăşi în beznă, în cea

mai deplină tăcere.

Perdeaua se dădu deoparte şi Sarah intră în colibă. Bucuria din ochii ei, zâmbetul blajin şi mâna ei aspră care-l mângâia pe păr îi câştigară numaidecât încrederea. Voi să se ridice ca să-i arate că se simte mult mai bine, dar ea îl împinse cu mâinile înapoi în culcuş.

— Stai culcat, băieţaşule. Trebuie să stai culcat. Eşti încă prea slab ca să te scoli. Am tăiat o găină; o să iasă o zeamă foarte bună. Cred că ţi-e tare foame.

Acum, că Sarah o spusese, Robin simţi că începe să-i fie foame. Dădu din cap şi adăugă:

— Şi sete.

Erau primele cuvinte pe care le pronunţa de când îşi recăpătase cunoştinţa. Le rosti cu o voce înceată, deşi îşi dăduse silinţa să dea glasului său mai multă vioiciune.

— Bineînţeles că ţi-e şi sete! Vai, sunt o femeie bătrână şi neroadă că nu m-am gândit mai devreme! Îţi dau numaidecât o cană cu suc, iar pe Rhea am s-o pun să-ţi aducă o felie de pepene, care te va răcori imediat. E o fată foarte drăguţă, o să-ţi facă plăcere s-o cunoşti.

Îl mai mângâie o dată pe păr şi dispăru.

Robin o auzi cum trebăluia dincolo de perdea. Când pronunţase în faţa lui numele Rhea, băiatul o văzu din nou pe Corah în cortul circului luminat pentru reprezentaţia de seară, înfierbântată încă de eforturile cerute de numărul ei, văzu privirea ei recunoscătoare când el îi spunea: „Ţi-e sete” şi îi întindea o felie de pepene. De aceea fu dezamăgit când văzu intrând un băiat indian, cu zâmbet niţeluş cam sfios, care îşi încreţi uşor pielea nasului într-un zâmbet şi-i întinse o felie de pepene însoţită de un „poftim!” prietenos. El spuse „mulţumesc!” şi fiindcă în ciuda sucului de lămâie pe care i-l pregătise Sarah îi mai era sete, muşcă imediat din pepene. Celălalt băiat se uită la el cu atâta curiozitate, încât Robin se simţi dator să spună ceva. Şi atunci întrebă:

— Rhea e sora ta, nu-i aşa?

— Nu, eu sunt Rhea!

Robin se opri din mestecat şi-şi şterse cu mâna colţurile

gurii. Ochii lui examinară obrazul fetei, lunecară peste cămaşa verzuie ţesută în casă şi peste pantalonii din piele de căprioară şi, ei da, desigur – acum era silit să recunoască în sinea lui că se purtase ca un măgar. Cea care stătea în faţa lui era o fată. Nu mai încăpea nici o îndoială. Necăjit că făcuse o asemenea încurcătură şi simţindu-se puţin cam stânjenit, ceea ce nu voia s-o lase pe fată să observe, se sili să râdă şi spuse:

— Aş fi putut să pun pariu că eşti băiat!

Râsul acesta o jigni pe Rhea. Fusese adesea luată drept băiat, uneori oamenii o spuneau numai ca s-o necăjească. Dar ei nu-i prea păsa de asta. Râsul lui Robin nu era vesel, era un râs silit şi oarecum dispreţuitor. „Dacă erai băiat, ai fi putut să te faci folositoare, părea să spună râsul ăsta. Dar ce foloase, zău aşa, poate să aducă pe lumea asta o fată care arată ca tine!” Pentru prima oară în viaţa ei simţea dorinţa să fie ca Viola, de care Robin n-ar li îndrăznit să râdă niciodată. Nu era de fapt o dorinţă care să se fi înrădăcinat în ea ca urmare a unei nemulţumiri profunde; fusese numai o străfulgerare de o clipă. Ceea ce rămăsese în urma ei era doar simţământul că fusese jignită. Şi atunci spuse:

— Trebuie să plec!

Şi ieşi. Robin strigă după ea să mai rămână, zicând că vrea s-o întrebe ceva. Dar degeaba.

Aşa s-a întâmplat că prima lor întâlnire a fost o dezamăgire, atât pentru Robin, cât şi pentru fata numită Rhea. Poate că lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel dacă Rhea nu i-ar fi povestit prietenei ei Viola de vorbele fără noimă pe care le bâiguise el în timpul febrei. Atunci, Robin ar fi fost un simplu băiat ca mulţi alţii şi Rhea nu s-ar fi supărat nici pe el pentru că râsese. Dar aşa, în imaginaţia ei era un tânăr care avusese o logodnică şi, prin urmare, era firesc s-o necăjească faptul că nu băgase de seamă că-i fată.

E greu de spus dacă râvna Rheei în ceea ce priveşte treburile casnice s-ar fi menţinut vreme tot atât de îndelungată, fără întâlnirea cu Robin. Zilnic pregătea de

mâncare şi, oricât de mult ar fi ademenit-o băieţii care băteau mingea, nu părăsea coliba din piaţa satului până ce nu termina cu gătitul. Învăţă să cureţe peştele de măruntaie fără să spargă băşica cu fiere şi într-o zi jumuli, cu dinţii încleştaţi, o găină; după părerea ei, era una dintre cele mai plictisitoare munci care se află pe lumea asta. Dacă la început era mânată mai mult de îndărătnicie, pe urmă, încetul cu încetul, se adăugă totuşi un fel de satisfacţie când descoperi că îi reuşeau multe lucruri pe care numai cu puţin timp înainte socotea în sinea ei că îi va fi peste putinţă să le ducă la bun sfârşit. Ori de câte ori avea nevoie de un sfat, se ducea la Viola. Când aceasta se interesă cum îi merge băiatului bolnav, Rhea povesti de scurta convorbire avută cu el. Dar de încurcătura jignitoare nu spuse nici o vorbă. Se ferea să se mai ducă la „şapte case”. Sarah venea din când în când să vadă cum mai merg treburile în casă, iar râvna pe care o depunea Rhea o uimea şi o încânta. Drept urmare, îi lăsă şi mai departe fetei deplină libertate, deşi nu mai era legată toată ziua de propria ei casă din pricina lui Robin.

Vreme de câteva zile. Căpetenia Jumper nu observă de loc schimbarea care se produsese cu fiica lui. Îl preocupa sfatul bătrânilor şi pregătirea unui atac asupra fortului Gardener. De câteva ori întrebă de Sarah şi, când află că e ocupată cu Robin şi cu boala lui, se mulţumi să dea din cap cu gândul aiurea.

— E foarte bine că găseşte timp să mai gătească şi pentru noi şi să ţină casa în bună rânduială.

Rhea nu putea să sufere laudele rostite în gura mare. O făceau să nu se simtă în apele ei şi nu găsea niciodată cuvintele potrivite pentru a răspunde. Cu toate acestea, o necăjea deopotrivă şi orbia tatălui ei care nu-şi dădea seama cine făcea toată treaba în casă.

— N-are timp de noi. Eu îţi gătesc de mâncare şi tot eu fac curăţenie în casă şi-ţi cârpesc cămăşile.

Ultima afirmaţie era cam exagerată, căci singura cămaşă ruptă o peticise Viola. Rhea nici nu-şi dădu seama de mica ei minciună, atât de mult se obişnuise cu ideea că toate

treburile ce se îndeplineau zilnic în casă îi reveneau ei.

Jumper îşi dădu seama că o cam făcuse de oaie şi, ca s-o dreagă, îşi trase scaunul mai aproape şi-şi puse braţul pe după umerii copilei.

— Ei vezi, fetiţo, uite că trăim în aceeaşi casă şi totuşi ştim foarte puţine unul despre celălalt. Ai crescut mare, îi conduci tatălui tău gospodăria şi eu nici măcar n-am băgat de seamă. Acum, că am fată mare în casă, n-o să treacă multă vreme şi o să aibă şi ea un soţ. Iar mie nici prin gând nu-mi trecea, credeam tot timpul că o mai am lângă mine pe fetiţa mea micuţă căreia trebuie să-i cioplesc păpuşi şi care trebuie hrănită cu terci dulce.

O strânse cu putere la piept şi-şi lipi capul de al ei.

Dacă cineva ar fi întrebat-o pe Rhea de ce-i veniseră pe neaşteptate lacrimi în ochi, n-ar fi ştiut ce să răspundă. Bărbia îi tremura uşor când spuse:

— N-am crescut mare.

Cuvintele astea ţâşniră brusc, aproape cu grosolănie şi, imediat după aceea, fata trebui să-şi strângă cu putere buzele, ca să nu izbucnească în hohote de plâns. Cu câteva zile în urmă, când Robin o luase drept băiat, fusese mânioasă şi-şi dorise să fie ca Viola. Astăzi, tatăl ei îi spusese că a crescut mare, ba-i mai îndrugase ceva despre un soţ şi iată că nici el nu reuşea să trezească în ea decât supărare şi repulsie.

Deşi chiki-ul lor, ca toate celelalte, avea numai patru stâlpi şi nu avea de loc pereţi, deodată i se păru că era prea strâmt. Voia să iasă sub cerul liber, să fugă undeva în pădure şi să fie singură. Ca plecarea ei să nu pară neaşteptată, îşi luă undiţa de la locul ei şi spuse:

— Cobor până pe ţărm. Mâine mâncăm peşte.

— Ai dreptate, porumbiţa mea, du-te şi odihneşte-te puţin.

Jumper privi în urma fetei care alerga, până dispăru în spatele copacilor. În minte îi reveni pe neaşteptate amintirea acelei zile de toamnă când fetiţa, care abia împlinise cinci ani, zăcea bolnavă de scarlatină. Vraciul satului îşi epuizase toată arta şi nu mai găsea decât cuvinte

serbede de consolare, în ceasurile acelea, el, temutul şef Jumper, simţise cât de dragă îi era copiliţa. Acelaşi simţământ puternic de dragoste paternă, pe care încerca totuşi să nu-l arate făţiş, îi umplea din nou, năvalnic, inima.

Peste luciul lacului domnea zumzetul amiezii. Nuferi roşii se legănau alene pe valuri, ca nişte insuliţe plutitoare. În desişurile de palmieri pitici, lăcuste brune-aurii, mari cât pumnul, se foiau cu ţârâituri stridente. Prisăcari, cu penele de un albastru strălucitor, se legănau pe florile roşii şi catifelate de poinsetta. Sus de tot, în coroana unui stejar, răsună strigătul de spaimă al unei veveriţe, fugărită de un oposum. În apa scăzută de lângă mal, câţiva bâtlani albaştri păşeau ţanţoşi şi pătrunşi de importanţă.

Rhea se întinsese în iarbă pe locul unde Viola şi Ev îi cântaseră cântecul despre băiatul fermierului şi micuţa Bernice Majo. Uitase de undiţă, care stătea rezemată de tulpina unui copac. Fata privea norii care pluteau deasupra ei şi i se părea că norii aceştia stau nemişcaţi, în timp ce ea, uşoară ca un fulg, pluteşte într-o barcă. În urmă cu câţiva ani fusese cu tatăl ei şi cu cei doi fraţi la Oklawaha. Văzuse acolo, venită din adâncurile pământului şi ţâşnind din nişte uriaşe pâlnii rotunde, o apă limpede şi străvezie ca sticla albăstrie, astfel că se puteau distinge foarte dar contururile bărcii scufundate la patruzeci de picioare adâncime, pe fundul acelei prăpăstii din care ţâşnea apa. Tatăl lor le povestise legenda tânărului Oklawaha şi a frumoasei Winonah, care se iubeau şi nu se puteau căsători pentru că cele două triburi ale lor se duşmăneau. Iar Rhea, care era culcată în barca visurilor ei şi plutea printre nori, simţea în inima ei aceeaşi adâncă tristeţe pe care o vor fi simţit şi Winonah şi micuţa Bernice – numai că nu ştia din ce pricină.

Pe când era cufundată în aceste visuri, se auzi strigată pe nume. Era o voce pe care o cunoştea.

Se ridică uimită şi o clipă îi trecu prin minte să se ascundă în tufişuri, dar iată că cel care o strigase o şi zărise.

Robin se sprijinea încă în băţ, dar îl mânuia cu abilitate şi cu uşurinţa firească cu care meşteşugarul îşi mânuieşte unealta. Când ajunse la câţiva metri de fată, îi aruncă băţul şi făcu un salt înainte, apoi străbătu în mâini ultima porţiune de drum. Oprindu-se în faţa ei o întrebă ridicând fruntea:

— Oare fiica marii căpetenii Jumper îngăduie unui sărman negru să se aşeze lângă ea?

Oricât ar fi fost Rhea de impresionată de acrobaţia lui, găsi totuşi că glasul cântat cu care i se adresase tânărul avea ceva comic, mai ales că mai stătea şi în mâini. Începu să râdă, deşi n-ar fi vrui.

Băiatul se aşeză cu picioarele sub el şi-şi puse mâinile pe genunchi. O privea cu surâsul unui frate mai mare, mulţumit de veselia surioarei lui mai mici.

— Când ai fost la mine, am crezut că eşti băiat; astăzi mi s-a părut că eşti o vrăjitoare care poate să citească gândurile.

„Încearcă să-mi spună că s-a gândit astăzi la mine, îi fulgeră Rheei prin minte. Dar eu nu-l cred de loc. De ce să se fi gândit tocmai astăzi? S-a scurs destulă vreme de când poate să meargă şi n-a încercat să stea de vorbă cu mine. Alaltăieri, când eram afară, la câmp, am văzut cum făcea exerciţii de tragere cu arcul, împreună cu alţi băieţi de la «şapte case»”.

— Sarah ar dori să gătească pentru mâine peşte şi m-a trimis să te-ntreb dacă nu poţi să prinzi câţiva. I-ai citit gândurile, ţi-ai luat undiţa şi-ai fugit repede pe malul lacului. Asta-i vrăjitorie curată, nu-i aşa?

Câtă dreptate avusese să nu creadă că se gândise la ea. Dacă Sarah nu l-ar fi trimis, nu i-ar fi trecut prin minte s-o viziteze. Dar ei nici nu-i păsa de asta! Nu voia să aibă de-a face cu cineva care o luase drept un prostănac de băiat, era mai interesant să asculţi gâlceava bâtlanilor decât ce spunea el.

Robin păru să nu observe tăcerea dezaprobatoare a fetei.

— Ai grijă ca Hillis Hadjo să nu te prindă când mai faci scamatorii din astea. Altfel, vraciul se supără şi te preface

într-un peşte, iar într-o bună zi, te pomeneşti că te scot agăţat de cârligul undiţei mele. Dacă şi atunci ai să vorbeşti atât de puţin ca acum, eşti pierdută. Atunci va trebui să spui de trei ori cu voce tare: „Dragul meu Robin, n-ai prins un peşte, ci pe sărmana Rhea care a fost vrăjită. Dacă vrei s-o scapi de vrajă, trebuie să smulgi trei fire de păr din barba vraciului, să le pui aici sub copac şi să le laşi în soarele de amiază până ce razele lui le vor preface în trei flori.”

„Cum poate să-nşire cineva atâtea prostii, care pe deasupra mai sunt şi plictisitoare, îşi zise Rhea. Toată lumea ştie că Hillis Hadjo îşi rade ca-n palmă obrazul lui rotund care seara, în lumina focului de tabără, seamănă cu o lună plină. Şi cum s-ar putea preface nişte fire de păr în flori?”

— Dar nu trebuie să-ţi fie teamă, eu am să destram vraja. E foarte lesne; bagă de seamă, uite cum am să fac.

Robin îşi trecu degetele prin claia de păr negru şi îşi smulse trei fire.

— Uite, să zicem că astea sunt firele din barba lui Hillis Hadjo. Le punem aici, în iarbă, aşezate frumos unul lângă altul. Ca soarele să-şi poată îndeplini în taină rolul său, le acoperim cu o haină. Cu o mutră foarte serioasă, Robin îşi scoase haina de pânză şi o întinse pe pământ. Acuma, continuă el, trebuie să avem oleacă de răbdare.

„Dacă-şi închipuie că n-am văzut părăluţele care cresc aici, pe locul unde şi-a aşezat firele lui zbârlite, se înşală. Cu asemenea poveşti poate să impresioneze un copil de cinci ani, dar pe mine nu. Oare de ce nu poate să priceapă că am crescut mare? Până şi tatăl meu a recunoscut lucrul acesta!”

— Iată, peştişor mititel şi mut, soarele şi-a îndeplinit datoria. Vei redeveni pe dată o fată prietenoasă, cu numele de Rhea şi vei putea să-ţi iei undiţa şi să te duci pe malul lacului ca să prinzi somoni şi bibani.

Robin îngenunche în faţa hainei, făcu câteva semne magice, pe urmă o trase, cu o smucitură, într-o parte. În iarbă se aflau trei orhidee violete. Le adună, le întinse fetei

şi spuse:

— Iată, preafrumoasă fiică a şefului de trib, îţi redau darul vorbirii, al râsului şi înfăţişarea omenească. Sclavul tău, Robin, a destrămat vraja şi făgăduieşte să te slujească cu credinţă câtă vreme soarele se va roti pe bolta cerului, câtă vreme luna va lumina nopţile, câtă vreme tatăl fluviilor va purta vasele către mare şi câtă vreme căprioara se va înfiora la auzul paşilor panterei.

Şi iată că, într-adevăr, fata păru că se desprinde deodată de sub puterea unei vrăji. Plictiseala pe care ţinea cu tot dinadinsul s-o arate dispăru şi făcu loc unei uimiri sincere. Înciudarea tăcută care o sâcâise fu uitată şi în locul ei se ivi o curiozitate veselă.

— Vai, orhidee adevărate şi proaspăt culese! Cum de-ai reuşit?

Luă florile, le mirosi şi-şi clătină capul.

— Foarte simplu, răspunse Robin; mi-am dorit ca peştişorul cel tăcut să se prefacă din nou într-o fată plină de voioşie şi când îţi doreşti ceva cu multă tărie, atunci se împlineşte.

— Nu asta te-am întrebat. Vreau să ştiu cum ai făcut scamatoria cu orhideele?

— E un secret. Tot ce pot să-ţi spun este cine m-a învăţat cum să procedez. Cu cinci ani în urmă, locuiam într-un vagon de circ împreună cu un scamator. Într-o zi – era o zi de vară îngrozitor de fierbinte şi de uscată, iar noi ne aflam în Louisiana – a întâlnit o fată frumoasă de fermier. Voia să se însoare cu ea, iar fata n-avea nici ea nimic împotrivă, numai că tatăl ei nu era de acord. În fiecare zi fata cădea la picioarele lui şi-l implora s-o lase să se mărite cu scamatorul. Nu mai plouase de luni de zile. Vitele mureau pe imaşuri şi ogoarele se crăpau de uscăciune. Oamenii sufereau îngrozitor de pe urma arşiţei. Atunci, tatăl îi spuse că poate să se mărite cu artistul de circ, dacă acesta va reuşi să atragă ploaia asupra ţinutului, dar încă în aceeaşi noapte. Scamatorul m-a luat cu el afara din oraş, la câmp şi împreună am adunat lemne şi iarbă uscată. Şi când a răsărit luna, o lună mare şi sângerie ca un bizon rănit, am

aprins focul. După aceea Doc – aşa îi spunea scamatorului de la circ – jertfi o găină, două broaşte ţestoase, cinci şopârle şi o cochilie pestriţă de scoică pe care o purta tot timpul la gât. Se iviră şi zorile, dar numai ploaia nu se ivea de loc. Atunci Doc începu să suspine de ţi se rupea inima şi-mi întinse cuţitul poruncindu-mi să-i tai părul. I l-am tăiat şuviţă după şuviţă, până ce pielea capului parcă era o blană de şobolan. Pe urmă n-a mai scos nici o vorbă şi şi-a aruncat tot părul în foc. Era un păr frumos, moale şi foarte cârlionţat. Abia apucă să ardă şi iată că cerul deveni galben, apoi de un verde ca otrava făcută din buruieni; prin faţa lunei începură să gonească nori negri, pe urmă se porni să fulgere şi, zece minute mai târziu, din cer începu o ploaie cum nu mai pomenisem în viaţa mea. În drum spre casa fermierului, văzurăm că ogoarele erau pline de băltoace şi pe câmpie apăruse o mare de flori. Doc a cules un buchet şi l-a dăruit fiicei fermierului. Fata se uită foarte ciudat la el, cum stătea aşa în faţa ei, fără păr pe cap. Atunci el îi povesti cum părul lui a provocat minunea şi toate s-au aranjat şi-au putut să se căsătorească. Nunta asta nu i-a adus însă noroc bietului scamator. Părul nu i-a mai crescut la loc, fiindcă pentru minunea cea mare a trebuit să-şi folosească toată forţa lui. Nevastă-sa a început să-şi bată joc de el. Degeaba încerca el mereu să-i aducă aminte că ar fi ajuns cu toţii la sapă de lemn dacă n-ar fi adus ploaia. N-a folosit la nimic. Femeia trăncănea peste tot, astfel că din minunea asta Doc nu s-a ales cu altceva decât cu o chelie. Iar chelia nu era de loc o minune, era o chelie ca multe altele.

Băiatul îşi urmărea propria povestire cu o uimire nu mai mică decât a fetei. Interesul viu pe care-l arătase Rhea în legătură cu scamatoria cu florile îi înaripa imaginaţia. Amintiri vechi, trezite în el, se împleteau cu născocirile, devenind mai vii, parcă şi, luând o formă nouă, se transformau în frânturi ale propriului său destin. Locuise într-adevăr în vagonul de circ cu scamatorul căruia îi spuneau Doc. De altfel, de la el cunoştea trucul de a strecura pe nevăzute tot felul de obiecte sub o cârpă.

Povestea aducătorului de ploaie, căruia în ceasuri de grea nevoie i se făgăduiesc tot felul de lucruri minunate şi care după ploaia binefăcătoare este alungat cu vorbe de ocară, o auzise cu ani în urmă în Louisiana. Dar acum ar fi putut să jure că l-a întâlnit chiar el pe aducătorul de ploaie Doc.

În ceea ce o priveşte pe Rhea, povestirea lui Robin i se părea demnă de crezare. I se întâmplase chiar ei să vadă cum Hillis Hadjo încerca să schimbe vremea cu tot felul de vrăjitorii. Un vraci alb oare de ce n-ar reuşi s-o facă? Nici explicaţia că Doc şi-ar fi pierdut, o dată cu părul, toată forţa lui, n-o miră. Încă pe când era mică, mama îi povestise că puterea şi demnitatea bărbatului sălăşluiesc în pielea capului. Pentru orice războinic, cea mai îngrozitoare ruşine era să-şi piardă scalpul. În schimb, dacă reuşea să-i ia pielea capului unui duşman înfrânt, atunci puterea acestuia trecea asupra lui. Văzuse cu ochii ei cum o femeie, al cărei bărbat căzuse în luptă şi fusese scalpat, nu se oprise din bocetul ei de jale până ce un războinic nu-i adusese scalpul unui duşman ucis. Ca urmare, luă povestirea plină de fantezie a lui Robin drept o realitate şi se declară pe deplin mulţumită cu explicaţia dată de el. Numai că nu-şi putea da seama ce este un circ, astfel că-l întrebă pe Robin:

— Circul?

Pentru Robin, lumea aceasta pestriţă fusese un cămin dintre cele mai primitoare şi băiatul nu-şi bătuse niciodată capul ca să afle ce reprezenta el de fapt.

— Ce făceai tu la circ?

— Ei, făceam tot felul de lucruri, răspunse el şi lăsă să-i alunece privirea peste suprafaţa sclipitoare a apei.

Dacă ar fi avut la îndemână o frânghie, ar fi întins-o între doi copaci şi i-ar fi arătat fetei ce era el în stare. Dar până una, alta trebuia ca piciorul să i se vindece complet. Astfel că nu-i mai rămase altceva de făcut decât să povestească despre munca lui: despre arta de a merge pe frânghie, despre figurile de balans pe prăjina de bambus, care era de trei ori mai înaltă decât el şi despre numărul lui Smith cu cimpanzeul. Când povesti cum s-a îmbătat Jacky, Rhea începu să se legene încolo şi-ncoace. Pe obrazul ei se citea

bucuria maliţioasă a unui complice: festa era într-adevăr pe gustul ei.

— Cu Cezar ce s-a întâmplat? întrebă.

— Nu cine ştie ce. Smith l-a pedepsit să facă vreme de o lună serviciul la grajd, iar rolul lui în numărul cu maimuţoiul l-a primit Corah.

Când pomeni numele acesta, peste faţa lui Robin trecu o umbră. Bucuria ştrengărească ce se citea în ochii Rheei făcuse să crească în asemenea măsură plăcerea pe care el însuşi o simţea în timp ce povestea, încât nici nu se mai gândise la scopul propriu-zis al festei pe care o pusese la cale şi nici la urmările ei supărătoare. Acum se iviseră din nou şi-i umbreau buna dispoziţie.

Fata observă schimbarea. Şi cum de la conversaţia cu Viola avea anumite păreri destul de sigure în legătură cu relaţiile dintre Corah şi Robin, văzu o confirmare a acestor păreri. În suflet i se strecură dezamăgirea, dar şi oarecare admiraţie.

— Corah era logodnica ta?

Voia să pună întrebarea cât mai firesc, după cum se cuvine unei persoane aflate la o vârstă aproape adultă. Dar întrebarea sună grav, aproape respectuos.

Tocmai această seriozitate plină de încredere i se păru caraghioasă lui Robin şi-l făcu să surâdă.

— Logodnică? întrebă şi se simţi pe neaşteptate cât se poate de amuzat. Dumnezeule, n-am avut până acuma vreo logodnică. De fapt, câţi ani crezi că am?

— Nu… nu ştiu… se bâlbâi fata.

— Cincisprezece, dacă te interesează. O logodnică…

Robin izbucni într-un hohot de râs care-i zgudui tot trupul.

Cum Rhea nu ştia ce-ar fi putut să răspundă, râse şi ea împreună cu el. Şi o dată cu râsul acesta, sfiala dispăru şi fata deveni voioasă şi vorbăreaţă.

— Ştii ce? zise ea. Acum suntem chit. Tu m-ai luat drept băiat, iar eu pe tine drept un logodnic părăsit.

— Ne-am înţeles, răspunse Robin în timp ce râdea.

Pe urmă deveni serios.

— De ce m-ai luat drept un logodnic părăsit? î întrebă el cu mirare.

Rhea simţi din nou cum roşeaţa îi urcă în obraji. Se-ntoarse într-o parte, smulse un fir de iarbă şi începu să-l ronţăie.

— Când aveai febră ai vorbit de ea, zise încet.

Fu acum rândul lui Robin să roşească. „Naiba ştie ce-oi mai fi trăncănit eu atunci” gândi el.

— Ce spuneam? întrebă şi-ntinse şi el mâna după un fir de iarbă.

— N-ai spus mare lucru. „Ia-mă cu tine, Corah”, asta a fost tot. Pe urmă eu am plecat. Nici nu m-am gândit ce putea să-nsemne asta. Dar i-am povestit Violei şi ea şi-a închipuit o întreagă poveste. Spunea că e sigur că te-ai certat cu logodnica ta şi că ea te-a părăsit. De aceea ai strigat: „Ia-mă cu tine, Corah!”

Cuvintele Rheei îl făcură să vadă cu ochii minţii un vis. Era visul pe care-l avusese la Jacksonville, sub un pom, în acel ceas de noapte când zăcea bătut şi aproape fără cunoştinţă. O auzi pe Corah cântând „Păşesc spre cer şi umblu zi şi noapte...” şi-şi aminti cum simţise dorinţa fierbinte să plece împreună cu ea. Dacă amintirea aceasta i-ar fi venit într-o clipă când era singur, fără îndoială că ar fi fost cuprins de un simţământ dureros. Dar acum, i se părea că a fost prins asupra unei fapte pe care nu era câtuşi de puţin dispus s-o recunoască.

— Corah nu mă interesează de loc. Din când în când aveam grijă de calul ei sau îi aduceam câte o găleată cu apă, asta-i tot. Dacă şi-a închipuit cumva altceva, nu poate decât să-mi pară rău pentru ea.

Ca să scape de alte întrebări în legătură cu această chestiune, Robin se ridică şi apucă undiţa.

— Vino, mergem să pescuim; altfel Sarah n-o să mai ştie ce să gătească mâine.

Se aplecă, îşi luă băţul şi porni cu paşi mari spre ţărm.

Fata smulse un fir de iarbă şi legă orhideele într-un buchet, apoi îl urmă cu paşi mici. Fredona încet un cântec săltăreţ care-i plăcea foarte mult. Când ajunse lângă băiat,

amuţi speriată.

— De ce nu cânţi mai departe? o întrebă.

— Ei, nu prea îl ştiu bine.

Robin îşi făcu vânt şi aruncă sfoara undiţei, în arc mare, în apă.

— Mie mi-a plăcut, zise, în timp ce privea cu atenţie bucăţica de lemn pe care Rhea o legase de sfoară în chip de plută şi care se clătina pe întinderea lacului.

Capitolul VI

Războiul intrase în al doilea an. S-ar fi zis că uriaşele distrugeri pe care le provoca cirezilor şi plantaţiilor n-ar fi fost de ajuns, căci iată că la sfârşitul lui februarie izbucniră, din senin, asupra sudului Americii. Vânturile de miazănoapte – „northers”, cum erau numite aici – măturând totul în cale cu o violenţă cum nu se mai pomenise. Distruseră ogoarele de bumbac şi de tutun din Alabama şi din Georgia, iar suflarea lor îngheţată atinse şi Florida.. O a doua însămânţare deveni necesară. Fermierii insistau pe lângă guvernul din Washington să pună capăt războiului, deoarece, în vederea recoltei, aveau grabnică nevoie de pământul cel nou de pe care urmau să fie strămutaţi indienii. Generalul Jesup căpătă puteri depline să curme războiul prin orice mijloace.

Uriaşa centură de păduri şi de mlaştini care încingea pământurile cultivate aparţinând indienilor absorbi valul de frig şi ocroti tulpinile de porumb, ferindu-se de îngheţ. Erau verzi şi pline de sevă, groase cât braţul omului şi cu smocuri păroase, albe-gălbui. Când boabele ştiuleţilor prinseră culoarea laptelui şi se îndulciră, ziua se lungi devenind aproape egală cu noaptea, ceea ce însemna că se apropie sărbătoarea primăverii, numită „busk”, sărbătoarea în care se executa dansul porumbului verde.

— Şi în circul nostru se dansa când era carnaval sau vreo zi de sărbătoare, zise Robin.

Şedea cu Sarah în faţa colibei şi privea cum femeile presărau nisip alb în piaţa unde urma să se desfăşoare ceremonia.

— Vai, băieţelul meu, nu cumva să povesteşti asta vreunui indian. Va fi adânc jignit, pentru că busk-ul este cu totul altceva; este ceva sacru, înţelegi? La sărbătoarea asta, în viaţa satului se fac rânduieli noi pentru anul ce va

veni. Vechile neînţelegeri sunt uitate, se ţine judecată luându-se hotărâri drepte, spiritul şi trupul sunt supuse curăţirii, se alungă bolile, se încheie căsătorii; pe scurt, toate lucrurile importante se pun la cale la sărbătoarea porumbului verde. Vreme de opt zile se desfăşoară această sărbătoare a seminolilor, o sărbătoare cum n-ai mai pomenit tu vreodată. Se dansează dansul curcanului şi dansul mormolocului; zilele de post se împletesc cu cele de ospăţ, iar în ziua a opta se bea psa-sa-is-kit-a, licoarea aceea neagră şi foarte amară, care li se urcă indienilor la cap şi-i sminteşte cu totul. Ceea ce ai să vezi, băieţaşul meu drag, n-ai să uiţi toată viaţa ta.

— E sigur că Rhea se întoarce până începe sărbătoarea?

— Fireşte că da, băieţaşul meu. Vor veni căpetenii de foarte departe, ca oaspeţi. Vor avea loc consfătuiri importante. Crezi oare că Jumper îşi poate îngădui să lipsească? Dacă posteşte acum, o face numai ca să se pregătească pentru sărbătoare.

— De ce a fost nevoie ca s-o ia cu el pe fată? Ar fi putut să postească şi singur. Sunt trei săptămâni de când, din pricina lui, Rhea trebuie să rătăcească prin hăţişurile pădurii.

— Pentru că aşa le porunceşte credinţa strămoşilor lor, băiatul meu. Asta nu se cuvine s-o judecăm noi.

Rhea nu rătăcea prin hăţişurile pădurii, cum pretindea Robin; locuia împreună cu tatăl ei într-o colibă aflată în apropierea lacului Apopka, socotit de către seminoli sacru. Jumper se retrăsese în singurătate, pentru că nu izbutea să găsească un răspuns limpede la îndoielile care-l frământau. De aceea se hotărâse să postească vreme mai îndelungată şi nădăjduia să capete acest răspuns printr-o viziune care-i va apărea în vis.

Seminolilor le era interzis să pescuiască în lacul sacru şi să vâneze în împrejurimile lui, astfel încât Rhea urca zilnic pe malurile râului Oklawaha, de la vărsarea lui cale de o milă sau două. Acolo arunca undiţa după peşte, sau pornea la vânătoare cu flinta tatălui ei. Încă din prima zi avu

norocul să împuşte un curcan sălbatic. La prânz îşi pregăti un somon la frigare şi până seara reuşi să care curcanul la coliba tatălui ei, cu eforturi care o obosiră, dar totuşi mulţumită de treaba pe care o făcuse. Jumper o lăudă pentru îndemânarea ei, dar refuză categoric să guste măcar o bucăţică din carnea friptă. Abia în ziua a treia mâncă un pic de carne şi o portocală.

Şedea tot timpul cu braţele încrucişate, nemişcat, sub un chiparos străvechi şi privea pe sub coroanele de un verde catifelat ale pinilor şi palmierilor undeva departe, către piscul muntelui Iron. Se ruga lui Ishtoholo, zeul care întruchipa pentru seminoli curăţenia, înţelepciunea şi bunătatea, să-i arate printr-un semn drumul cel drept pe care să pornească împreună cu poporul său, pentru a putea scăpa de nenorocirile războiului şi de veşnica primejdie pe care o constituiau oamenii albi. Îl implora pe Ya-Ho-Weh, cel mare şi temut, să binevoiască a accepta jertfele seminolilor, să alunge spiritele rele care ar putea să aducă războinicilor nenoroc la vânătoare şi în luptă, să ocrotească recolta şi să ţină bolile departe de colibele indienilor. Şi mereu se ruga să i se arate un semn care să-l mântuiască de îndoielile sale.

Până acuma, războiul adusese seminolilor multe biruinţe şi numai puţine înfrângeri. Chiar şi tratativele duse în octombrie 1834 la Fort King fuseseră o biruinţă. Generalul Clinch şi agentul pentru afacerile indiene Thompson nu reuşiseră să convingă pe indieni să accepte strămutarea, deşi le oferiseră bani şi făcuseră multe promisiuni. Nici Jumper n-a semnat tratatul. E drept că, spre deosebire de convenţia încheiată pe baza legii lui Payne, nu i s-a mai recomandat să fie „activ şi foarte atent în ceea ce priveşte prinderea şi predarea sclavilor fugiţi”, dar nici nu se garanta prin vreun cuvânt oarecare dreptul de liberă trecere al negrilor. Numai Abraham, căruia preşedintele îi recunoscuse rangul de căpetenie, căpătase învoirea să plece cu oamenii săi spre vest. În asemenea condiţii, Jumper începuse şi el să se gândească la o eventuală strămutare. La puţine săptămâni după ce tratativele

eşuaseră, câţiva tâlhari albi o răpiseră pe nevasta lui Osceola şi o vânduseră ca sclavă. Clinch şi Thompson le dădură indienilor să înţeleagă că doreau războiul. Seminolii primiră provocarea. Războiul începu şi una dintre victimele lui fu Wiley Thompson. Când muri şi generalul, moartea îşi întinse ghearele şi mai departe, răpind viaţa maiorului Dade şi a oamenilor din compania lui. Iar faptul că partea sudică a regiunii Marion a primit în cadrul unei solemnităţi numele de „Dades County” nu învia morţii. Luptele se succedau una după alta. Generalul Gaynes fu bătut pe malul lui Withlacoochee, generalul Clinch împărtăşi aceeaşi soartă în smârcurile de la Wahoo. Veniră alţi ofiţeri şi alte trupe şi tribul lui Miconopi trebui să fugă din Big Hammock Settlement. Dar pentru fiecare indian mort cădeau o sută de soldaţi pe câmpul de luptă. Şi chiar dacă atacul împotriva fortului Mellon fusese respins, el dovedi totuşi că nu numai indienii erau cei fugăriţi; apăreau mereu pe neaşteptate din ascunzişurile pădurilor, loveau fără cruţare şi dispăreau. Şi acum, Washington-ul îi trimisese pe generalul Jesup şi pe generalul Hernandez şi iarăşi alte trupe. Asta însemna lupte noi. Oare cine va ieşi învingător din ele?

Soarele dispăruse în prăpastia ce se căsca dincolo de păduri; luna se ridica încet. Lumina ei era de un alb care izbea dureros ochii; răcoarea nopţii se lăsa ţesând văluri ceţoase peste apa lacului şi a râului. Jumper şedea nemişcat. Nu auzi vocea fiicei sale, nu se atinse de carnea pe care ea o aşeză în faţa lui. Era cutremurat de fiori reci, gâtul i se uscase şi respiraţia lui suna ca un horcăit. Urechile începură să-i vâjâie; mai întâi ca fâlfâitul aripilor unui stol imens de bâtlani, pe urmă ca valurile dezlănţuite ale mării izbindu-se de ţărm. Formele limpede conturate ale muntelui Iron începură să se şteargă, negrul se descompunea în diferite culori, într-un albastru tremurător şi în galben. Muntele păru că se cutremură din adâncuri, vâjâitul se prefăcu în tropot ameninţător de copite. Pe urmă, un războinic, călare pe un murg cu coama lungă fluturând, coborî din nori îndreptându-se către muntele

Iron; se opri drept pe pisc, atât de brusc, încât calul se ridică pe picioarele din spate; apoi scoase o săgeată din tolbă şi o slobozi departe, în noapte. Săgeata se aprinse şi lăsă în urma ei o dâră luminoasă care se boltea în înaltul cerului ca un uriaş arc de foc. Cu mâna întinsă, războinicul arătă către săgeata de foc, pe urmă dădu pinteni murgului şi dispăru iar în nori.

Marele şef căzu în genunchi, orbit de forţa înspăimântătoare a vedeniei. Îşi apăsă fruntea cu mâinile şi gemu din străfundul fiinţei sale clătinându-se într-o parte şi în cealaltă. Trupul îi fu zguduit de un tremur puternic, pe urmă se prăbuşi înainte şi rămase nemişcat.

A doua zi dimineaţa, când Rhea se trezi, îl găsi pe tatăl ei schimbat. Şedea în faţa colibei cu picioarele încrucişate şi mânca resturile găinii pe care ea o fripsese cu o zi înainte.

— Mai ai ceva de mâncare? întrebă el.

Fata îi aduse două portocale, apoi luă puşca. Încă în timp ce mesteca, el se ridică, îi luă arma din mână şi zise:

— Nu, astăzi mă duc eu la vânătoare. Ya-Ho-Weh aşteaptă să-i aduc o jertfă de mulţumire.

— Ţi-a dat vreun semn?

Curiozitatea o cuprinse pe neaşteptate, ca un acces de febră. Un nume trecuse de pragul buzelor tatălui ei, un nume pe care seminolii îl pronunţau doar în rare zile de sărbătoare.

— Da, mi-a dat un semn. Se cuvine să-i fim recunoscători.

— Ce-a spus?

— O vei afla la timpul potrivit.

Rhea trebui să-şi înfrâneze curiozitatea. Renunţă să-l mai sâcâie cu întrebările; îşi amintea încă limpede ceea ce îi spusese tatăl ei, cu câteva săptămâni în urmă, în legătură cu adunarea căpeteniilor. Acum zeul dăduse semn uneia dintre căpetenii. Drept urmare, căpeteniile se vor sfătui încercând să-l interpreteze şi, în mod firesc, vor hotărî şi soarta care o aşteaptă pe Rhea, fără ca mai înainte s-o întrebe. Nu-şi dădea încă seama că, peste puţină vreme, sfatul căpeteniilor nu va mai avea nici un fel de influenţă

asupra drumului ei în viaţă.

Jumper urcă în lungul fluviului Oklawaha încercând să găsească urme de vânat. Se părea că spiritele rele alungaseră vânatul de aici, pentru a împiedica aducerea unei jertfe de mulţumire în cinstea zeului cu care se aflau în duşmănie. Căpetenia dădu, ce-i drept, peste urme de cerb şi de ciută, dar nu reuşi să zărească decât un iepure şi câţiva şobolani săritori. Urmele nu erau prea depărtate unele de altele şi erau întipărite în pământul moale al pădurii. Deoarece se depărtau de malul râului, Jumper bănui că animalele fuseseră surprinse de o panteră în timp ce se adăpau şi fugiseră.

Un mic swamp[10] îl sili să facă un ocol către miazăzi. Tufele de ferigă ale pădurii de pini cedau făcând loc unor mărăcini care-i ajungeau până-n şold şi-i îngreunau înaintarea. Jumper simţi acum ce mult îi sleise postul puterile. Cămaşa, umedă de sudoare, i se lipise de trup şi picioarele îi erau grele ca de piatră. Când zări, în sfârşit, într-un luminiş o căprioară care păştea, trebui să facă eforturi să-şi pregătească puşca şi să ochească liniştit. Împuşcătura fu ca un fel de uşurare. Animalul mai făcu două sau trei sărituri şi se prăbuşi.

Aprinse un foc mic la care fripse inima şi plămânii, iar după ce cumpăni o vreme, tăie una dintre copite şi o ascunse cu grijă în punga de piele în care îşi păstra talismanele. Animalul pe care îl împuşcase, după vedenia atât de grăitoare din acea noapte, fără îndoială că era înzestrat cu mare putere magică. De aceea, copita lui putea fi un leac bun, un mijloc de apărare puternic împotriva nenorocirilor şi a primejdiilor.

Mico-ul aşeză cu îndemânare lemne uscate şi ierburi pe tăciunii focului şi, când izbucniră flăcările, aruncă peste de animalul mort. Fumul se ridică spre cer într-o coloană înaltă. Ya-Ho-Weh primea cu generozitate jertfa adusă de slujitorul lui.

În starea aceasta de reculegere, căpetenia auzi pe

---

[10] Swamp – mlaştină.

neaşteptate o voce; şi nu era câtuşi de puţin o voce divină, chiar dacă în prima clipă de tresărire aşa i se păruse.

— Zeul tău ocrotitor ţi-a împlinit rugămintea, mico. Iată-ne că am sosit, spuse vocea din spatele lui.

Dar nici nu sfârşise bine de vorbit, că Jumper reuşi să-şi revină. Îşi apucă puşca şi în aceeaşi clipă ţâşni cu o săritură uriaşă pe deasupra focului. Dacă izbutea să pună între el şi adversarul său focul şi coloana de fum, putea face faţă atacului. Dar temerara săritură nu-i fu de nici un folos. Două ţevi de puşcă se îndreptară ameninţătoare către el.

— Opreşte-te, mico şi nu vei păţi nimic, spuse vocea din spatele lui.

Atunci Jumper îşi coborî arma, se opri în loc, respirând greu şi cu sufletul plin de deznădejde, fiindcă îşi vedea primejduită misiunea încredinţată de zeu, pe care trebuia s-o transmită poporului său.

Un soldat se apropie de el, un bărbat de vârstă mijlocie cu un nas care se ivea ascuţit din mijlocul obrazului, aducând cu ciocul unei păsări de pradă. Nasul acesta, precum şi barba lui neagră i-ar fi dat o înfăţişare de om deosebit de primejdios, dacă n-ar fi fost ochii; erau foarte veseli, ca ai unui ştrengar pus pe şotii, încât te făceau să uiţi înfăţişarea fioroasă de războinic a bărbatului.

— Îmi pare rău, mico, că a trebuit să te întrerupem în timp ce-ţi îndeplineai îndatoririle către zeul tău; crede-mă că-mi pare sincer rău. Dar să capturezi o căpetenie a seminolilor, aflată pe poteca războiului, este o treabă a dracului de grea. Şi de capturat trebuia să capturez un mico, e ordin venit de sus de tot, de la generalul Jesup. Nu-ţi fie teamă, n-o să se atingă nimeni de un fir de păr din capul tău, asta-i adevărat tot atât, pe cât e de adevărat că mă numesc David Luke şi că sunt sergent în armata americană.

— Un mico al seminolilor nu ştie ce-i teama.

— Da, da, bine, ştiu. Atunci n-o să-ţi vină prea greu să ne predai armele.

Cu aceste cuvinte, Luke apucă puşca şi pistolul pe care căpetenia îl purta agăţat de curea.

Jumper se lăsă dezarmat fără să rostească vreun cuvânt. În inima lui încolţea cu încetul nădejdea că însuşi faptul de a fi fost capturat ar putea să facă parte din misiunea care-i fusese încredinţată în acel ceas de noapte.

— Unde ţi-ai lăsat calul?

Această întrebare îl făcu pe Jumper să tresară încă o dată. Pe de o parte, ar fi dorit să aibă calul cu el; i-ar putea fi de mare ajutor în cazul unei evadări. Dar dacă destăinuia ascunzătoarea cailor, atunci era în afară de orice îndoială că soldaţii o vor găsi pe fiica lui, iar asta nu trebuia să se întâmple în nici un caz.

— Când un războinic al seminolilor se duce să stea de vorbă cu zeii lui, nu-şi ia calul cu el, spuse Jumper, deşi asta nu corespundea de loc adevărului.

Albii nu ştiau decât foarte puţin despre ceremoniile legate de sărbătoarea porumbului verde, de aceea sergentul nu puse la îndoială cuvintele indianului.

— William, fă rost de un cal pentru acest gentleman indian, porunci el unuia dintre soldaţi. Te aşteptăm la locul cu trei stejari. Dar înainte de asta, mi-e teamă că va trebui să-i legăm oaspetelui nostru mâinile la spate.

Scoase din buzunar o curea de piele şi-i întoarse lui Jumper mâinile, cu o mişcare care trăda forţa lui.

— Ai să te convingi foarte curând, mico, că sunt un om foarte politicos, spuse în timp ce-l lega. Din păcate, nu-mi pot încă da seama dacă şi tu posezi această însuşire plăcută. Ca să-ţi alin supărarea, trebuie să-ţi spun că nu-i nevoie decât să faci o vizită scurtă generalului nostru. Şi-a băgat în cap să puie cu orice preţ capăt acestui război blestemat. După câte ştiu, urmează ca voi, împreună cu negrii voştri, să vă cărăbăniţi o dată pentru totdeauna în Arkansas. Asta vrea el să-ţi spuie, iar tu trebuie s-o comunici mai departe la adunarea căpeteniilor. Şi fiindcă voi nu sunteţi deocamdată dispuşi să staţi de vorbă de bună voie, trebuie să te luăm pentru scurtă vreme prizonier. Prin urmare, să nu-mi faci neplăceri, că eu nu-ţi vreau decât binele.

În ciuda acestei cuvântări pline de amabilitate, strânse

cureaua cât putu de tare.

Rhea se plictisea. Dar nu din pricină că era singură. Micile expediţii singuratice prin pădure făceau parte dintre evenimentele care o pasionau ce mai mult. Plictiseala ei provenea dintr-o nemulţumire. Îi purta pică tatălui ei că se dusese singur la vânătoare. Oare n-ar fi putut să spună: „Vino, porumbiţa mea, mergem să împuşcăm un cerb sau alt vânat care este destul de ales ca să fie oferit drept jertfă?” Se întâmplă destul de rar să-i îngăduie să-l însoţească la vânătoare. Fusese fericită când tatăl îi spusese să se pregătească pentru a pleca cu el în călătorie. Şi pe urmă, postise zile întregi care păreau fără de sfârşit şi abia dacă schimbase vreun cuvânt cu ea. Nu-i imputa lucrul acesta, fiindcă aşa se cuvenea să fie. Dar acum, când totul se sfârşise cu bine şi el primise sfatul pe care îl ceruse, ar fi putut s-o ia cu el. Tatăl ei era un mico şi ea era mândră de asta. Atât în consfătuiri cât şi în campaniile războiului, avea un cuvânt greu de spus când se hotăra drumul pe care trebuia să pornească tribul lui. Dar nu-l simţea aproape de ea – acasă era zgârcit la vorbă, adesea posac. Puţinele ceasuri, în care el îi meşterise câte o jucărie sau îi arătase cum trebuie să te strecori cu vântul în faţă până aproape de o ciurdă de căprioare, se numărau printre cele mai fericite ceasuri ale ei. Într-o asemenea fericire sperase şi când au pornit împreună în această călătorie, dar iată că din nou nu-i era dat să aibă parte de ea.

Aceasta era pricina pentru care şedea acum pe malul râului şi cioplea o bucăţică de lemn, plictisită şi, totodată, enervată din pricina musculiţelor care roiau în jurul ei. Zumzetul lor era singurul sunet din acest ceas liniştit al amiezii. Tocmai se gândea ce plăcut ar fi dacă Robin s-ar afla acum alături de ea, când auzi sunetul înfundat al unei împuşcături depărtate. Sări în picioare şi ascultă încordată. Fu cuprinsă de febra vânătorului şi, fără să mai stea pe gânduri, alergă în direcţia din care se auzise împuşcătura.

La marginea mlaştinei dădu peste urmele tatălui ei. Contururile mocasinilor se întipăriseră limpede în pământul

moale. Frunzele mărăcinilor îi ajungeau până la umăr. Erau ascuţite ca nişte săbii şi fata nu reuşea să înainteze decât anevoie. În sfârşit, văzu în depărtare o coloană de fum. Siguranţa că se va întâlni curând cu tatăl ei îi dădu puteri noi.

Îşi încetini paşii abia după ce ajunse la depărtarea unui foc de puşcă de locul cu pricina. Începu să cumpănească dacă se cuvenea să apară pur şi simplu în faţa lui, în timp ce el îndeplinea ritualul sacrificiului. Îşi puse în gând să se strecoare cât mai aproape cu putinţă, fără să fie văzută. Astfel, putea să-şi aleagă singură clipa în care să apară. De teamă că tatăl ei ar putea s-o zărească înainte de a-l vedea ea pe el, se hotărî să se suie într-un copac şi să arunce o privire împrejur. Alergă până la un stejar ale cărui ramuri ajungeau până aproape de pământ şi se căţără în el.

Mai întâi îi văzu pe cei doi soldaţi. Erau cu spatele la ea şi-şi ţineau puştile întinse, gata să tragă. Fu cât pe ce să ţipe, dar îşi înăbuşi strigătul în gâtlej. Faptul că se aflase de multe ori în primejdie o ajută să procedeze instinctiv cum trebuie. Ţipătul l-ar fi putut înştiinţa pe tatăl ei, dar această înştiinţare ar fi venit prea târziu. Ea nu putea să-l ajute sau să fugă după ajutor decât dacă nu era descoperită. Fu obligată să asiste neputincioasă la scena dezarmării lui Jumper de către soldaţi. Cu inima bătându-i tare şi cu buzele strânse, îşi întipări în minte drumul pe care porni grupul cu prizonierul. Cum soldaţii nu aveau caii cu ei, era probabil că se afla în apropiere o bază a lor. Totul era s-o găsească, pentru că numai în felul acesta putea să afle unde-l vor duce pe tatăl ei.

N-a trecut prea multă vreme şi s-a lămurit în privinţa asta. După un drum de aproape un ceas, văzu, într-un luminiş, doi cai păscând. În marginea luminişului creşteau trei stejari uriaşi. Pe tatăl ei, albii îl legaseră de unul dintre copaci. La o depărtare de câţiva paşi de el şedeau doi soldaţi. Cum nu se aflau acolo decât doi cai, era lesne de presupus că al treilea soldat fusese trimis după un cal pentru Jumper.

În cazul că tatăl ei va rămâne şi peste noapte legat de

copac, voia să încerce să-l elibereze. Rhea avea un cuţit şi purta un pistol la centură. Ştia să le mânuiască pe amândouă; la urma urmei, era fiică de mico.

Luă hotărârea asta pe când soarele se afla încă pe cer. Pe urmă se lăsă noaptea şi lumea înconjurătoare deveni nevăzută. Duşmanii dispărură şi ei! Din focul lor rămase numai o grămăjoară de tăciuni roşietici, din care, când şi când, izbucneau mici flăcări albăstrui. Se mai aflau oare soldaţii pe aceleaşi locuri dinainte, sau plecaseră să cerceteze dacă prin pădure nu se află niscaiva duşmani? La un moment dat, Rheei i se păru că vede siluetele întunecate aşezate tot acolo, dar pe urmă iarăşi ar fi putut să jure că a auzit chiar în apropierea ei zgomot de paşi. Îşi dădu seama cu surprindere că-i vine s-o ia fa goană sălbatic, fără o ţintă anume, oriunde putea fi la adăpost. Dar era singură în noaptea duşmănoasă care o înconjura, iar tatăl ei, care în această singurătate o făcuse să se simtă ocrotită, era prizonier şi avea el însuşi nevoie de ajutor.

Simţământul că se află aici un om care-i era apropiat şi căruia numai ea putea să-i ajute în nevoie făcu să-i dispară teama. Începu să înainteze în vârful picioarelor, se strecura îndoită de mijloc de la un copac la altul, asculta ţinându-şi răsuflarea şi lipindu-şi obrazul fierbinte de coaja umedă şi răcoroasă a copacilor. Pe urmă, când putu să vadă limpede că siluetele întunecate nu erau imagini făurite de închipuirea ei aţâţată, ci aparţineau celor doi soldaţi care îl păzeau pe tatăl ei, se lăsă la pământ şi începu să înainteze încet, pe vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Cu băgare de seamă, pipăia fiecare loc înainte de a se sprijini temeinic pe el, ca să n-o trădeze trosnetul vreunei ramuri sau foşnetul frunzelor. Se apropia încet de copacul de care era legat tatăl ei. Îi tremurau muşchii de la braţe şi de la picioare, sângele îi bătea puternic în tâmple. Îi era nespus de greu să respire fără zgomot.

Soldaţii se aflau la mai puţin de treizeci de picioare depărtare de ea. Fumau şi vorbeau încet, aproape pe şoptite. Dacă voia să-i taie tatălui ei legăturile, trebuia să se ridice pe jumătate. Şi dacă atunci vor zări-o, totul se

sfârşea. Dacă paznicii s-ar depărta măcar pentru câteva clipe! De la băieţi auzise odată că, într-un asemenea caz paznicii pot fi înşelaţi prin aruncarea câtorva pietricele în spatele lor. Atunci încep să cerceteze ce a provocat zgomotul şi în felul acesta ai prilejul să-l eliberezi pe captiv. Când auzise de treaba asta, i se păruse ceva de la sine înţeles, dar acum, când se găsea ea însăşi în asemenea situaţie, i se părea că mijlocul acesta nu poate fi pus în aplicare. Să ridici în liniştea nopţii o piatră şi, culcată pe burtă, s-o arunci într-o anumită direcţie, destul de departe ca să cadă în spatele paznicilor, i se părea pur şi simplu cu neputinţă. Şi chiar dacă ar reuşi, oricum ar fi făcut un zgomot mai mare decât piatra care cădea. Rămase, aşadar, nehotărâtă în spatele stejarului, frământându-şi mintea să găsească o ieşire din impas.

Şi atunci în ajutorul ei veniră chiar cei împotriva cărora trebuia să acţioneze: paznicii. Unui dintre ei se ridică şi spuse:

— William trebuie să se-ntoarcă foarte curând; ar fi bine să-ntreţinem focul ca să ne găsească mai uşor în bezna asta blestemată. Mă duc s-aduc lemne.

Se îndepărtă câţiva paşi şi începu să culeagă ramuri căzute pe jos. Camaradul lui se ridică şi el şi-l urmă încet.

— Să sperăm că în felul acesta nu vom atrage asupra noastră atenţia pieilor roşii.

— Cred că vreme de un ceas putem să ne luăm fără grijă riscul ăsta. Cu cât soseşte William mai repede, cu atât mai repede vom putea s-o pornim la drum.

Pentru Rhea sosise timpul să acţioneze. Ţâşni în sus, apucă mâinile tatălui ei şi tăie legăturile. Căpetenia nu-şi trăda surprinderea prin vreo mişcare sau vreun sunet. Chiar şi după ce mâinile îi fură libere. Abia după ce simţi că se desfac şi legăturile de la picioare, acţionă. Cu o singură săritură, ajunse în locul unde şezuseră soldaţii şi-şi apucă puşca; pe urmă o prinse pe Rhea de mână şi-şi croi drum prin desiş. Mai auziră câtva timp strigăte alarmate în spatele lor, dar nici o împuşcătură nu răsună. Pădurea înveşmântată de noapte îi primi la sânul ei, învelindu-i cu

mantia-i întunecată şi misterioasă.

Capitolul VII

Rhea abia aştepta să ajungă la Mulatto Girls Town. Pe măsură ce se apropia de satul natal, era tot mai preocupată de dorinţa să povestească prietenilor ei întâmplările aventuroase din pădure. Bineînţeles că, înaintea tuturor, lui Robin. Dar şi Violei, ca să nu mai vorbim de Sarah. Îşi imagina tot timpul cum Sarah îşi va încleşta mâinile deasupra capului cu privirea ridicată spre cer şi cum o să spuie vorbe aspre de dojana la adresa lui Jumper care-o lăsase singură pe micuţa lui fiică în sălbăticie. Putea să prevadă limpede şi reacţia Violei. Să eliberezi un prizonier era cu totul altceva decât să cârpeşti cămăşi, să cureţi cartofi sau să cânţi la chitară. În locul ei, Viola ar fi murit de frică! Dar Robin?! Ce mutră o să facă atunci când o să audă în ce situaţie primejdioasă se aflase ea? Dintre toate, asta o interesa cel mai mult. De aceea, răsuflă adânc când zări în depărtare coroanele bine cunoscute ale bătrânilor sequoya care creşteau pe malul lacului. Curând văzu vacile păscând: simţi plutind în aer fumul focului de tabără. Trapul molcom al cailor o enerva.

— N-am putea să grăbim puţin caii?

— Mica porumbiţă va trebui să înveţe să-şi înfrâneze nerăbdarea, răspunse căpetenia.

O spuse fără dojana, dar cu vocea pătrunsă de seriozitate.

Răspunsul acesta întunecă puţin bucuria Rheei. Când tatăl ei i se adresa într-un fel atât de solemn, urma de obicei o mustrare sau o povaţă.

— Micuţa mea porumbiţă fără îndoială că arde de nerăbdare să se împăuneze în faţa prietenilor ei cu faptele de vitejie pe care le-a săvârşit. Am dreptate?

Rhea spuse un „da”, care suna cam în silă. Aşa cum înfăţişa tatăl ei lucrurile, erau într-adevăr demne de dispreţ.

— Fiica mea a fost foarte vitează; n-am să uit asta niciodată. Dar dacă micuţa mea porumbiţă nu vrea ca fapta ei curajoasă să se întoarcă împotriva tatălui ei, atunci trebuie s-o treacă sub tăcere.

Bucuria Rheei dispăru ca prin farmec. Nu mai avea nici o poftă să-şi continue drumul. Ce-i mai rămânea de povestit despre această călătorie, dacă n-avea voie să pomenească ceea ce era mai important? Şi de ce n-avea voie?

Căpetenia citi pe faţa ei mâhnirea care-i cuprinsese fiinţa. Îşi alătură calul de al fetei şi-i puse mâna pe umăr.

— Ştiu că nu-ţi vine uşor, porumbiţo. Dar trebuie. În sfatul bătrânilor mă voi afla într-o situaţie grea; o situaţie foarte grea. Iar dacă tu vei povesti de întâlnirea cu albii, îmi va fi cu neputinţă să îndeplinesc misiunea pe care am primit-o. Înţelegi, micuţa mea porumbiţă?

Fata aprobă din cap, căci învăţase să-şi asculte tatăl fără vreo împotrivire. Nu pricepea tâlcul hotărârii luate de el şi se frământă multă vreme încercând să ghicească ce fel de misiune primise el, de fapt, pe malul lacului Apopka,

Mulatto Girls Town îi aştepta cu tot felul de surprize pe cei ce se înapoiau. Ca oaspeţi la sărbătoarea porumbului verde veniseră din John Hicks Town războinici mikasuki conduşi de Arpeika şi Wild Cat; de la miazăzi, veniseră cu Abraham războinici coweta şi cheehaw şi, împreună cu ei, cineva care alergase spre Robin cu braţele deschise: negrul Sammy.

La început Robin nu-l recunoscu. Sammy era îmbrăcat ca un indian şi înarmat cu puşcă şi pistol. Să vadă pe unul dintre foştii sclavi ai lui mister Raynes echipat de război, era o imagine pe care Robin nu şi-o putea închipui decât cu mare greutate. Fireşte, negri înarmaţi se aflau şi în Mulatto Girls Town. Cei mai mulţi dintre ei se născuseră la seminoli ca oameni liberi. Încă mai de mult, părinţii sau chiar bunicii lor fugiseră din sclavie stabilindu-se în satele indiene. Oamenii aceştia, precum şi cei despre care ştia că abia în urmă cu câteva luni lucrau încă pe vreo plantaţie oarecare, i se păruseră întotdeauna deosebiţi. Dar Sammy era un

băiat ca şi el. Îl văzuse cu propriii lui ochi lucrând la cottongin. Sammy mâncase bătaie de la master Kopperlith, ba chiar îl legase de mâini pe tovarăşul lui de suferinţă, Robin, în urma unui ordin pe care-l primise. Sammy era sclav – şi iată că acum purta o puşcă, întocmai ca un domn alb!

— Te-ai însănătoşit, băiete? întrebă el. Cu mâinile strângea umerii lui Robin; îl măsură din cap până în picioare cu ochi strălucitori. Ţi-ai revenit. Slavă domnului!

Când răsuflase uşurat, Sammy era cât se poate de sincer. De când îi legase lui Robin mâinile la spate, nu mai putuse să scape de un anume simţământ al vinovăţiei. Putea să-şi spună de zeci de ori cât de zadarnic ar fi fost să se împotrivească unei porunci date de fermier, simţământul acela apăsător nu-l părăsea. În multe nopţi, îi apăruse imaginea băiatului, scuturat de febră şi cu faţa lividă, purtat de războinicii lui Osceola pe drumul spre Mulatto Girls Town. Teama şi nesiguranţa în legătură cu soarta lui Robin îl chinuiseră şi astfel se face că-l rugase pe Abraham să-l ia cu el la sărbătoarea porumbului verde.

Acum şedea în faţa lui Robin, îl vedea sănătos şi bine dispus, iar privirile pline de admiraţie ale băiatului îi făceau plăcere.

— Nu mă puteam împiedica să mă gândesc mereu la tine, zise. Când a trebuit să-ţi leg mâinile, am trecut prin ceasul cel mai greu din viaţa mea. Am mâncat de multe ori bătaie, de la tot felul de overseeri[11]. Dar cel mai îngrozitor lucru pentru un negru este să fie biciuit de un negru. Atunci simţi fiecare lovitură până în adâncul sufletului.

— Păi n-aveai încotro, Sammy. Fiindcă aşa îţi poruncise master Raynes.

— Nu ştiu, Robin, dacă ne va fi îngăduit mereu să găsim o asemenea scuză. De când sunt la seminoli, am început să mă îndoiesc de asta. Ei ne arată cum trebuie să răspundem la ordinele yankeilor. Uite aşa!

La ultimele cuvinte, Sammy bătu cu palma în patul

[11] Overseer – supraveghetor, vătaf pe o plantaţie.

armei.

— Ai participat vreodată la o luptă adevărată?

Întrebarea aceasta a fost începutul unei povestiri amănunţite, cum un grup de indieni şi de marooni[12] au nimicit două companii care încercaseră să înainteze de la fortul Pierce spre lacul Okeechobee. Sammy se dovedea înzestrat cu o adevărată măiestrie de povestitor, iar când sfârşi, Robin spuse vrăjit:

— O, tare aş fi vrut să fiu şi eu acolo!

— Ia te uită! Cunosc un băiat negru care abia cu trei luni în urmă îmi spunea că n-are nici în din nici în mânecă cu războiul ăsta indian!

Robin îşi amintea şi el foarte bine convorbirea purtată după fuga lui Nat. Era o amintire care-l făcea să nu se prea simtă la largul lui. Între timp, văzuse cu ochii lui că războiul seminolilor este în acelaşi timp şi o luptă pentru eliberarea sclavilor negri. Sammy cel înarmat i-o mai spuse încă o dată, într-un mod foarte limpede.

— Pe atuncea nu ştiam, Sammy, spuse Robin. Dar acum o ştiu.

— Să sperăm că n-ai s-o uiţi niciodată! rosti Sammy serios.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sammy se ridică şi-şi puse arma pe umeri. Coborî încet cele câteva trepte ce duceau spre prispa chiki-ului. Privi o vreme către sat pe urmă spuse:

— Mâine dimineaţă are loc sfatul căpeteniilor. Americanii i-au trimis micoului nostru, Abraham, un mesaj, în care îi garantează strămutarea în Arkansas împreună cu toţi oamenii lui. Dar Abraham nu se lasă amăgit. Să sperăm că şi celelalte căpetenii vor gândi ca el.

Robin nu mai avu vreme să-şi frământe mintea cu această chestiune. Băieţii şi fetele din sat porneau către ogoare să aducă ştiuleţi de porumb fragezi pentru sărbătoare. Îl chemară pe Robin şi el se grăbi să-i ajungă din urmă. Aduseră porumbul în coşuri mari până în piaţa

[12] Marooni – sclavi negri fugiţi,care s-au organizat în mici comunităţi independente sau au fost primiţi în sânul poporului seminol.

unde urma să se desfăşoare festivitatea. Cum satul adăpostea acum mai mult de o sută de oaspeţi, tinerii trebuiră să mai iasă o dată la câmp. Cu prilejul acesta, dădură peste Jumper şi Rhea. Robin îşi lăsă coşul jos când o văzu pe fată şi alergă către ea. Îi întinse mâna ca să-i ajute să descalece. Dar Rhea îşi clătină capul.

— Nu fi supărat, Robin, nu rămân aici. Sunt foarte obosită.

Dădu calului ei o lovitură uşoară cu mâna peste gât. Iapa roşcată se puse din nou în mişcare.

— Vin la tine spre seară! strigă Robin, privind dezamăgit şi uimit în urma fetei.

O dată cu soarele care apunea, izbucniră din patru părţi în acelaşi timp flăcările focului sacru, aşezat sub două tulpini de copac groase, culcate în formă de cruce. Vraciul Hillis Hadjo aprinsese flacăra după obiceiul străvechi, frecând două bucăţi de lemn uscat. Când flăcările se înălţară, din focul sacru fu aprins un calumet mare de ceremonie, împodobit cu pene. Hillis Hadjo suflă fumul către cele patru puncte cardinale, trecu apoi pipa celorlalţi vraci, care repetară toţi, cu gesturi solemne, ritualul. După aceea Miconopi primi calumetul. Se înclină adânc şi se îndreptă cu paşi liniştiţi către casa cea mare în care se ţineau consfătuirile. Căpeteniile îl urmară într-un şir lung.

Robin o găsi pe fată în coliba ei, întinsă pe o pătură, nemişcată, dar cu ochii deschişi.

— Nu vii şi tu în piaţa unde are loc sărbătoarea? o întrebă. Tocmai se pregătesc să aprindă focul sacru.

Rhea aruncă pătura deoparte şi se ridică. În fiecare an fusese printre cei dintâi care soseau în piaţă, ca să urmărească cât mai de aproape ritualul sacru. Cu multă vreme înainte, era întotdeauna cuprinsă de înfrigurare şi voioşie, ca în zilele din preajma unei sărbători. Tot aşa se întâmplase şi anul acesta, până cu câteva ceasuri în urmă. Porunca tatălui ei, să păstreze tăcere asupra celor ce se întâmplaseră pe malul lacului Apopka, aruncase de la început o umbră asupra bucuriei pe care o simţea. Totuşi peste asta ar mai fi putut să treacă. Dar tatăl ei, înainte de

a se duce la Miconopi pentru a lua parte la sfatul căpeteniilor, îi spusese:

— Orice s-ar întâmplă astăzi, sau în decursul zilelor următoare, micuţa mea porumbiţă trebuie să creadă cu tărie că eu doresc binele tuturor şi bineînţeles că şi pe al ei. Îmi poate ea făgădui acest lucru?

Iar ea făgăduise din nou ceva, fără să ştie despre ce era, de fapt, vorba. Faţa tatălui ei fusese serioasă, pe trăsăturile ei nu se putea citi nimic. Cu toate acestea, crezuse că distinge în spatele măştii o nelinişte clocotitoare pe care nu reuşea să şi-o explice. Din această cauză, se frământase vreme îndelungată. Şi mereu ajungea la concluzia că intenţiile tatălui ei probabil că erau opuse intenţiilor celorlalte căpetenii. Altfel, ce rost ar fi avut s-o asigure, într-un fel atât de solemn, că-i vrea numai binele? În inima ei se strecurase o îndoială şi tocmai din pricină că nu putea să şi-o explice pe deplin, era cuprinsă de o mare nelinişte.

— Bineînţeles că vin şi eu, îi răspunse lui Robin. Am aşteptat numai să vii tu, ca să mergem împreună.

O spuse pe un ton cam brusc, de parcă băiatul ar fi întârziat la o întâlnire. Robin o privi cercetător, apoi dădu din umeri. Pe urmă plecară.

Când luna, aidoma unui animal greoi, se desprinse din temniţa neagră a pădurii şi începu să urce pe pista fără de sfârşit a cerului nocturn, se auziră primele bătăi înfundate de tobă. Doi bărbaţi, aşezaţi aproape de foc, băteau tobele. La fiecare dintre ei, partea de sus a trupului, goală, părea despicată până la brâu. Una dintre jumătăţi era vopsită în roşu sângeriu, cealaltă era albă ca varul. Ochii le erau înconjuraţi cu cearcăne negre ca smoala. În lumina focului, capetele lor păreau nişte hârci. Ritmul uniform în care băteau tobele stârnea o încordare care se mărea din clipă în clipă. Hillis Hadjo şi alţi trei vraci şedeau cu feţele întoarse către foc, la capetele buştenilor încrucişaţi. Trupurile le erau vopsite în alb. Toată lumea privea către vrăjitor, căci el era cel care trebuia să dea semnalul pentru începerea dansului.

Semnalul fu un şuierat strident, produs cu ajutorul unui

os de vultur. Abia apucase să se stingă ecoul lui, că din bezna înconjurătoare ţâşniră mai mulţi tineri înspre focul din piaţa ceremoniei. Şi ei erau vopsiţi în alb. Pene de vultur le împodobeau capetele, iar în mâini fiecare dintre ei purta o legătură de pene şi o lance. Cu un strigăt puternic, îşi înfipseră arma în pământ şi se aşezară, chirciţi, în cerc. Un alt semnal al fluierului din os de vultur şi patru dintre ei se ridicară dintr-o săritură. În ritmul tobelor începură să danseze în jurul lăncilor. După câteva sărituri scurte, ţâşniră pe neaşteptate în sus, mănunchiurile de pene din mâinile lor întinse părură o clipă să-şi ia zborul, depărtându-se de pământ. Când atinseră din nou solul, se chirciră şi începură să înainteze târându-se ca nişte pantere, până se ridicară pentru altă săritură. După câteva minute, vraciul dădu semnalul pentru următorii patru tineri, iar primii dansatori se chirciră din nou la pământ.

— E dansul vulturului, îi şopti Rhea băiatului.

Dansul acesta, ca şi cel al mormolocului şi al curcanului, acestea din urmă dansate de bărbaţi şi femei, erau doar pregătitoare pentru punctul culminant al primei zile a festivităţilor: ceremonia „elixirului negru”.

Cu un ceas înainte de miezul nopţii, ajutoarele de vraci aduseră în piaţă un cazan pe care-l atârnară deasupra focului. În el fură fierte, pe lângă tot felul de rădăcini şi de ierburi, fructele otrăvitoare ale laurului. De dădeau lichidului un gust amar ca fierea şi proprietatea de a ameţi. Acest „black drink” avea menirea să purifice trupul şi spiritul şi să le pregătească de a primi hrana divină.

Ritualul sacru începu la apariţia căpeteniilor. Purtând straiele lor de ceremonie, ieşiră cu paşi solemni din casa consfătuirilor şi se înşirară în faţa băncilor care formau un semicerc lângă foc. Bătăile de tobă amuţiră. Peste piaţă domnea o linişte adâncă, tulburată doar de trosnetele flăcărilor. Din rândurile războinicilor se desprinse Osceola, crainicul elixirului negru, se apropie de foc şi se opri lângă Hillis Hadjo. Vraciul vârî o cochilie de scoică de mare în cazan, o umplu şi o întinse lui Osceola. Acesta o apucă, ridicând-o cu ambele mâini deasupra capului, scoase un

strigăt prelung şi-l chemă pe Miconopi, căpetenia supremă a tuturor seminolilor.

Bătrânul mico păşi către Osceola, ridică mâna în semn de salut şi vorbi astfel:

— Războinici ai seminolilor! După vechiul obicei, în timpul sărbătorii porumbului verde, căpeteniile voastre dau socoteală asupra consfătuirilor ce le-au ţinut pentru binele tuturor. Ei vă arată drumul pe care au de gând să meargă împreună cu voi. Încuviinţarea voastră le dă putere, dojana voastră îi va îndemna să-şi cerceteze încă o dată gândurile. Miconopi, căpetenie a oceneeilor şi mico suprem al tuturor triburilor seminole, declară că discuţia poate să înceapă!

Cum se obişnuia în asemenea ocazii festive, Miconopi începu cu istoria cea mai veche a neamului. Povesti despre zilele fericite când diferitele ramuri ale marii familii muskogee trăiau în relaţii frăţeşti de bună înţelegere în Georgia, povesti despre migrările către sud şi formarea poporului seminolilor. Acordă în expunerea lui un spaţiu larg atacurilor albilor, îndeosebi războaielor conduse de generalul Jackson, actualul preşedinte. Aminti de marile victorii pe care poporul seminolilor le obţinuse şi-i asigură că vor urma şi altele.

— Albii recunosc şi ei ce greu le este să înfrângă împotrivirea noastră, urmă el. De aceea încearcă să destrame rândurile noastre folosind viclenia. Generalul Jesup ne promite bani în cazul că ne vom părăsi patria. De asemenea şi fraţilor noştri negri le asigură, chipurile, cale liberă până în Arkansas. Dar noi ştim că întotdeauna albii au vorbit cu noi nesincer, folosind două limbi. Din păcate, există printre şefii noştri unii, care, în ciuda tuturor acestora, îşi pleacă urechea la spusele lor. Care sunt de părere că, o dată cu biruinţele noastre, a sosit şi timpul să primim condiţiile puse de albi. Noi însă suntem de părere că a sosit timpul să impunem albilor condiţiile noastre. Iar acestea sunt: preriile, pădurile şi lacurile Floridei aparţin poporului seminolilor. Noi nu avem de gând să-i gonim pe albi din acele ţinuturi pe care le-au populat. Dar cerem ca ei să recunoască graniţa care desparte ogoarele noastre şi

domeniile noastre de vânătoare de ţara lor. Dacă preşedintele Jackson doreşte într-adevăr pacea, atunci să ne făgăduiască printr-un tratat solemn că nu va încălca niciodată această graniţă şi nu va încerca să se atingă de teritoriul nostru. La rândul nostru, îi făgăduim tot atât de solemn să nimicim orice duşman care va păşi peste această ultimă graniţă.

Seminolii primiră cu aprobări entuziaste cuvântarea lui Miconopi. În timp ce strigătele de aprobare răsunau în jur, el duse cochilia la gură şi o sorbi până la fund. Apoi păşi mândru, cu fruntea sus, până la locul lui.

Între timp, Hillis Hadjo umpluse cochilia din nou şi Osceola îl strigă pe mico-ul Wild Cat. Acesta era încă foarte tânăr, dar, datorită vitejiei sale, se bucura de mare cinste. În afară de aceasta, era fiul renumitului King Philipp, ceea ce nu făcea decât să sporească faima sa. Spuse doar o singură frază:

— Vom rămâne în patria noastră, sau vom muri!

Iarăşi izbucniră aplauze entuziasmate.

La fel vorbiră apoi Arpeika şi Abraham. Pe urmă fu chemat Jumper. Acesta cercetă câtva timp în tăcere rândurile de războinici care-l înconjurau şi întrebă:

— Războinici ai seminolilor! Se află printre voi vreunul care l-a văzut pe mico-ul Jumper laş în luptă? Care l-a văzut tremurând în faţa duşmanului?

După ce ecoul acestor cuvinte se stinse, răspunsul fu o tăcere deplină. Jumper îşi clătină capul, pierdut în gânduri:

— Nimeni nu răspunde, căci laşitatea este atât de străină inimii lui Jumper, pe cât de străină este umbra nopţii de lumina zilei. Gândiţi-vă la aceasta, căci acum vă spun: a venit timpul să punem capăt acestui război care cere mereu noi jertfe, ca o fiară nesăţioasă. Voi ştiţi că, înainte de sărbătoarea porumbului verde, Jumper s-a retras pe malul lacului sfânt Apopka, pentru a-i ruga pe zeii strămoşilor noştri să-i dea un semn care să ne arate drumul de ieşire din impas. Acest semn i-a fost dat. Jumper a văzut pe piscul muntelui Iron, la ceas de noapte, un călăreţ împodobit cu însemnele căpeteniilor, care a slobozit o

săgeată de foc către soare-apune şi a arătat cu braţul său poruncitor în acea direcţie. Jumper a făcut parte dintre căpeteniile care au primit de la voi misiunea să plece ca să vadă ţara pe care albii o numesc Arkansas. Ţara e bogată în vânat şi pământul ei este roditor. Dacă ne vom clădi casele pe acele meleaguri, putem trăi în pace, căci de albi ne vor despărţi multe sute de mile. Războiul a provocat mizerie şi dezordine în oraşele albilor. Trupele preşedintelui au suferit multe înfrângeri. Furtuni de gheaţă au distrus ogoarele de bumbac ale coloniştilor. Albii au nevoie de pace ca şi noi. De aceea îşi vor ţine cuvântul şi vor lăsa pe fraţii noştri negri să plece împreună cu noi. Nici un fiu nu va trebui să se despartă de mama lui şi nici un bărbat nu-şi va pierde nevasta. De aceea vă cer să convingeţi pe căpeteniile voastre să plece cu voi către vest. Astfel veţi da urmare poruncii lui Ya-Ho-Weh, în faţa căruia ne plecăm cu toţii capul, cu teamă şi veneraţie.

Jumper îşi ţinuse cuvântarea cu o seriozitate convingătoare şi ea nu rămase fără efect. Nici unul dintre războinici nu se gândi vreo clipă că mico-ul ar fi putut să se lase ademenit de banii albilor şi, într-adevăr, în timp ce vorbea, lui Jumper nu-i veniseră nici măcar o singură clipă în minte alocaţiile lunare ce fuseseră promise căpeteniilor.

Singura care se gândea la asta era Rhea. Îndoiala cu privire la cinstea tatălui ei o cuprinse ca o durere ascuţită. El o oprise să vorbească despre întâlnirea cu soldaţii. Oare dusese tratative cu ei fără ştirea celorlalte căpetenii? Capturarea lui fusese doar un şiretlic pentru a o induce pe ea în eroare? Dar după o clipă respinse această bănuială ca fiind lipsită de orice noimă. Totuşi, îndoiala stăruia, împreună cu îngrozitoarea veste: tatăl ei îi cerea să părăsească locurile natale. Chiar dacă îşi dădea seama că va pleca împreună cu toţi prietenii ei, călătoria într-o ţară necunoscută o umplea de teamă şi nelinişte. Dar cine vor fi cei care vor primi să întreprindă călătoria? Cu răsuflarea reţinută ascultă cuvântarea căpeteniei care urma la rând şi care trebuia să răspundă la cuvintele rostite de tatăl ei. Vorbitorul era Osceola, crainicul elixirului negru.

— Ceea ce v-a spus acum Jumper, a rostit şi în urmă cu câteva ceasuri în faţa sfatului căpeteniilor. Părerea adunării aţi aflat-o din gura lui Miconopi. Oamenii albi mint de fiecare dată când deschid gura. Fiindcă nu ne pot goni cu soldaţii lor, recurg la şiretlicuri. Când ne vom afla în taberele pe care le-au pregătit pentru noi, forţele noastre vor fi paralizate şi atunci îşi vor călca cuvântul. Şi fiindcă aleargă după proprietate şi bogăţie, aşa cum lupii gonesc în urma cirezii speriate, îi vor readuce în sclavie pe fraţii noştri negri, căci numai sclavii sunt cei care le aduc bogăţia. Îi vor despărţi pe bărbaţi de soţii şi pe mame de copii. Dar nici cu asemenea suferinţă poporul seminolilor nu va reuşi să dobândească pacea. Într-o zi, lăcomia îi va mâna din urmă pe albi şi spre noua graniţă din Arkansas, iar noi vom fi nevoiţi să punem din nou mâna pe arme. Dar ceata războinicilor noştri va fi atunci mică. Ne vor lipsi fraţii noştri negri, iar puterea noastră va fi slăbită de viaţa nedemnă din lagăr şi de călătoria nespus de lungă. Adunarea căpeteniilor a cumpănit toate acestea şi de aceea vă cere să nu daţi urmare sfatului lui Jumper. De asemenea, adunarea căpeteniilor este convinsă că Jumper a înţeles greşit semnul divin. Căci aşa cum s-a stins săgeata de foc atunci când s-a înclinat către vest, tot aşa s-ar stinge şi viaţa poporului seminolilor dacă şi-ar părăsi patria şi ar pleca spre vest. Astfel interpretează sfatul căpeteniilor semnul şi acesta este adevărul.

Entuziasmul pe care-l stârniră cuvintele lui Osceola arăta limpede de partea cui se află poporul seminolilor. Totodată, se simţea afecţiunea şi încrederea neclintită pe care războinicii o aveau faţă de tânărul lor mico. Abia cu un an în urmă, Osceola fusese un simplu războinic. Temeritatea lui, prudenţa şi vitejia lui îl făcuseră să devină conducătorul de fapt ai seminolilor; Miconopi nu mai purta decât de formă titlul de căpetenie supremă. Companiile de războinici indieni erau organizate şi conduse de un grup de căpetenii tinere, din care, în afară de Osceola, mai făceau parte Arpeika şi Wild Cat. Era în afară de orice îndoială că, dintre ei, cel mai inteligent era Osceola.

Rhea răsuflă uşurată după cuvântarea lui Osceola. Seminolii nu erau dispuşi să dea ascultare sfaturilor tatălui ei. Nici una dintre căpetenii nu împărtăşea părerea lui. Prin urmare şi-o va schimba, iar ea nu mai avea nici un motiv să se teamă de plecarea din aceste locuri. Rhea se simţi deodată fericită şi neliniştea ei dispăru. Îl apucă pe Robin de braţ şi-i şopti:

— Într-un an vei intra şi tu în rândul războinicilor, va trebui să bei din elixirul negru şi să dansezi împreună cu ceilalţi, iar eu voi sta şi te voi privi.

În ochii ei juca o sclipire ştrengărească.

Lui Robin îi plăcea atât de mult zâmbetul acesta puţin cam maliţios, încât nu putea niciodată să se supere când îl lua astfel peste picior. De data aceasta nici măcar nu-şi dădu seama de gluma ei răutăcioasă, pentru că ceea ce spusese ea îl preocupa într-un mod foarte serios de când se întâlnise din nou cu Sammy. Dacă rămânea la seminoli, un om liber între oameni liberi, va intra şi el în rândul războinicilor. Şi atunci, într-o zi, va lupta împotriva celor care fuseseră odată stăpânii lui. Va fi un adevărat maroon, un proscris, pentru care nu va exista un drum de înapoiere în oraşele albilor, decât după ce ultimul sclav va fi eliberat. Atunci urma i se va pierde în mlaştinile everglade-lor. Dacă face o comparaţie între viaţa aceasta care-l aştepta şi cealaltă, de pe plantaţie, fără îndoială că trebuia s-o prefere pe prima. Şi totuşi, când se gândea la lumea pestriţă a circului, preferinţa aceasta nu mai era atât de sigură.

A doua zi a sărbătorii era ziua marii curăţiri, încă din zori, seminolii coborâră pe malul lacului şi se îmbăiară. Îmbrăcaţi în straiele lor de sărbătoare se întoarseră în sat. Tineretul execută dansul jocului cu mingea, iar după-amiază organiză o partidă între două echipe. Sute de tineri, îmbrăcaţi doar cu un şorţ scurt în jurul şalelor şi împodobiţi cu pene în chip năstruşnic, se adunară în piaţa ceremoniei, unde fuseseră ridicate două porţi. Fiecare jucător avea un fel de rachetă, cu ajutorul căreia încerca să arunce mingea în poarta adversă. Înghesuiala, harababura şi alergătura, precum şi ţipetele jucătorilor îi molipsiră şi pe spectatori. Partizanii

celor două echipe se întreceau în a-şi îmbărbăta echipele.

Rhea, care în mod obişnuit lua şi ea parte la joc, era condamnată să fie spectatoare în această zi festivă, deoarece partida era rezervată doar băieţilor. Fata ţipa de parcă viaţa ei ar atârna de biruinţa echipei cu care ţinea. Robin era obişnuit cu această participare plină de elan, de aceea nu fu câtuşi de puţin mirat. Pentru entuziasmul ei furtunos, fata avea şi unele motive care n-aveau nici un fel de legătură cu jocul propriu-zis. În dimineaţa aceea alergase până la Viola pentru a coborî împreună cu ea pe malul lacului. Dar Viola plecase mai înainte. Când o întâlni pe urmă pe prietena ei, Rhea o dojeni că n-o aşteptase. Viola era foarte încurcată şi, cum nu putea să ţină numai pentru ea o mâhnire care-i apăsa inima, mărturisi că mama ei o sfătuise ca deocamdată să evite de a se mai întâlni cu Rhea. Mama ei era o albă şi se temea că relaţia prietenească cu o căpetenie care se declara în favoarea strămutării ar putea să trezească bănuieli neîndreptăţite.

„Bineînţeles că între noi amândouă totul rămâne ca şi mai înainte, o asigurase Viola. Putem merge împreună să ne scăldăm ori de câte ori vom avea poftă. Numai astăzi, când întregul sat e adunat aici, poate că ar fi mai bine să nu stăm laolaltă. Tatăl lui Billy spune şi el că ar fi mai bine aşa.”

Rhea era adânc mâhnită. Îşi luă prosopul şi o părăsi pe Viola, fără să spuie vreo vorbă. Se dezbrăcă departe de ceilalţi, sări în apă şi înotă departe în largul lacului. Aşezată pe spate, cu ochii închişi, lăsa s-o ducă apa, până ce rădăcinile încâlcite ale nuferilor îi amintiră că e timpul să se întoarcă. Pe drumul spre casă mâhnirea ei se transformă în îndârjire. De ce trebuia să răspundă de atitudinea tatălui ei? Iar el făcuse oare ceva rău? Primise un semn divin şi-l interpretase în felul lui. Arătase în faţa adunării o părere care era alta decât a celorlalte căpetenii. Părerea fusese respinsă, după care tatăl ei nu mai scosese nici o vorbă. Oare acest lucru era cumva neobişnuit? Tocmai din pricina strămutării se iscaseră de multe ori deosebiri de păreri. Era ştiut că tatăl ei nu era un trădător! Şi acum, Rhea asista cu

Robin la jocul cu mingea, iar Viola stătea cu Billy la o depărtare de câţiva paşi. Era timpul ca Viola să simtă cât de puţin îi lipsea Rheei.

O dată cu seara ce se lăsa, aşteptarea înfrigurată şi plăcută din Mulatto Girls Town creştea, căci cu fiecare ceas se apropia marele ospăţ.

În casa lui Hillis Hadjo, vracii curăţaseră porumbul tânăr de pănuşe. Ştiuleţii, cu boabele lor de un alb lăptos, fură aruncaţi într-un cazan mare. Focul fu aprins din nou după metoda străveche şi începu ritualul solemn al dansului porumbului verde. Vracii dansară în jurul focului în ritmul tobelor. Fiecare ţinea în mâna stângă un cocean de porumb şi în dreapta o hârâitoare, făcută dintr-o carapace de broască ţestoasă umplută cu copite de cerb. La un semnal, apărură bărbaţi cu pieptul vopsit în alb şi dansară în cerc mare în jurul vracilor. Ţineau şi ei coceni de porumb în mâini. Hillis Hadjo se apropie în timpul dansului de foc, cu o lingură mare scoase mai mulţi ştiuleţi din cazan şi-i puse într-un fel de vas de nuiele împletite. Cu voce puternică, răsunând până departe, intonă marele imn al mulţumirii. Când ceilalţi dansatori începură să cânte împreună cu el, vraciul împinse vasul cu ştiuleţi de porumb în foc. Cântecul continuă până ce ştiuleţii arseră. Pe urmă focul fu stins şi cenuşa îngropată în pământ.

Dansatorii sfârşiseră dansul şi stăteau nemişcaţi. Două dintre ajutoarele vracilor începură din nou să învârtească un băţ pe un suport de lemn, cu mişcări foarte iuţi, până se ridică o dâră subţire de fum şi lemnul uscat luă foc. Fură răsplătiţi cu aplauze puternice. Sosise vremea pentru ospăţul festiv. Locuitorii satului, aşezaţi într-un şir lung, întindeau vasele de lut ca să primească mâncarea. Dansurile sacre se sfârşiseră, în locul lor porniră dansurile de bucurie la care puteau să participe şi bărbaţi şi femei. Oamenii mâncau, beau, glumeau şi cântau. Bucuria la gândul recoltei bogate ce va urma îi făcea pe participanţii la ospăţ să uite de război şi de necazuri.

Robin şedea împreună cu Rhea şi cu Sarah. Îi era foame şi înghiţea cu multă poftă porumb fiert în apă cu sare. Cu

toate acestea, ar fi preferat o bucată de friptură de berbec sau de vacă. Dar nu îndrăznea să spună ceva, de teamă să n-o jignească pe Rhea. Sarah era mai puţin reţinută. Gătitul era îndeletnicirea pe care o îndrăgea cel mai mult şi, dintre toate bucuriile pământeşti, mâncarea era pentru ea cea mai plăcută.

— Dintre mâncărurile voastre, m-am obişnuit cu sofki, zise către Rhea. Dacă adaugi o bucată de carne şi unt negru, poţi să scoţi o mâncare destul de gustoasă. Dar ca într-o asemenea zi de sărbătoare să fierbi porumb în apă şi să nu adaugi nimic, vreo ciozvârtă de berbec, vreo găină, nici măcar puţină untură şi ceapă – atunci nu poate să iasă nimic care să te îmbie la mâncat, orice aţi spune voi.

— Mi-ai povestit că şi creştinii primesc în biserica lor numai o bucăţică de pâine subţire ca o foaie de hârtie şi pregătită la cuptor din făină şi apă, replică Rhea. Cred că n-are gust mai bun.

— Prostuţo, nu mănâncă pâinea ca să se sature. Este doar un semn al religiei lor.

— Iar porumbul face parte din religia noastră.

— Da, da, bine; n-am voit să te supăr, zise Sarah împăciuitoare. Mănâncă până te-oi sătura. Limba afumată şi castraveţii în lapte acru pe care i-am pregătit pentru astăzi o să-i mâncăm numai Robin şi cu mine.

Dar Rhea socoti că nici asta nu se cuvenea şi atunci găsi un motiv să sfârşească masa.

— N-avea nici o grijă, o să vă ţin tovărăşie. Există multe lucruri care deocamdată îmi sunt interzise, deoarece încă nu sunt o squaw[13]. Prin urmare, nu trebuie să mănânc chiar atât de mult porumb ca o squaw.

Sarah nu se lăudase degeaba. Limba era fragedă şi bine afumată, castraveţii acri făceau poftă de mâncare şi sucul de fructe, pe care negresa îl păstrase într-o ulcică îngropată în pământ era răcoritor şi dulce. Zgomotul tobelor şi larma sărbătorii ajungeau înăbuşite până la „şapte case”. Lampa cu petrol răspândea în chiki o lumină blândă, care dădea

[13] Squaw – femeie indiana.

tuturor lucrurilor o înfăţişare de vis.

Robin o privea pe fată şi i se părea că o vede pentru prima oară. Faţa ei, pe care până acum o cunoscuse fie închisă şi cu fruntea brăzdată de o cută de nemulţumire, fie luminată de un surâs ştrengăresc, era blândă şi pierdută în visare. În ochi stăruia un luciu întunecat. Chiar şi îmbrăcămintea ei era altfel ca de obicei. Purta o bluză galbenă cu carouri mari, albastre şi o fustă presărată cu flori pestriţe. Picioarele ei erau încălţate cu mocasini subţiri şi negri. Şi când te gândeşti că era aceeaşi fată pe care, cu puţină vreme în urmă, o luase drept un băiat! Aproape că nu putea pricepe acest lucru.

O voce puternică îl făcu pe băiat să tresară din aceste gânduri. Sammy se apropia de casă.

— Vreau să-mi iau rămas bun de la tine, Robin. Chiar în noaptea asta trebuie să plecăm.

O salută pe Sarah, pe care o cunoştea de la prima lui vizită şi-i întinse mâna. Când o văzu pe Rhea, se întoarse zâmbind către Robin:

— De ce nu mi-ai spus că ai o prietenă atât de drăguţă?

Întrebarea lui Sammy fusese rostită pe un ton glumeţ; cu toate acestea, în obrajii fetei se ivi pe neaşteptate roşeaţa. Nici Robin nu se simţea la largul lui. Ca să schimbe cât mai repede subiectul conversaţiei, întrebă:

— De ce trebuie să pleci atât de repede?

— Dinspre sud au pornit în marş trupe către Fort Gardner. Trebuie să fim cu ochii în patru. Wild Cat şi Arpeika pleacă şi ei cu oamenii lor.

— Dar războinicii noştri? întrebă repede fata.

— După câte ştiu, deocamdată rămân pe loc ca rezerve. Situaţia aceasta se va schimba, desigur, dacă intervin noi evenimente.

În ultimele zile şi săptămâni războiul se depărtase foarte mult, în mintea lui Robin. Întâlnirea cu Sammy trezise din nou amintirea lui, dar ea fusese iarăşi alungată de întâmplările legate de sărbătoare şi de revederea cu Rhea. Şi iată că acum se apropie din nou dinspre lacul Okeechobee. Încă nu putea fi văzut şi nici auzit şi totuşi se

apropia. Sammy se va întâlni curând cu el. Câtă vreme va mai dura până îşi va întinde ghearele spre Robin? Sau poate că va năvăli cu o ploaie de gloanţe şi de incendii în Mulatto Girls Town şi-i va ameninţa şi Rheei viaţa? Sammy îi ieşea în întâmpinare, ca să-l oprească în loc. Va izbuti oare?

— Îţi doresc mult noroc, Sammy, zise el.

Lăsă privirea să-i alunece asupra lui şi după aceea o coborî în pământ. Simţea că ar fi trebuit să spună: „Ia-mă cu tine, Sammy!” dar cuvintele i se opriră în pragul buzelor. Căci de ar fi însemnat să-şi ia imediat rămas bun. Să-şi ia rămas bun de la farmecul acestui ceas întârziat; de la respiraţia caldă a nopţii, rămas bun de la acest obraz de fată, pe care în lumina blândă a lămpii îl vedea cu adevărat pentru întâia oară. Gândul acesta era ucigător şi-l chinuia atât de puternic, încât alunga undeva în depărtare toate celelalte porniri ale sale.

— Îţi mulţumesc Robin. Poate că ne vom revedea când vei intra şi tu în rândul războinicilor lui Osceola. Nu va mai dura mult. Ai grijă de mica ta prietenă. Tatăl ei n-o va putea face, fiindcă în săptămânile ce urmează nu va avea timp pentru asta.

— Da, răspunse Robin, voi avea grijă de ea.

Capitolul VIII

Jumper era bolnav de opt zile. În noaptea de după sărbătoarea porumbului verde alergase până jos, pe malul lacului. Deşi nu-l putea auzi nimeni, ţinuse acolo, cu mâinile ridicate, o cuvântare adresată zeilor, în care implora cu voce puternică să-i dea încă o dată sprijin pentru o înţelegere cu albii. Pe urmă se prăbuşise. În zorii zilei îl găsiseră nişte pescari şi-l aduseseră acasă. Hillis Hadjo era de părere că unul dintre spiritele rele care bântuie noaptea pe malul lacului a reuşit să se strecoare în trupul său şi-l chinuieşte. Vraciul nu-şi ascundea convingerea că vede în aceasta o pedeapsă pentru interpretarea falsă dată semnului divin. Îngânând formule magice şi zornăindu-şi talismanele, încercă să alunge demonii. Cum procedeele acestea nu avură nici un efect, luă bucăţele de lemn aprins din focul sacru, ca să alunge spiritele rele cu ajutorul fumului. Jumper fu apucat de nişte accese de tuse îngrozitoare, dar, după ce trecură, rămase tot atât de nemişcat ca şi înainte. Nu putea să înghită nici mâncare, nici băutură.

Sarah îi puse o tulpină de aloe despicată pe frunte, ca să i-o răcorească. Rhea şedea ceasuri în şir lângă el şi-i ţinea mâna. Când fură singuri, căpetenia deschise ochii şi ceru cu voce slabă de băut. Ea îi dădu ceai. Pe urmă el se lăsă într-o parte, închise iarăşi ochii şi către seară aţipi.

Sleită de oboseală, fata se întinse şi ea pe culcuşul ei. Vreme de câteva nopţi stătuse mai mult trează.

În ziua a noua, Osceola şi Miconopi îşi adunară războinicii. Se echipară pentru marşul spre lacul Okeechobee. Pentru a întări trupele generalului Taylor, americanii trimiseseră din fort două companii, care porniseră de la ramificaţiile mlaştinei Alpatiokee către nord. După socoteala căpeteniilor, cele două unităţi urmau să

facă joncţiunea undeva pe malul lacului Okeechobee. O dată cu zorii zilei, războinicii părăsiră Mulatto Girls Town.

În aceeaşi zi, Jumper ceru o zeamă fierbinte şi după aceea mâncă şi o jumătate de găină friptă. Aceste semne de îmbunătăţire a stării bolnavului o făcură fericită pe Rhea, deoarece îşi făcuse mari griji în privinţa sănătăţii tatălui ei. Zilele în care trebuise să îngrijească de bolnav fuseseră foarte grele, dar îl apropiaseră de sufletul ei. Viola şi celelalte prietene ale ei o evitau, chiar dacă n-o recunoşteau deschis. Şi fiindcă Rhea ştia că aceasta se întâmplă din pricina tatălui ei, pe care îl compătimea foarte mult, îl înconjura cu îngrijiri dintre cele mai afectuoase.

Uneori Jumper o privea îndelung, frământat de gânduri şi într-o seară spuse:

— Micuţa mea porumbiţă e cea mai bună fiică din lume.

Încurcată, fata îşi căută de lucru printre oale şi cratiţi. Lauda tatălui ei o făcea să fie mândră şi fericită. Cu toate acestea, mai degrabă şi-ar fi smuls limba din gură decât s-o recunoască.

Robin o vizita pe Rhea aproape zilnic. Uneori se întâlneau din întâmplare şi pe câmp. Întâlnirile lor erau mai scurte ca înainte: timpul liber al Rheei era foarte măsurat din pricina bolii tatălui ei. De aceea Robin se bucură când, într-o bună zi, ea îi spuse că tatălui ei îi merge mai bine şi că ea, Rhea, ar avea poftă să privească un joc cu mingea. Se înţeleseră să se întâlnească în piaţa unde se jucau partidele.

Rhea a venit la timp. După cum se obişnuise în ultima vreme, nu mai purta pantaloni din piele de căprioară, ci fustă şi bluză. Robin o întrebă unde ar vrea să se aşeze. Ea răspunse că îi era indiferent. Asta-l miră foarte mult pe băiat, căci până acuma ea nu fusese niciodată mulţumită de locurile pe care le alegea el. De asemenea, în timp ce jocul se desfăşura, observă şi alte schimbări în felul ei de a se purta. Îşi ţinea mâinile strânse pe genunchi, nu-şi dezlipea ochii de la jucători, dar obişnuitele ei izbucniri de aprobare sau de supărare nu se mai manifestau. Obrazul, care de obicei îi oglindea cu limpezime simţămintele, numai arareori mai reflecta, foarte slab, oarecare bucurie sau o

urmă de mâhnire. Robin văzu aceste schimbări şi crezu că erau pricinuite de eforturile obositoare pe care trebuise să le depună fata din pricina bolii tatălui ei. Nu-i spuse nimic, căci Rheei nu-i plăcea de loc să vorbească despre grijile ei.

După ce jocul luă sfârşit, o întrebă:

— Vrei să ne plimbăm puţin?

Ea aprobă din cap, fapt care de asemenea îl uimi pe Robin. Fetei îi plăcea să înoate, era pasionată după vânătoare, dar până acuma arătase destul de puţin entuziasm pentru plimbări.

Mergea alături de el, cu capul plecat; când şi când smulgea câte un fir de iarbă înfăşurându-şi-l în jurul unui deget pentru ca apoi să-l arunce iarăşi. Trecură pe lângă „şapte case” şi cotiră pe poteca îngustă care şerpuia printr-o dumbravă de portocali până la o colină mică, pe care negrii din această parte a satului o botezaseră „dealul viilor”. Cum nici unul dintre ei nu prea ştia ce să spună, schimbau într-o doară cuvinte în legătură cu jocul la care asistaseră. Robin simţi limpede cât de puţin o interesa ceea ce spunea el. După o vreme, găsi că jocul ăsta de-a v-aţi-ascunselea devenise insuportabil şi întrebă:

— Eşti supărată?

Se aştepta la indiferenţă şi o vorbă care să încheie discuţia.

Şi iată că ea reacţiona din nou altfel decât se aşteptase el. Dădu din cap şi spuse încet:

— Da.

El ştiuse. Şi totuşi, acum când o auzi din gura ei, se opri în loc, descumpănit. Oare atât de mult o neliniştea boala tatălui ei? Şi tocmai acum când începuse să se însănătoşească?

— Din pricina tatălui tău?

— Da.

Se uită la ea ca să-i prindă privirea, dar ea îşi întoarse capul şi se uită undeva în depărtare, de parcă ar fi căutat ceva printre copaci.

— Păi mi-ai spus că se simte mai bine. Şi chiar dacă n-ar fi bolnav, ai fi acum mult mai mâhnită, fiindcă atunci s-ar

afla în război:

— Nu din pricina bolii lui sunt supărată.

Robin nu mai ştia ce să creadă. Să fie oare în legătură cu cuvântarea pe care Jumper o ţinuse la sărbătoarea porumbului verde? Celelalte căpetenii aveau de gând să-i dea o pedeapsă din pricina asta? Robin respinse imediat gândul acesta. Cei care ar fi putut s-o facă porniseră acum pe poteca războiului, în sat nu se găsea decât un detaşament de pază, condus de către o căpetenie de grad inferior. Cum Robin nu mai era dispus să continue jocul acesta de-a ghicitul, se opri în loc, îi puse fetei mâinile pe umeri silind-o să-l privească în ochi şi întrebă:

— Ce se întâmplă cu tine, Rhea?

Se sperie de tristeţea şi de deznădejdea care se oglindiră deodată în privirea ei. Bărbia îi tremură uşor, pe urmă îşi ascunse capul lipindu-l de umărul lui şi mâinile ei se încleştară de braţele lui; după fiorul care-i trecea prin trup, Robin îşi dădu seama că plânge. Asta îl descumpăni. Lacrimile ei îi arătau limpede ce multă nevoie avea de ajutor. Numai că el nu ştia cum ar putea s-o ajute. N-o văzuse încă niciodată plângând, de când o cunoştea.

— Spune-mi ce necazuri ai, Rhea, o rugă încet.

Dar ea îşi clătină capul cu o mişcare puternică şi în acelaşi timp deznădăjduită. Nu era îndărătnicie şi nici o rezervă nelalocul ei – în spatele acestui refuz trebuia să se afle o interdicţie severă care-i pecetluia gura. Şi Robin simţi că, dacă voia s-o ajute, trebuia să găsească el însuşi pricina.

Interdicţia venea desigur de la tatăl ei. Ceea ce acesta tăinuia sau ceea ce avea de gând să facă o cutremura pe fată aducând-o într-o stare cum nu mai fusese niciodată până atunci. Fără îndoială că era în legătură cu cuvântarea lui! Fusese pentru strămutare, era convins că în Arkansas îşi va găsi liniştea. Nu cumva…

— Tatăl tău vrea să plece? întrebă el şi în aceeaşi clipă îi păru rău, pentru că un asemenea gând i se păru lipsit de noimă; de aceea fu iarăşi descumpănit când ea aprobă din cap.

Iată că apăruse din nou primejdia despărţirii, care cu câteva zile înainte îl împiedicase să-i spuie lui Sammy: „Da, vin cu voi!” Atunci fusese de ajuns o scurtă tăcere pentru a goni această imagine. Acum, tăcerea însemna despărţire. Despărţirea de Rhea. Despărţire pentru totdeauna. Dacă ea îl urma pe tatăl ei, atunci trebuia să se îmbarce la Tampa pe un vas, care o s-o ducă departe de golf, către vest, atunci se va stabili într-un sat aflat la o depărtare nesfârşită, sau într-unul dintre oraşele din Arkansas unde el nu va ajunge niciodată.

Dar dacă nu va tăcea? Era război şi ceea ce avea de gând să facă Jumper era trădare. Oare nu vor începe să şovăie şi unii dintre războinici când vor afla că o căpetenie de-a lor pleca în Arkansas? Că acolo viaţa-i mai uşoară, era o ştire pe care albii aveau grijă s-o răspândească peste tot. În orice caz, seminolii aveau toate motivele să împiedice această fugă în cazul că ar afla de ea. Dar în ceea ce priveşte pedeapsa pe care urma s-o primească Jumper, nu mai exista nici un fel de îndoială de când cu trădarea comisă de Charley Emathla. Pedeapsa era: moartea prin împuşcare. Stătea în putinţa lui Robin ca această condamnare să fie pronunţată. Nu trebuia decât să se ducă la căpetenia care comanda detaşamentul de pază şi să spună ceea ce ştia. Şi atunci nu s-ar fi mai despărţit de Rhea. Sau totuşi? Cel pe care îl vor condamna era tatăl ei, era omul pentru care ea era gata să-şi sacrifice patria şi prietenia pentru Robin. Oare plânsul ei neajutorat nu dovedea că se hotărâse să plece cu tatăl ei, chiar dacă inima îi era sfâşiată de tristeţe? Prin urmare, dacă ar despărţi-o de tatăl ei – dacă ar despărţi-o aşa cum îi şoptea în această clipă o voce dinlăuntrul lui – însemna că şi el, Robin, se desparte de ea. Înţelese acum limpede acest lucru. Nici pădurea virgină, nici deşertul şi nici marea nu-l puteau des părţi atât de definitiv de Rhea decât îndemnul lui lăuntric. Niciodată nu va spune ce ştie, niciodată.

Dar atunci rămânea cealaltă despărţire: între ei se vor aşeza mări şi graniţe! Când Sammy se afla înaintea lui, fusese gata să ia asupră-şi chiar şi dojana că se poartă ca

un laş, ca să împiedice despărţirea de Rhea. Făgăduise atunci cu voce tare că va avea grijă de fată. Iar astăzi s-o lase, pur şi simplu, să plece, fără să încerce măcar s-o ajute?

— Nu!

O spusese cu voce tare şi o mai repetă o dată:

— Nu!

Ea îşi ridică fruntea şi-l privi. Nu mai avea sclipiri vesele în ochi: lacrimile le stinseseră.

— Făgăduieşte-mi că n-ai să spui nimănui ceea ce ţi-am povestit!

— Nu mi-ai povestit nimic, Rhea.

— Da, dar nimeni nu trebuie să afle…

— Nu-ţi fie teamă, nu-l voi trăda pe tatăl tău.

Pe cât era de hotărât să-şi ţină promisiunea, tot atât de hotărât îşi puse în gând să nu mai stea cu braţele încrucişate în faţa desfăşurării evenimentelor.

Jumper îşi lua rămas bun de la proprietatea sa. Încet, sprijinindu-se în baston, păşea de-a lungul ogoarelor. Aici era porumbul, dincolo fasolea şi imediat în spate, cartofii. Recolta era destul de bună, ar fi trebuit să fie mulţumit. Şi vacile care păşteau dincolo de pârâu tot ale lui erau. Înotau până la burtă în iarba înaltă şi acum, în primăvară, puteau fi mulse de trei ori pe zi. În afară de două dintre de, toate celelalte proveneau încă de la vechea sa proprietate din Big Hammock Settlement. Înainte de sosirea seminolilor, terenul de aici era încă năpădit de pădurea virgină. Îl defrişaseră prin ardere şi îndepărtaseră cenuşa şi iată că apăruseră ogoare şi livezi roditoare. Arkansasul, unde urmau să fie strămutaţi cu toţii, era o ţară frumoasă şi roditoare, dar nu era raiul pe pământ ca Florida. Trebuia s-o recunoască, aşa era cinstit şi nu văzu nici un motiv pentru care s-o tăgăduiască acum, în decursul acestei plimbări în faptul serii. Şi cu toate acestea, nu-şi făcu nici un fel de griji în legătură cu plecarea lui către noul său cămin. Albii inventaseră tot felul de unelte cu care se puteau îndeplini muncile la câmp. Puteau fi cumpărate cu bani şi bani va

primi acum, Jumper era sigur de asta. Dar tot atât de sigur era faptul că negrii din tabără, care vor porni şi ei călătoria către Vest, nu vor primi bani. Nici un penny. Probabil că nu va fi prea greu să-i obişnuiască cu munca la câmp. Jumper îşi făcuse tot felul de socoteli şi ajunsese la concluzia că, pentru început, îi vor fi de ajuns cinci muncitori negri la muncile câmpului. Chiar dacă aşezările albilor se aflau la mare depărtare, neguţătorii lor vor găsi drumul până-n satele indiene. Nu avea prea mare încredere în bumbac, dar voia să semene tutun, fiindcă se pricepea la asta şi era o marfă pe care putea obţine preţ bun. De asemenea, putea să încerce să crească vite, pentru că în Arkansas erau prerii de o sută de ori mai întinse decât cele de aici. La vaci însă trebuia să renunţe; păcat, erau de rasă bună.

Jumper se îndreptă şchiopătând către imaşul unde păşteau caii. Îşi trăgea cu greutate piciorul stâng, deşi n-ar prea fi avut motiv s-o facă. Pe cât de mult îl ajutase voinţa să-şi provoace un acces puternic la izbucnirea bolii, în aceeaşi măsură se silea acum să-şi grăbească vindecarea. Întreaga lui fiinţă era stăpânită de misiunea ce-i fusese încredinţată pe malul lacului Apopka. Dacă seminolii nu voiseră să dea ascultare vorbelor sale, atunci să aibă în faţa ochilor exemplul său.

Pe malul pârâului se aşeză. Plimbarea, prima după îndelungatele zile de boală, îl obosise mai mult decât era dispus să recunoască. Aerul era. Fierbinte şi nemişcat. Pe deasupra apei, foarte aproape de suprafaţa lucie, roiau musculiţele. Privi cum păstrăvii, care se zbenguiau în apa puţin adâncă, ţâşneau ca să le prindă. Erau supli şi iuţi ca fulgerul. Cu toate acestea, pe vremea când era copil putea să-i prindă cu mâna goală. Dar era mult de atunci, foarte mult… Jumper nu mai apucă să se cufunde în amintiri. Un negru tânăr se apropie de el şi, când se uită mai bine, îl recunoscu pe Robin. Simţi că-l cuprinde o oarecare nelinişte, deşi, de fapt, n-avea nici un motiv. Ce putea să aibă băiatul cu el? O să-l întrebe despre Rhea sau o să-l roage să-i împrumute o puşcă fiindcă vrea să se ducă la vânătoare cu fata. Oricum, Jumper nu prea era încântat de

asemenea vizite şi-şi puse în gând să nu facă nici o taină din asta.

— Îmi îngăduiţi să mă aşez lângă dumneavoastră?

Era o întrebare care-l uimi pe Jumper. Când un tânăr se adresează unei căpetenii, trebuie să stea în picioare, indiferent dacă respectivul mico şade sau nu. În consecinţă, întrebarea neaşteptată nu făcu decât să-l neliniştească şi mai mult. Cu un gest, îl pofti pe băiat să se aşeze.

— Ce doreşti? Nu prea am vreme!

O spuse pe un ton cam brusc, pentru că voia să scape cât mai repede de băiat. Asupra lui Robin tonul acesta nu făcu nici o impresie. În convorbirea pe care avea de gând s-o ducă era vorba de o chestiune pe viaţă şi pe moarte. Pentru asemenea chestiune va găsi timp chiar şi un mico al seminolilor.

— Ieri am fost cu Rhea să privim jocul cu mingea.

— Mi-a povestit chiar ea, îl întrerupse căpetenia.

— V-a povestit şi că a plâns?

— Fiica unui mico nu plânge.

— Nici măcar când îşi pierde tatăl?

Neliniştea lăuntrică a lui Jumper nu fusese lipsită de temei. Îl ameninţa o primejdie; primejdia venea de la băiatul ăsta, acum îşi dădea seama. Încă nu înţelegea limpede cât de mult ştia Robin în legătură cu intenţiile sale.

— Ce tot îndrugi tu aici? Gândurile căpeteniei Jumper sunt încă foarte departe de moarte.

„Nici Charley Emathla nu se gândea la ea şi a fost împuşcat”, voi Robin să răspundă. Renunţă s-o facă, din pricină că prea ar fi semănat a ameninţare. Pe cât de puţin era dispus să profite de încrederea pe care i-o acordase fata, tot atât de puţin îi era îngăduit să-l ameninţe pe Jumper folosindu-se de taina pe care o aflase.

Începu cu prudenţă:

— Eram mic de tot când, la New Orleans, m-au luat de lângă mama mea. Deşi s-a scurs multă vreme de atunci, mă doare şi astăzi când mă gândesc la asta. Pe urmă am fost la circ. M-am obişnuit din ce în ce mai mult acolo, mi-am făcut prieteni şi m-am simţit ca acasă, atât cât se poate

simţi un sclav acasă. Apoi stăpânul m-a pus ca miză la un joc de pocher, cum ar fi făcut-o cu un cal sau cu o legătură de blănuri – şi-a pierdut. Din nou a trebuit să plec, să las baltă tot ce devenise drag inimii mele. Asta doare mai rău decât un glonte care te loveşte în picior; şi se vindecă mult mai greu. Iar Rhea este doar o fetiţă – nu credeţi că ar trebui să fie ferită de o asemenea durere?

Teama micoului că Robin ar putea să-l denunţe se risipi ca fumul. Îl observase cu atenţie pe băiat, în timp ce vorbea şi văzuse că era sincer. Numai grija lui faţă de Rhea îl adusese încoace. Voia s-o scutească de o mâhnire şi nu voia s-o piardă. Ultimul motiv i se păru chiar hotărâtor. Jumper socoti că cel mai bun lucru era sa pornească de la asta.

— Eşti încă foarte tânăr, dragă prietene. Dar a trebuit să treci prin necazuri şi să suporţi dureri. De aceea nu voi ţine seama de îndrăzneala ta când ai încercat să-mi dai un sfat. Să luăm experienţa ta de viaţă şi s-o punem alături de intenţiile mele. Se cuvine să-ţi fiu recunoscător pentru cuvintele tale, deoarece de mă întăresc în hotărârea pe care am luat-o. Ai adeverit ceea ce eu însumi le-am spus seminolilor: ceea ce numim patrie sunt oamenii. Ai fost smuls de lângă mama ta, dar ai avut un nou cămin când ţi-ai găsit prieteni. Lacurile şi pădurile sunt moarte şi goale, când alături de ele nu găseşti colibele oamenilor care vorbesc aceeaşi limbă, care coc pâine şi-şi îngroapă morţii după obiceiurile strămoşilor. În jurul focurilor de tabără din Arkansas vom povesti vechile noastre legende, tinerii noştri se vor căsători după vechile obiceiuri, sărbătoarea primăverii se va desfăşura aşa cum am fost obişnuiţi din totdeauna; în felul acesta ne vom întemeia cu toţii o patrie nouă. După mulţi ani, dacă vei revedea Florida şi vei vizita oraşele de piatră ale albilor şi vei străbate plantaţiile lor, atunci ţara aceasta ţi se va părea străină. Tot atât de străină ca un obraz din trăsăturile căruia au dispărut orice urme de viaţă.

— Poate că aveţi dreptate, răspunse Robin. Dar cine sunt prietenii care urmează să-i dea Rheei o patrie nouă?

— Tu vei fi primul; dacă eşti într-adevăr un prieten atât de bun, cum cred eu. Dar dacă frumoasele tale cuvinte care exprimă îngrijorarea se vor dovedi doar vorbe goale, atunci fetei nu va avea de ce să-i pară rău că s-a despărţit de tine. Nu suntem primii seminoli care vin în Arkansas şi nu vom fi nici ultimii. Dintre triburile de pe coasta de apus, câteva au şi făcut această călătorie şi, de îndată ce voi ajunge la Tampa, Aligator ne va urma. De asta sunt sigur.

Robin nu ştia ce să răspundă. Faptul că Jumper îl socotea printre prietenii săi, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, îi lua graiul. Nu se gândise nici pe departe la posibilitatea de a trece pur şi simplu de partea Rheei şi a tatălui ei.

Căpetenia citi pe faţa lui Robin uimirea. Pentru a nu-i da timpul să judece în felul lui situaţia, continuă să-i vorbească:

— Crede-mă, în Florida nu putem rezista. Ne vor alunga în mlaştini, unde vom trăi ca nişte castori. În Arkansas preriile vor fi ale noastre; vom întemeia ferme şi vom putea, în sfârşit, să trăim în pace. Tu ai braţe puternice şi eşti un băiat isteţ. Eu nu mai sunt câtuşi de puţin tânăr. Dacă vii cu noi, n-o să-mi pară rău să-ţi dau ţie averea mea şi pe Rhea. Poate că toate astea ţi se par un vis îndepărtat. Dar să ştii că visurile noastre sunt mai apropiate decât crezi.

Cu câteva zile în urmă, Robin îl lăsase pe Sammy să plece singur, deşi asta i se păruse aproape o trădare. Atunci se lăsase învins de propriile lui dorinţe, deoarece nu putea îndura gândul unei despărţiri de Rhea. Însuşi Sammy îi uşurase luarea acestei hotărâri spunându-i: Ai grijă de Rhea. Acum nu mai putea să-i ajute pe Sammy şi pe ceilalţi, oricâte imputări nu şi-ar fi făcut din această pricină. În fond, de ce-ar rămâne aici când Rhea pleca? Drumul prin mlaştini şi prin pădurile virgine era primejdios. De asemenea, era greu să începi o viaţă nouă în Arkansas, foarte greu. Şi-atunci, s-o lase singură? Poate că era adevărat ceea ce spunea Jumper despre războiul din Florida. Albii erau puternici, asta ştia şi el; până de curând i se păruse chiar că erau atotputernici. Erau inteligenţi şi pricepuţi la socotit.

Dacă îşi făceau socoteala că războiul din Florida îi costa prea scump, atunci poate că îi vor lăsa într-adevăr pe indieni să plece în pace către Arkansas…

În felul acesta, Robin începu să-şi construiască o punte cu ajutorul căreia nădăjduia să poată trece peste prăpastia care se căscase între el şi Rhea. Un simţământ puternic şi o dorinţă fierbinte îl îndemnau să pornească pe acest drum şi toate gândurile sale erau din ce în ce mai mult supuse acestui simţământ unic.

— Când porniţi la drum?

— În zorii zilei; ca de obicei, când plecăm la vânătoare.

Capitolul IX

După ce preria a fost bântuită de un incendiu, întinderile de iarbă se transformă în desişuri fumegânde, de un cenuşiu negricios, pădurile se transformă şi de în pustietăţi, presărate cu cioturi negre, lipsite de viaţă, deasupra cărora pluteşte o linişte stranie.

Oricât de triste ar părea asemenea peisaje moarte, viaţa continuă să pulseze în taină şi, mai devreme sau mai târziu, izbucneşte cu forţă nouă. Iarba tânără încolţeşte, rădăcinile copacilor scot lăstare şi pădurea înnegrită începe să se trezească din încremenirea morţii.

Peisajul pe care-l străbăteau cei trei fugari părea că nu trăieşte, dar nici mort nu era. Era o lume muribundă, care nu se hotăra să moară. Copaci şi tufişuri se iveau din apa nemişcată, de un brun negricios: chiparoşi de baltă, cu rădăcini noduroase, acoperite cu crustă groasă, semănând cu nişte sfecle umflate de apă. Tulpinile subţiri, de un cenuşiu albicios, care purtau doar câteva rămurele presărate pe ici, pe colo cu spini, erau prinse în reţele dese de muşchi de baltă. Mangrovele se înălţau deasupra rădăcinilor lor aeriene ca pe nişte catalige subţiri, aruncate claie peste grămadă. Mărăcini cu tulpini încâlcite se ridicau mai sus decât statura omului; printre frunzele lor ciudate atârnau flori în formă de clopoţei, a căror culoare amintea hârtia veche şi îngălbenită. Ferigi uriaşe îşi înălţau tulpinile de un verde şters. Lemnul lipsit de viaţă avea sclipiri fosforescente, albăstrui. Pe cioturile de copaci creşteau ciuperci de mocirlă, liliachii. Era o lume nefirească, în culori palide, lipsite de nuanţe.

Vieţuitoarele se adaptaseră şi de caracterului acestui peisaj. Fluturii erau fie negri, fie de un albastru spălăcit, sau de un verde catifelat. Zburau printre cioturile pleşuve ca nişte frunze duse de vânt. Urubuşii erau groparii acestei

lumi şi, din pricina penelor lor întunecate, arătau într-adevăr aşa. Negri erau şi veninoşii şerpi-mocasini, care îşi pândeau prada, ascunşi în hăţişuri. În locurile unde apa ceda locul solului mocirlos, zăceau, ca nişte cioturi putrezite, aligatorii.

Asupra întregului peisaj ardea sălbatic soarele, smulgând apei aburi de ceaţă mirosind a putreziciune; ei îngreunau respiraţia, făceau ca fiecare efort să fie resimţit dureros. Ţipătul înfundat al broaştei-gigant, croncănitul răguşit al urubusului şi strigătul ascuţit al vulturului de mare erau singurele semne de viaţă în acest univers al morţii.

La început, Jumper avusese de gând să ocolească marele swamp, cotind la apus de lacul Tohopekaliga. După ce socotise câtva timp, renunţase la acest plan. Între swamp şi râul care izvora din lacul Apopka ducea numai o potecă îngustă către apus. Dacă războinicii din tribul lui Aligator porniseră la drum ca să alerge în ajutorul lui Osceola şi al celorlalte căpetenii, atunci era în afară de orice îndoială că s-ar fi întâlnit cu ei. Voia să evite o asemenea întâlnire. Ce-i drept, nădăjduia că Aligator nu se va amesteca, dar nu era sigur. Drept urmare, pe malul swampului poposiră la coliba unei familii de euchei şi schimbară caii pe un canoe, pentru a străbate mlaştina pe unul dintre numeroasele ei braţe.

De cinci zile nu mai întâlniseră suflet de om. Pe căi înguste de apă treceau prin pădurea străveche şi nestrăbătută, având acelaşi aspect pe care Robin îl cunoştea din Georgia şi de pe malurile fluviului St. John. Florile şi frunzele sclipeau în culori a căror lumină parcă rănea ochiul. Aerul încins, ca de seră, răsuna de ţipetele bâtlanilor şi de gâlceava papagalilor.

Pe urmă, râurile îşi pierdură malurile şi se transformară în lacuri întinse şi mlaştini, în care viaţa agitată şi pestriţă a tropicelor se stingea încetul cu încetul.

Trăgeau cu rândul la vâsle. Lui Jumper îi părea bine că-l luase cu el pe băiat. Dacă ar fi fost singur cu Rhea, ar fi trebuit ca, încă din prima zi, să facă mereu popasuri pentru a se odihni. Chiar dacă refuza s-o recunoască, era limpede că nu mai avea puterea de altă dată. În ciuda eforturilor

grele din timpul zilei, în primele două nopţi abia reuşi să aţipească. Stătea întins, îşi asculta bătăile neliniştite ale inimii şi, pe neaşteptate, îl cuprindea teama de ceea ce-l aştepta în noua viaţă pe care urma să o înceapă. Va avea oare, în al şaselea deceniu al vieţii sale, puterea s-o ia încă o dată de la capăt? Trebui să facă un mare efort de voinţă ca să înlăture îndoiala şi nu reuşi pe deplin.

Pentru Robin şi Rhea, marea aventură trăită împreună le răsplătea eforturile obositoare prin care treceau ca fugari. Sălbăticia plină de miasme a pădurii şi lumea de putreziciuni a swamp-urilor le pregăteau zilnic surprize noi. Numai seara, când se odihneau pe un banc de nisip şi prăjeau carne sau ouă de broască ţestoasă şi când luna îşi începea călătoria pe cerul nocturn, gândurile lor rătăceau către Mulatto Girls Town. Atunci începeau să vorbească de Sarah, dar cu oarecare şovăială; curând se cufundau iarăşi în tăcere, deoarece nu se simţeau la largul lor şi aveau remuşcări. Rhea îl rugase pe tatăl ei, în mod stăruitor, s-o ia şi pe Sarah. Jumper refuzase cu hotărâre şi-i explicase că Sarah nu va reuşi să supravieţuiască acestei călătorii lungi. Când Rhea se gândea la bătrâna negresă, ochii i se umpleau de lacrimi. În ultima vreme se certase adesea cu Sarah, uneori în glumă, alteori chiar în serios, întâmpinase cu îndărătnicie sfaturile ei, îi jucase şi câte o festă, dar acum, când era departe, simţea cât de mult se legase sufleteşte de blajina bătrânică. Şi la Viola se gândea, în ciuda faptului că prietena ei o mâhnise. Se gândea la cântecele cântate seara, pe malul lacului, la îndârjitele jocuri cu mingea, la încordarea plină de aşteptare din zilele de dinaintea sărbătorii porumbului. Toate acestea le vedea ea, aievea, în ceasurile de seară; şi atunci era cuprinsă de tristeţe şi de alean. Viitorul i se părea sumbru. Până şi pe Robin îl simţea uneori străin şi erau clipe când nutrea faţă de el un simţământ duşmănos. În schimb, a doua zi, când şedeau din nou în barcă şi ochii ei cercetau cu curiozitate locurile străine care alunecau prin faţa ei, uita de gândurile acestea chinuitoare.

În ziua a şaptea, lumea înconjurătoare îşi recăpăta

culorile. Pâraiele subţiri ale peisajului mlăştinos se uniră într-un râu. Tulpinile chiparoşilor se înălţară şi se îngroşară din nou, deoarece rădăcinile lor găseau sprijin temeinic în pământul tare. După ce fugarii străbătură cam zece mile în josul râului, ajunseră la un lac. Nu era prea mare, dar se întindea destul de mult către apus. Le trebuiră mai mult de trei ore până ce acostară într-un golf, acolo unde lacul lua sfârşit. Pădurea deasă ajungea şi aici până aproape de apă.

Jumper trase barca într-un hăţiş, la adăpost, îşi aduseră puţinul avut pe mal, câteva pături, provizii, arme şi vase de gătit. Căpetenia îi porunci lui Robin să-şi încerce norocul cu undiţa; pe urmă îşi luă puşca şi-şi vârî pistolul în centură.

— Avem nevoie de cai, spuse. Să nu faceţi focul; încă nu suntem în siguranţă. Până seara mă întorc.

— De unde aveţi de gând să faceţi rost de cai? întrebă Robin.

Jumper îi aruncă băiatului o privire nemulţumită. Nu se putea încă obişnui cu felul nestânjenit în care vorbea Robin cu el. Avea însă nevoie de el şi de aceea socoti nepotrivit să-l certe, astfel că nu făcu caz de această lezare a demnităţii sale de mico.

— La trei mile de aici se află fortul Cummings. Acolo vom găsi.

— Vrei să iei cai de la soldaţii albi? întrebă Rhea speriată.

— Va trebui să ne înţelegem cu ei, atât la Tampa, cât şi în timpul drumului până în Arkansas. Aşa că putem începe chiar de aici, de la fortul Cummings.

— De ce nu ne iei şi pe noi cu tine, chiar acum?

Jumper şovăi să răspundă. De fapt, era sigur că va fi primit prieteneşte de către soldaţi, dacă le va spune care erau intenţiile lui. La urma urmei, generalul Jesup şi chiar preşedintele erau în favoarea strămutării. Dar Jesup era la Tampa, iar preşedintele la Washington…

— E mai bine ca deocamdată să rămâneţi aici, zise el laconic şi se depărtă.

Jumper se întoarse după-amiază, târziu. Îl însoţeau un sergent şi doi soldaţi. Sergentul avea nasul coroiat ca o pasăre de pradă şi un obraz simpatic, cu o sclipire

ştrengărească în ochi. Se uită o vreme la Rhea, pe urma dădu din cap aprobator.

— Prin urmare, tu mi l-ai răpit, sus, pe malul lacului Apopka, pe tatăl tău. Jos pălăria! Din pricina asta am avut o grămadă de necazuri, fir-ar să fie! În schimb, acum vom călători împreună, boiereşte, până la Tampa. Cred că generalul Jesup va fi mulţumit.

Capitolul X

Micul port Tampa semăna în unele privinţe cu un cuptor. Razele fierbinţi, pe care soarele le trimitea asupra lui, erau reflectate de casele clădite în stil spaniol vechi, vopsite în alb şi umpleau străzile şi pieţele cu o dogoare tropicală. Numai vântul care sufla dinspre Golful Mexicului aducea uneori oarecare răcoare. Când căldura amiezii se mai potolea, străzile, prăvăliile şi numeroasele cârciumi se umpleau de oameni în straie pestriţe. Veneau din toate colţurile pământului. Pescuitorii de bureţi din Grecia se simţeau ca acasă la Tampa, ca şi muncitorii cubanezi de la fabricile de tutun, toreadorii spanioli, suflătorii de sticlă italieni, importatorii de bumbac din Noua Anglie şi negustorii veniţi de pe tot felul de meleaguri. Toţi aceştia dădeau o anume înfăţişare oraşului, care la rândul lui îşi imprima pecetea asupra lor. Unele caracteristici naţionale se pierdeau, dând locul altora, izvorâte dintr-un simţământ nou, acela de a fi cetăţean al unei lumi noi. O singură linie de demarcaţie stăruia: cea dintre albi şi negri.

Acesta este şi motivul pentru care modestul boarding-house[14] al mătuşii Polly avea în fundul, curţii un şopron în care erau găzduiţi negrii care voiau să înnopteze aici. Înainte vreme, cei mai mulţi dintre aceştia erau negri trimişi în oraş de către fermierul lor şi înzestraţi cu un act de liberă trecere, sau însoţitorii de culoare ai celor ce veneau călare până în oraş. Când izbucnise războiul, comandamentul militar rechiziţionase o parte din camerele hotelului şi încartiruise aici pe fermierii care-şi părăsiseră proprietăţile. Sclavii lor trăiau în nişte colibe păzite, ridicate în grabă la marginea oraşului. Albii nu-şi puteau ţine pe lângă ei decât unul sau doi servitori de casă, care locuiau în calitate de chiriaşi permanenţi în şopronul mătuşii Polly.

[14] Boarding-house – han.

Sergentul David Luke, cel cu nasul coroiat ca o pasăre de pradă, primise un loc sub acoperişul mătuşii Polly, în schimbul câtorva cuvinte bine simţite şi a doi iepuri împuşcaţi în aceeaşi zi. Reuşise chiar să-i cazeze pe Jumper cu fiica sa şi cu Robin într-un fel de chioşc de grădină în care Polly obişnuia uneori să-şi petreacă ceasurile fierbinţi ale zilei. De fapt, Luke ar fi trebuit să se prezinte la generalul Jesup chiar în ziua sosirii sale, sau măcar să-i predea pe seminoli comandantului taberei de strămutare. Dar avea de gând ca, mai înainte, să-şi îngăduie o zi sau două de libertate prin oraş. E drept că spera să obţină o scurtă permisie după terminarea misiunii sale; dar permisia asta nu era de loc sigură. Dacă o căpăta, cu atât mai bine.

Rhea spăla vasele la fântână. Îşi făcea treaba fără nici o plăcere şi în mare grabă. Se afla pentru prima oară în viaţa ei într-un oraş. Trecuse pe lângă prăvălii şi ştia că undeva, acolo unde se termina oraşul, se află marea. Era nespus de curioasă să vadă toate astea. Mai ales prăvăliile cu straie multicolore şi armele frumoase. Avea poftă să umble pe străzile de piatră, să privească locuinţele clădite din piatră, marea şi navele. Tatăl ei îi interzisese să alerge într-acolo. Dar acum tatăl ei dormea un somn greu. După sosirea lor la Tampa, Jumper ceruse să fie dus imediat la generalul Jesup. Luke avusese de furcă până să-l convingă ca deocamdată să tragă la pensiunea mătuşii Polly. Ca să sprijine temeinic puterea sa de convingere, îi dăruise lui Jumper o sticlă de aquavit. Căpetenia băuse mai mult decât putea suporta şi acum ameţeala îl cufundase într-un somn adânc.

— Pot să te ajut?

Robin stătea lângă ea şi o privea întrebător.

— Îţi mulţumesc, sunt gata numaidecât. Şterse farfuriile cu o cârpă şi le aşeză la locul lor. Nu vrei să ne plimbăm puţin prin oraş?

— Mi-ar plăcea: dar nu ştiu dacă…

— Sergentul nu e aici, îl întrerupse ea, iar tatăl meu doarme. Până se trezeşte, vom fi de mult înapoi.

— Bine, atunci să mergem.

În ciuda acestui răspuns, Robin nu se simţea la largul lui.

N-avea nici un fel de acte la mână. Dacă l-ar opri o patrulă a gărzii civile, l-ar târî imediat la închisoare. Dar asta n-ar fi cine ştie ce nenorocire, fiindcă Luke era în măsură să-l scoată de acolo. Însă în cazul că stârnea supărarea vreunui cetăţean, chestiunea putea să aibă urmări mult mai neplăcute: urmări care puteau lovi şi în Rhea. În schimb, dacă refuza să plece cu ea în oraş, s-ar fi părut că-i e teamă. Şi nu voia cu nici un preţ ca asemenea bănuială să planeze asupra lui.

Se plimbară agale pe o stradă pavată cu bolovani de coquina şi purtând numele poetic de Magnolia Avenue. Casele care o mărgineau erau clădite în stil spaniol, cu evidente influenţe maure. Rhea se oprea în faţa fiecărei vitrine, indiferent dacă în ea erau expuse îmbrăcăminte, mobile, sau şei. Contempla îndelung şi în amănunţime mai ales rochiile şi pălăriile, dar nu uita niciodată, înainte de a trece mai departe, să spună:

— N-aş îmbrăca niciodată chestiile astea caraghioase.

În faţa unui galantar, unde se aflau pălării de paie colorate, Robin izbucni în râs.

— De ce râzi? îl întrebă ea.

— Mi-am închipuit cum ai arăta tu cu o astfel de pălărie.

Fata nu râse împreună cu el, ci porni mai departe, cu faţa foarte serioasă.

— Dar Corah ar putea să poarte pălăria asta. Ei i-ar sta bine, nu-i aşa?

Robin nu putea să înţeleagă de ce fata se supărase atât de brusc. Nu de alta, dar cu câteva clipe înainte ea însăşi râsese de pălăriile astea; iată că acum, când el spusese ceva asemănător, ea se supăra.

Dar ceea ce Robin nu putea să priceapă nici în ruptul capului, era de ce îi pomenea de Corali, de care nu mai vorbise de loc din acea după-amiază petrecută pe malul lacului. Dacă ar fi întrebat-o pe Rhea, nici ea n-ar fi fost în stare să-l lămurească, îl socotea pe Robin un prieten bun şi totuşi simţământul acesta de prietenie era altul decât cel care o legase de Viola. De asemenea, dorea ca şi pentru Robin ea să fie mai mult decât un prieten oarecare. Acesta

era motivul pentru care nu mai voia ca el s-o socotească un copil, deşi i s-ar fi părut caraghios dacă el s-ar fi purtat cu ea cum te porţi cu o tânără domnişoară. Şi totuşi, ori de câte ori Robin i se adresa prieteneşte, se simţea jignită.

Cum băiatul nu ştia ce să-i răspundă, îi apucă mâna şi i-o strânse cu putere. Pe urmă o trase repede după el, pentru că la capătul străzii drepte văzuse marea sclipind albastru şi ademenitor. Ţinându-se de mână, alergară pe strada cea lungă până la ultimele case – până la centura lată de palmieri în spatele căreia începea plaja sclipind albicios în soare şi marea nesfârşit de albastră. Rhea îşi scoase mocasinii şi porni ca o sfârlează prin nisip, până ce micile valuri îi scăldară picioarele.

— Eu mă scald; vii şi tu?

Fără să aştepte răspunsul, îşi trase rochia peste cap, i-o aruncă şi păşi mereu mai adânc în apa peste care plutea o spumă albă, până ce trupu-i zvelt, de culoarea bronzului, dispăru de tot.

Robin avea şi el chef să se scalde. Dar renunţă la ideea asta, luă rochia, o întinse ca să nu se şifoneze şi se aşeză alături privind cum fata se juca printre valuri.

— Nu înota prea departe în larg, strigă, în golf curentul e puternic!

— N-avea nici o grijă!

Îi făcu cu mâna un semn, plină de vioiciune.

Pe neaşteptate, Robin avu un simţământ de mulţumire şi de fericire. Războiul, mlaştinile, tabăra, toate erau uitate. Rămăsese doar marea, cerul albastru, palmierii, plaja albă – şi Rhea.

Pe drumul de înapoiere, Rhea se simţi obosită şi-i era foame. În sfârşit, iată că se ivi şi boarding-hause-ul mătuşii Polly.

— Te pricepi cumva să frigi o bucată de carne sau să fierbi o oală de sofki? Tatăl meu preferă să moară de foame decât să-şi pregătească singur demâncare.

Robin nu răspunse. Descoperise în faţa hotelului ceva care-i absorbea întreaga atenţie.

— Ei, dar unde te holbezi aşa? Răspunde-mi când te

întreb ceva.

Îl trase cu putere de mânecă.

Băiatul nu reacţionă nici la gestul acesta. Începu să facă paşi mari, din ce în ce mai iuţi.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Întrebarea ei vădea o urmă de îngrijorare. În clipa următoare, văzu şi ea ce atrăsese atenţia lui Robin. În faţa hotelului, sub stejarul cel mare se afla o casă pe roţi. Era vopsită în galben, avea ferestre şi perdele în dungi roşii şi albe. Îşi zise că trebuie să fie un vagon de circ dintre cele despre care-i vorbise Robin. Când făcu descoperirea asta, simţi c-o trece un fior de teamă.

Robin nu se înşelase. Sub stejar se afla vagonul de locuit al lui mister Smith şi, niţeluş mai încolo, într-o parte, se aflau şi celelalte vehicule. Robin era ca ameţit. În sufletul lui bucuria se împletea cu îngrijorarea, dar până la urmă bucuria învinse. Viaţa de circ fusese pentru el cealaltă lume, o lume mai bună; reîntâlnirea cu această lume îi iuţea bătăile inimii.

Oamenii tocmai se pregăteau să ridice cortul pe câmpul situat în marginea parcului. Silueta scundă, cu cămaşă de culoare verzuie, cu cizmele înalte şi pantaloni de călărie, trebuia să fie mister Smith.

Robin voi să alerge către el, când simţi că Rhea îl reţine.

— Nu te duce acolo, Robin!

Niciodată nu-l rugase încă atât de insistent.

El nu luă în seamă rugămintea ei, nu văzu ochii care-l priveau plini de teamă.

— De ce să nu le dau bună ziua?

Cu aceste vorbe, îşi desprinse mâna dintr-a ei, păşi la spatele directorului de circ şi spuse voios:

— How do you do, master Smith?

Smith îşi întoarse numai capul. Imediat după aceea, trupul lui masiv se răsuci dintr-o dată.

— Robin! Puşlama bătrână! Ştiam eu că aşa o să fie…

Făcu câţiva paşi cu braţele deschise către băiat, dar păru să-şi dea seama de ceva şi-şi lăsă braţele în jos. Pe urmă îl bătu cu putere pe umăr şi spuse solemn:

— Ştiam ca aşa o să fie, că atotputernicul te va aduce într-o bună zi înapoi, la mine. Drumurile lui sunt uneori de nepătruns, dar până la urmă se îndreaptă toate către ţinta cea bună. Ce mare ai crescut! Ei da, s-a scurs o bucată de timp bunicică. Sper că n-ai neglijat prea tare antrenamentul... Dar ce cauţi tu aici, la Tampa? Nu cumva ai fugit de la Raynes?

— Nu, mister Raynes a murit.

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul! Şi al cui eşti acuma?

Întrebarea aceasta potoli puţin bucuria revederii pe care o simţea Robin. Ea îi aminti că în faţa lui nu se afla vechiul lui prieten, Smith, ci fostul lui proprietar, care-l vânduse şi poate că avea de gând să-l cumpere înapoi.

— Nu sunt al nimănui, master Smith, sunt seminol.

Smith se uită la băiat, de parcă acesta ar fi venit de pe altă lume. Pe urmă îşi ţuguie buzele, scoase un şuierat de admiraţie şi imediat după aceea izbucni într-un hohot de râs.

— Am ştiut eu întotdeauna că ai simţul umorului. Am spus-o încă de-atunci, când ai dat lui Jacky să bea rachiu. Uită-te la el, face pe seminolul şi se plimbă ziua-n amiaza mare prin Tampa! Seminolii, băiete dragă, sunt cu totul altfel de indivizi decât eşti tu! Ăia duc un război care i-a înnebunit pur şi simplu pe băieţii noştri, care sunt fericiţi ca măcar să scape cu viaţă. Naiba ştie cum o să se sfârşească toate astea! Eu, mulţumesc lui Dumnezeu, până acuma n-am prea avut de suferit de pe urma asta. Şi nădăjduiesc că aşa va fi şi mai departe. Şi-acum, lasă gluma deoparte şi spune-mi al cui eşti?

Cuvântarea lui Smith trezi în Robin un simţământ de repulsie şi de ruşine. Îi era ruşine că nu făcea parte într-adevăr dintre acei seminoli care stârniseră în asemenea măsură admiraţia lui Smith. În acelaşi timp însă, era mândru că putea spune că este seminol. Voia s-o cheme pe Rhea, ca fata să depună mărturie şi se întoarse către ea.

Fata nu se mai afla acolo.

— Dacă o cauţi pe micuţa creolă, trebuie să te duci până

la boarding-house, într-acolo a alergat.

— Nu e creolă, ci fiica lui Jumper, mico al seminolilor, răspunse Robin. Iar eu fac parte din tribul ei. Dacă nu mă credeţi, master Smith, puteţi să-l întrebaţi pe sergentul Luke. El ne-a adus la boardind-house-ul mătuşii Polly.

— Cum adică, „ne-a adus”?

— Pe Rhea, pe Jumper şi pe mine.

Băiatul spunea adevărul, acum Smith îşi dădea seama de asta. În aceeaşi clipă, spiritul comercial se trezi în el cu deosebită ascuţime. Totuşi, înainte de a putea întreprinde ceva, trebuia să afle unele amănunte în legătură cu întâmplările prin care trecuse Robin.

— Când afli atâtea noutăţi dintr-o dată, gâtlejul ţi se usucă de tot. Şi-atunci trebuie să iei măsuri. Hai cu mine în vagon, am acolo un rom de Jamaica – în asemenea cazuri este un medicament deosebit de eficace. Cu prilejul ăsta o să-mi povesteşti în linişte toate prin care ai trecut.

Până sfârşi Robin de povestit, se scurse preţ de patru romuri de Jamaica duble. El nu făcuse decât să guste din paharul lui. Lichidul tare nu-i plăcea şi în afară de asta ştia foarte bine că ameţeşte omul luându-i minţile. După ce ascultă povestirea băiatului, Smith avea din nou ochi mari şi melancolici. Arăta ca un bătrân câine ciobănesc căruia i s-a luat de sub nas ultimul os.

— Despre Raynes nu vreau să spun nimic; era un escroc şi un speculant neruşinat, iar soarta pe care a avut-o este cât se poate de dreaptă. Dă-mi voie să mă opresc aici, fiindcă pe morţi nu trebuie să-i vorbeşti decât de bine. Dar tu, Robin, oare ce păcate ai săvârşit ca atotputernicul să te pedepsească atât de aspru orbindu-te? Crezi că ei te vor lăsa să pleci în Arkansas cu fata asta indiană şi cu bătrânul ei tată? Mai degrabă va trece o cămilă prin urechile acului decât să ajungi tu să vezi preriile din Arkansas.

— Jumper spune că generalul Jesup le-a promis cale liberă tuturor seminolilor, chiar şi celor negri. Există chiar o hârtie scrisă despre asta şi preşedintele o doreşte şi el. Albii vor să pună capăt războiului, fiindcă a început să-i coste prea scump.

Directorul de circ îşi clătină cu tristeţe capul şi-şi mai turnă un pahar.

— Prea multe n-ai reuşit tu încă să înţelegi din lumea asta în care trăim. Din ceea ce spui tu, singurul lucru care are vreo noimă e observaţia aia despre război. Costă într-adevăr bani, mult prea mulţi bani: pentru un biet sclav neştiutor ca tine, faptul că ţi-ai dat seama de asta este demn de toată cinstea. Cât priveşte restul, mai bine tăceai din gură. „Generalul Jesup a promis” zici tu. Drept care eu îţi zic „Ei şi?” Promisiunile nu costă nici o para chioară şi nici nu-ţi poţi închipui de câte ori reuşesc să-i păcălească pe oameni. Misiunea unui general este să câştige războiul la care e trimis să lupte. Cum o face, e treaba lui. Dacă nu prea are succes cu tunurile, începe imediat cu promisiunile. Pe urmă, după ce l-a câştigat, nu-i mai pasă nimănui dacă-şi ţine promisiunile sau nu. Şi chiar dacă vrea să le ţină, de cele mai multe ori nici nu poate. Când este vorba de sclavi, au un cuvânt de spus şi oamenii cărora le aparţin sclavii, te rog să mă crezi. Şi tu crezi că ăştia privesc liniştiţi cum un general, într-o clipă de slăbiciune, le iroseşte proprietatea? Îţi dau un sfat foarte înţelept: vino înapoi la bătrânul Smith, căci atunci vei fi în siguranţă şi îţi vei câştigă existenţa.

Smith vorbea cu tonul pătruns de compătimire al unui părinte îngrijorat. Se bucura sincer de revederea cu Robin şi socotea că şansele ca seminolii negri să ajungă în cele mai bune condiţii în Arkansas sunt foarte reduse. Bineînţeles că nu se gândea numai la siguranţa şi bunăstarea lui Robin, ci şi la propria-i bunăstare.

În ceea ce priveşte aceasta din urmă, Robin avusese întotdeauna o influenţă avantajoasă, chiar dacă nu ţinea seamă de intervenţiile inspirate ale arhanghelului Gavril. Circul lui mister Smith mergea bine şi fără Robin; dar a-l convinge pe băiat să se înapoieze era o afacere – şi Ambrosius Smith socotea că ar comite un păcat greu dacă ar lăsa să-i scape posibilitatea de a încheia o afacere.

— Nu-i nimic de făcut, master Smith; plec cu Rhea în Arkansas.

Răspunsul lui Robin îl făcu pe Smith să ciulească

urechile. N-ar fi crezut niciodată că băiatul o să-i răstoarne planurile chiar din prima clipă – iar refuzul i se păru prea hotărât, ca şi când ar fi fost de la sine înţeles. Crezu că desprinde din el şi cauza. Robin nu mai vorbea de Jumper sau de seminoli, ci pomenea doar un nume de fată.

— A, da, fata căpeteniei, uitasem cu totul de ea. E frumos din partea ta, gândeşti ca un gentleman. Numai că în socoteala ta s-a strecurat o greşeală: nu veţi ajunge niciodată împreună în Arkansas. Nu vreau să rămân mai prejos ca tine în ce priveşte dragostea de aproapele şi-ţi mai fac o propunere: o primesc pe fată în circul meu. E tânără. Fără îndoială că ştie să călărească şi n-o să fie greu s-o băgăm împreună cu alţii într-un număr. Şi-atunci vei avea prilejul s-o ocroteşti cât îţi va pofti inima.

Smith avea într-adevăr o slujbă pentru Rhea, dar, ce-i drept, nu în grupul de artişti care făceau numărul de călărie. Cu câteva săptămâni în urmă găsise un aruncător de cuţite, un artist destul de capabil, dar care din păcate n-avea un partener prea agreat de publicul spectator. Tânărul artist îşi arunca cuţitele înfigându-le într-o scândură în faţa căreia stătea tatăl lui, un negru de şaizeci de ani. Uscat ca un ţâr. De cele mai multe ori spectatorii însoţeau exhibiţia asta cu râsete şi strigăte batjocoritoare. Or, Smith îşi făcea socoteala că o fată indiană, în faţa acestui aşa-zis stâlp de tortură, va produce un efect incomparabil mai puternic.

— Master Smith, Jumper este un mico vestit al seminolilor; n-ar lăsa-o niciodată pe fiica lui să lucreze într-un circ. În afară de asta, are nevoie de ea în Arkansas. Şi-apoi, ea n-ar rămâne niciodată din proprie voinţă aici. Povestea asta ar fi mai bine să v-o scoateţi din cap. Sorry.

Poate că acest din urmă cuvânt a fost pricina pentru care directorul s-a enervat. Tot „sorry” spusese şi Smith la sfârşitul cuvântării cu care îşi luase rămas bun de la Robin, care zăcea lipsit de cunoştinţă. Băiatul însă nu-l auzise şi de aceea nici nu putea să-l folosească în chip de aluzie. Nici Smith nu-şi mai amintea că-l rostise cândva. Cu toate acestea, cuvântul făcu să răsune ceva înlăuntrul lui, ceva care-i strica buna dispoziţie. Era imaginea tulbure a unei

umilinţe îndurate. Lăsase să-i fie luat băiatul şi când voise să-l ajute pe cel care avea nevoie de ajutorul lui, n-o făcuse, din laşitate. Din această pricină cuvântul „sorry” avu darul să-l aţâţe şi crezu că vede pe faţa lui Robin o satisfacţie ascunsă.

— Ce trebuie să-mi mai scot eu din cap şi ce nu, este treaba mea. Răspunse el iritat. Şi nu uita cu cine vorbeşti.

— Nu, master Smith, n-aveţi nici o grijă, că nu uit, răspunse Robin şi se sculă.

Avea în faţa lui un om care voia să facă iarăşi un sclav din el. Lucrul acesta Robin socotea că trebuie să-l aibă tot timpul în minte şi era bine că însuşi Smith i-l amintise.

— Mulţumesc frumos pentru băutură şi la revedere, master Smith!

Cu aceste cuvinte, părăsi vagonul şi se îndreptă către pensiune, fără să-l mai ia în seamă pe Smith, care-i strigă de câteva ori să se întoarcă.

Rhea era culcată pe o pătură şi se prefăcea că doarme. Faţa şi-o ţinea apăsată pe braţ. Robin trebui s-o apuce de umeri şi s-o scuture de două ori înainte ca ea să se întoarcă.

— Ce vrei?

— Nimic; voiam numai să-ţi spun că m-am întors.

Era un răspuns prostesc, îşi dădea şi el seama.

— Dar ai fi vrut mai degrabă să rămâi acolo. Nu?

— Ah, vorbeşti prostii!

— Atunci nu mai era nevoie să m-anunţi atât de fudul că te-ai întors.

— Bine, nu mai spun nimic.

Robin era sincer mâhnit. N-avusese de gând nici o clipă să intre din nou în trupa circului. Rhea fugise în timp ce el stătea de vorbă cu Smith, iar băiatul încercase doar să înlăture o neînţelegere.

Se ridică, luă o cană şi se duse la fântână. Rachiul îi lăsase în gură un gust uscat şi iute. Bău apă limpede şi răcoroasă, cu înghiţituri mari. În clipa aceea simţi o mână pe umăr şi o voce spuse:

— Lasă-mi şi mie puţină.

Vocea făcu asupra lui o asemenea impresie, încât fără să vrea, vărsă apa.

— Corah!

— Drăguţ din partea ta că mă recunoşti. Credeam că m-ai uitat. Ai fost la Smith şi nici măcar nu mi-ai făcut o vizită. Meritam eu asta?

Robin încercă să găsească un răspuns, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Îşi plimbă privirile asupra fetei. Dădu peste doi ochi prietenoşi, tot atât de negri şi de lucioşi ca fructele mătrăgunei, văzu cele două cochilii mici şi albe pe care Corah le purta la urechi, rochia de bumbac cărămizie, picioarele delicate, desculţe.

— Iisuse Cristoase, nu cumva ţi-a pierit graiul de când ai stat cu indienii*?*

Râse şi-i ciufuli părul cu degetele.

Robin făcu un efort să ridice privirea şi să se uite în ochii ei plini de veselie.

— Ce mai faci? Ce face Cezar?

— Mulţumesc, o ducem bine; suntem căsătoriţi de şase luni. Am vorbit adesea de tine. Mai cânt şi acum cântecul acela în numărul pe care directorul nostru îl face cu maimuţoiul şi, de câte ori ies din manej, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc ce frumos era când îmi aduceai ceva de băut. Abia ieri îi spuneam lui Cezar: „De când nu mai e Robin aici, nu mai ai nici pe jumătate atâta grijă de mine…”

— Păi nu s-a căsătorit cu tine?!

— Da, asta e adevărat. Totuşi ar fi frumos dacă ai veni din nou la noi. Ar îi bine şi pentru program, dar nu asta este important. Asta-i treaba lui mister Smith, nu a noastră. Eu… vreau să zic că nouă parcă ne lipseşte ceva de când ai plecat tu. E plictisitor fără tine.

Cuvintele acestea îi făceau bine lui Robin; de aveau darul ca măcar acum, după atâta vreme, să-i aline mâhnirea pe care i-o produsese Corah prin purtarea ei. Cu toate acestea spuse:

— Ei, o spui numai aşa.

— Nu, sunt foarte sinceră, te rog să mă crezi. Aş fi venit

chiar dacă nu m-ar fi trimis Smith…

Se opri în mijlocul frazei, căci pricepu imediat ce greşeală făcuse. Dar era prea târziu. Întâmplările prin care trecuse în ultima vreme îi ascuţiseră lui Robin simţurile.

— Puteai să te scuteşti de drumul ăsta, fiindcă i-am spus lui Smith ce cred despre propunerea lui.

— Robin, crede-mă că n-am venit numai pentru că m-a trimis stăpânul. E adevărat că voia să stau şi eu de vorbă cu tine. Crede că ai să asculţi mai degrabă de mine decât de el. Dar asta nu este atât de important. Mi-a spus că vrei să pleci în Arkansas şi că din această pricină te duci de bună voie într-o tabără de strămutaţi. Faci o mare prostie. Oraşul e plin de fermieri şi de negustori. Toţi abia aşteaptă ziua în care să-i poată lua pe oamenii noştri din tabără. Şi ziua aceea va sosi, crede-mă. Dacă le cazi ălora în mână, atunci numai Dumnezeu mai poate să te ocrotească.

— Dacă-l voi mai vedea o dată pe Smith, îi voi spune cât de multă osteneală ţi-ai dat. Acum, trebuie să pregătesc masa de seară. Rămâi cu bine şi salută-l din partea mea pe Cezar!

Cu aceste cuvinte Robin îi întoarse fetei spatele şi se îndreptă spre chioşcul din grădină.

Corah veni în fugă după el, dar renunţă. Chiar dacă băiatul va crede până la urmă cele ce-i spusese ea despre tabăra de strămutaţi, tot nu se va întoarce la circ. Se socotea vinovată de acest lucru. Dar nu avea chiar întru totul dreptate. Fără îndoială că dezamăgirea pe care o suferise mai de mult Robin contribuia oarecum la hotărârea lui. Dar motivul principal era altul. Pe nesimţite se dezvoltase în el conştiinţa faptului că era un om liber, care putea să-şi hotărască singur soarta. Pentru el nu mai putea să existe o întoarcere în sclavie, fie ea şi din proprie voinţă. Putea să meargă pe un drum greşit care să-i aducă suferinţă şi lipsuri, putea să facă o greşeală care să-i aducă moartea; dar nu mai putea să renunţe de bunăvoie la demnitatea sa de om.

David Luke se întoarse către seară. Ochii lui străluceau şi când se apropie de Jumper îşi frecă mulţumit mâinile.

— Mi-ai adus noroc, bătrâne şef. Sergentul Luke a primit de la nobilul său stăpân şi superior o săptămână de permisie specială. O săptămână nu e chiar aşa de mult, dar în război fiecare zi în care rămâi în viaţă face cât două zile. Mâine dimineaţă trebuie să vă predau comandantului de lagăr.

Bătrânul mico şedea în faţa colibei, cu picioarele încrucişate şi cu spatele rezemat de perete. Obrazul lui era cenuşiu, privirea îi rătăcea nepăsătoare de la soldat la cei doi copii. Jumper nu se dezmeticise încă din beţie.

— Trebuie să vorbesc cu generalul Jesup.

— Sigur că da. I-am şi raportat această dorinţă. Vă transmite salutări călduroase şi a spus că vă va vizita cât de curând în tabăra de strămutaţi.

— Dar de ce nu pot să stau de vorbă cu el în fortul Brooke?

— Fortul Brooke e înţesat de soldaţi; este cartierul general al armatei noastre, iar noi ne aflăm încă în război. Oare nu e bine să evitaţi ispita de a afla câte ceva despre poziţiile de artilerie şi efectivele concentrate acolo, informaţii pe care apoi să le transmiteţi oamenilor dumneavoastră? Căci rămâneţi un seminol, chiar dacă v-aţi părăsit pământul.

Nu mai departe decât ieri, asemenea cuvinte ar fi rănit adânc mândria căpeteniei. Astăzi însă, Jumper primi fără să manifeste vreo emoţie lipsa de consideraţie ce se desprindea din ultimele vorbe ale lui Luke. Nu mai avea decât o singură dorinţă: aceea de a părăsi cât mai repede cu putinţă ţinutul acesta, de a uita de sergenţi şi generali, de războiul acesta aducător de nenorocire.

Capitolul XI

Lagărul semăna cu un fort, ale cărui întărituri erau menite să reziste mai puţin împotriva unui asediu, decât împotriva unui atac pornit din interior. În faţa zidului înalt, cu palisade, care forma întăritura cea mai dinafară, se întindea un gard scund de pari ascuţiţi; acesta avea scopul de a-i opri pe oamenii aflaţi înăuntru să se apropie de fortificaţia exterioară propriu-zisă precum şi de a semnala la vreme posturilor de pază o eventuală încercare de evadare. Posturile acestea de pază vegheau zi şi noapte în nişte turnuri înalte, construite din lemn. Alte santinele îşi făceau rondul în schimburi regulate între cele două şiruri de pari ascuţiţi.

Noaptea, misiunea lor consta, între altele, să întreţină o jumătate de duzină de focuri de pază.

Singurele clădiri din interiorul lagărului erau cea a comandamentului şi o baracă de scânduri bătute în cuie. Şopronul cu provizii, grajdurile de cai şi arsenalul se aflau în afara gardului de pari. Soldaţii din corpul de gardă erau detaşaţi de la fortul Brooke şi schimbaţi săptămânal. Numai comandantul, locotenentul Whipple şi locţiitorul agentului pentru afaceri indiene din Tampa erau detaşaţi pe baza unui ordin de serviciu la conducerea lagărului, pe întreaga durată a acţiunii de strămutare.

Locotenentul Whipple se prezentase voluntar pentru serviciul în lagăr. Era un bărbat robust, trecut binişor de treizeci de ani, cu părul foarte spălăcit şi un obraz ce părea plămădit din cocă. În jurul buzelor sale plutea veşnic o umbră de amărăciune: dădea impresia că-şi plânge singur de milă, ca un om care e silit să îndure mereu o grea nedreptate. Dar nu obligaţiile pe care le avea la conducerea lagărului erau pricina mutrei sale atât de amărâte, de vină erau mai degrabă grijile de ordin casnic. Soţia lui se

căsătorise cu el în speranţa că Whipple va face o carieră militară foarte rapidă. Dar el nu prea avea aptitudini de războinic. Într-o ciocnire cu indienii creek, pe când comanda un grup de cercetare, dăduse bir cu fugiţii şi-şi lăsase baltă oamenii. Cu mare greutate scăpase de Curtea Marţială, dar de pata neagră care-i umbrea onoarea lui de militar nu mai putea să scape. Ce-i drept, nici nu făcea eforturi deosebite din pricina asta, căci preţuia mai mult viaţa şi integritatea sa corporală decât toate virtuţile militare. Fireşte, nefiind înaintat în grad, nu i s-a mărit nici solda, iar această din urmă împrejurare o îndârjea pe missis Whipple. Era fiica unui farmacist din Tampa şi socotea că aparţine unei pături superioare a societăţii. Tatăl ei amenajase o mică vilă pentru tinerii căsătoriţi. Dar pe doamna Whipple n-o mulţumea acest lucru; voia să primească musafiri care să-i admire casa. În afară de asta, mai erau şi invitaţiile la petrecerile notabilităţilor oraşului, la care trebuia neapărat să participe dacă nu voia ca lumea s-o socotească o sărăntoacă oarecare. Pentru aceste petreceri fastuoase solda soţului ei nu mai prea putea face faţă, de aceea îl cicălea cât era ziua de lungă să facă rost de cât mai mulţi bani. Această dorinţă a ei locotenentul nu i-o putuse împlini până nu se amenajase lagărul. De când obţinuse postul de comandant, lucrurile se prezentau altfel: militarul se transformase în om de afaceri.

— Afacerile sunt, de fapt, un război dus cu alte mijloace, obişnuia el să spună, iar afacerile la care se referea erau într-adevăr tot atât de murdare ca şi războiul pe care camarazii săi îl duceau împotriva indienilor, pe câmpurile de luptă din pădurea virgină şi în prerii.

În ziua în care Jumper împreună cu Rhea şi cu Robin au fost internaţi în lagăr, Whipple primi o vizită. În camera sa de lucru se afla un bărbat mai în vârstă. Ochii lui mici şi tulburi, din mijlocul feţii izbitor de roşii, priveau spre pălăria pe care o ţinea pe genunchi. Vorbea cu voce joasă, şovăitoare şi când răspundea la o întrebare pusă de Whipple dădea din cap cu multă râvnă.

Whipple şedea în spatele biroului, într-o ţinută foarte

milităroasă. Degetele mâinii drepte le ţinea vârâte printre nasturii de la piept ai tunicii, iar cu stânga bătea din când în când darabana pe tăblia mesei, cu oarecare nervozitate.

— Vei primi o sută şi şaizeci de dolari, mister Claypoole, este ultimul meu cuvânt.

Claypoole îşi învârtea în mâini pălăria fără s-o scape din ochi. Trase de câteva ori zgomotos aer pe nări, pe urmă lăsă pălăria în pace şi spuse:

— Sunt nevoit să insist pentru două sute de dolari, domnule locotenent, oricât de rău mi-ar părea. Nu uitaţi riscul meu.

Whipple lovi scurt cu degetele în masă, într-un ritm energic.

— Nu înţeleg, domnule, de ce-i tot dai zor cu riscul. Dumneata primeşti de la mine o chitanţă că ai predat cincizeci de saci de făină, iar aceşti cincizeci de saci ţi se şi plătesc. E limpede deci că dumitale îţi este indiferent dacă îi transporţi pe toţi cincizeci până aici, sau dacă douăzeci dintre ei îi duci până jos, în port.

— De ce nu-i transporţi chiar dumneata?

— Pentru că nu mi se pare potrivit ca o căruţă a armatei să transporte făină în port – în cazul acesta chestiunea ar căpăta un aspect militar. Iar eu te sfătuiesc insistent să nu te amesteci în chestiuni militare. Dumneata eşti proprietarul unei mori şi furnizor al armatei; dar nu eşti singurul morar din Tampa.

La aceste cuvinte ale lui Whipple, morarul începu din nou să-şi învârtească pălăria pe genunchi, îşi continuă această îndeletnicire şi după ce Whipple tăcu. Pe urmă spuse încet:

— Bine, de acord cu o sută şi şaizeci. Peste cel mult trei zile marfa va fi în port.

— Vasul „Eagle” porneşte abia săptămâna viitoare în larg. Prin urmare nu e nici o grabă. Dar partea cuvenită nouă trebuie să fie aici mâine după-amiază.

— Când promit ceva, mă ţin de cuvânt.

— Okey. Şi mai e ceva, mister Claypoole: toate persoanele civile care se află în relaţii cu unităţi militare sunt obligate să păstreze deplină tăcere în privinţa aceasta

– o cer interesele apărării. Eşti informat asupra pedepselor pe care le aduce după sine o încălcare a acestor dispoziţii?

Morarul se ridică şi zâmbi cam acru:

— Desigur, domnule locotenent.

Whipple nici nu apucase să-şi aprindă ca lumea o ţigară de foi, pe care şi-o îngădui după această afacere încheiată cu succes şi iată că se auzi din nou o bătaie în uşă. În cameră pătrunse un bărbat slab, care, în ciuda vremii călduroase, purta o jachetă neagră încheiată până sus şi pantaloni negri, strimţi. Noul venit era Jonathan Collins, tânăr predicator al bisericii metodiste, care în lagăr era locţiitorul agentului pentru afacerile indiene.

Când îl văzu pe predicator, aerul de mulţumire de pe faţa lui Whipple se stinse. În ochii locotenentului, Collins era ca o gânganie sâcâitoare, care se ivea totdeauna la timp nepotrivit, se aşeza pe locuri sensibile şi nu putea fi gonită decât cu mare greutate. Dar, slavă Domnului, înţepăturile lui n-aveau efect mai mare decât al unei gângănii. De când izbucnise războiul, toate chestiunile indiene fuseseră scoase de sub jurisdicţia administraţiei civile şi trecute autorităţilor militare. Oficial, Collins avea numai misiunea să-l sfătuiască pe Whipple şi să-l sprijine în tratativele cu cei ce acceptau voluntar strămutarea. În ce priveşte latura economică, nu avea nici o putere.

— Ei, mister Collins, ce veşti dezastruoase îmi mai aduci? îl întâmpină Whipple în chip de salut.

Cu un gest neglijent îi indică vizitatorului un scaun.

— De trei zile una şi aceeaşi veste: furierul nu mai are nici un fir de făină în magazie. De grăsime şi de carne să nu mai vorbim. Cum vor putea oamenii să îndure îndelungata călătorie, când sunt pe jumătate morţi de foame? Şi pe deasupra, astăzi ne-au sosit alte opt grupuri!

— Dragă domnule Collins, înţeleg foarte bine îngrijorarea dumitale, răspunse Whipple şi scutură plictisit cenuşa ţigării de foi. Câteodată simt şi eu cum mi se rupe inima când văd mizeria care domneşte acolo. Dar, ce să-i faci, războiul nu aduce după sine o viaţă de huzur, iar indivizii ăştia din lagăr o duc totuşi de o sută de ori mai bine decât tovarăşii lor de

dincolo din pădurea virgină, care se tăvălesc prin noroi şi se lasă ciuruiţi de gloanţe. Fără îndoială că protejaţii noştri îndură unele lipsuri, dar trăiesc totuşi. Iar dintre cei care se află acolo, pe câmpul de luptă, mor în fiecare zi câţiva.

— Dacă nu se schimbă foarte curând condiţiile, o să moară şi aici, în lagăr. Să ne ferească Dumnezeu de vreo epidemie.

— Nu ştiu ce intenţionezi dumneata, mister Collins, zugrăvind totul în negru. Ai o înclinaţie foarte ciudată să vezi numai lucrurile mărunte şi să te vaiţi mereu din pricina unor amănunte. Încearcă să judeci lagărul în ansamblul său, fă abstracţie de cei câţiva copii plini de păduchi, de posibilităţile limitate de a se păstra igiena şi de alte câteva comodităţi, cărora nu le putem face faţă în mod suficient; asemenea neajunsuri fără îndoială că mai există, dar încearcă să priveşti lucrurile în ansamblu! Iată, nişte indieni din ăştia apar din vizuinile lor de sălbatici, vin la noi şi renunţă voluntar la viaţa lor de barbari, ca să înceapă în Vest o existenţă nouă. Vor întemeia sate noi şi cu ajutorul nostru îşi vor clădi şcoli şi biserici, pe scurt, vor evolua încetul cu încetul devenind creştini civilizaţi. Nu este aceasta o acţiune grandioasă? Ce importanţă are dacă, pentru atingerea acestui scop, vor trebui vreme de câteva zile să strângă cureaua? Răsplata pe care o vor căpăta va face ca acest sacrificiu să li se pară de-a dreptul ridicol. Şi când peste o vreme îşi vor aminti de el, vor fi cu atât mai mândri de cele ce au realizat.

Dacă locotenentului Whipple nu i s-ar fi stins ţigara de foi, ar fi fost încântat de cuvântarea lui plină de avânt. Dar aşa, nu-i rămase decât un simţământ de enervare. O ţigară de foi pe care eşti nevoit s-o aprinzi a doua oară e bună de aruncat.

Iar hrăpăreţul de Whipple era îngrozit când trebuia să arunce ceva. Prezenţa lui Collins îi producea o senzaţie de iritare aproape fizică.

— Mi-e teamă numai că mamele indiene, înfometate, care renunţă la ultima îmbucătură dând-o copiilor, nu vor mai avea prilejul să fie mândre de ceea ce au realizat!

Collins o spuse fără sarcasm, cât se poate de serios.

Tocmai calmul acesta stârni mânia lui Whipple. Cu un gest brusc îşi aruncă ţigara în scrumieră şi se ridică. Obrazul lui de cocă se transformă în marţipan stacojiu.

— Du-te, Collins, du-te, mai înainte ca să-ţi pun întrebarea: ale cui interese le reprezinţi dumneata, de fapt, aici? Uneori îmi vine să cred, zău aşa, că prin gura dumitale vorbeşte inamicul. Eşti ceea ce se numeşte un spirit dizolvant, Collins. Îţi bagi nasul peste tot şi despre toate ştii mai bine ca oricine ce trebuie făcut dar, de fapt, ce faci? Nimic! Într-adevăr, indienii au nevoie de făină. O vor căpăta; chiar mâine. Pentru că, în timp ce dumneata îţi vârî nasul prin toate coclaurile şi o ţii într-una cu bocetele, eu am făcut rost de făină. Fără gesturi mari şi fără vorbă multă.

Când Collins se afla în faţa uneia dintre izbucnirile mânioase ale locotenentului, se gândea totdeauna la unchiul său Daniel, care bea pe ascuns din rachiul de fructe pe care nevasta lui îl prepara în fiecare an şi care, când i se cerea socoteală, pretindea întotdeauna cu indignare că lipsa rachiului de care era acuzat era numai efectul unei evaporări produse pe baza unor legi naturale. Faţa unchiului devenea atunci roşie ca racul şi după câteva minute era în stare să jure că nu s-a atins niciodată de vreo picătură de rachiu. La rândul său Whipple se simţea din punct de vedere moral cu mult superior predicatorului. De aceea întrebarea „Câtă făină?” rostită pe un ton realist îl scoase şi mai mult din pepeni.

— Treizeci de saci. Dar mă întreb de ce îţi îngădui să mă supui unui interogatoriu.

O spuse cu un dispreţ şi cu o undă de venin, nădăjduind că predicatorul nu se va putea stăpâni să facă o remarcă de natură să fie interpretată ca o insultă. Atunci ar putea cere să se ia măsuri disciplinare împotriva lui şi cu primul prilej să fie înlocuit.

Dar Collins nu-i făcu pe plac. Pe acelaşi ton realist spuse:

— Cantitatea asta abia dacă ajunge pentru paisprezece zile.

— Mulţumiri sincere pentru indicaţiile dumitale eficiente. Din păcate, împărţirea raţiilor cade în sarcina administraţiei militare, prin urmare depinde de dispoziţiile pe care le voi da eu, în măsura în care nu contravin liniei generale indicate de autorităţile militare superioare. Şi nu trădez nici un secret când îţi comunic că furierul va primi dispoziţia să împartă raţiile în aşa fel, încât să ajungă pentru cel puţin patru săptămâni.

Whipple zâmbi sarcastic, de parcă prin acest răspuns i-ar fi adus predicatorului un prejudiciu personal.

Collins rămase imperturbabil. Mai avea un atu în mână şi sosise timpul să-l arunce în joc.

— Mâine, la amiază, generalul Jesup va vizita lagărul nostru. Desigur că va fi foarte impresionat de spiritul dumitale de economie.

Vestea aceasta îl lovi dureros pe Whipple, din mai multe pricini. Mai întâi, fiindcă nu există nici un comandant de unitate, oricare ar fi ea, căruia să-i placă inspecţiile inopinate. Pe de altă parte, era adânc jignit de faptul că un civil, care îi era subordonat, aflase de această vizită înaintea lui. Cum se întâmplase acest lucru? Generalul Jesup era în relaţii foarte prieteneşti cu agentul pentru afacerile indiene din Tampa. Collins se întorsese abia de câteva ceasuri din oraş unde aflase vestea de la agentul de acolo.

— Fii fără grijă, răspunse Whipple încercând să-şi ascundă surprinderea. Până acum, toate măsurile pe care le-am luat au fost pe deplin aprobate de generalul Jesup. Şi acum, sunt nevoit să te rog să părăseşti biroul. Am şi alte chestiuni de rezolvat decât să stau şi să ascult lamentările dumitale.

Se aşeză la masa de lucru, îşi aprinse altă ţigară de foi şi scrise către furier un ordin să elibereze din magazie, încă în cursul acestei zile, câte două livre de făină şi o jumătate de livră de untură pentru fiecare dintre internaţii lagărului. După ce chibzui câteva clipe, se hotărî să aprobe şi câte o raţie de carne afumată, dintr-un stoc de care nu avusese până acum nimeni voie să se atingă.

Drept urmare, atunci când fură internaţi în lagăr, Jumper, Rhea şi Robin crezură că, deşi începea o perioadă de aşteptare şi poate de plictiseală, totuşi viaţa va fi suportabilă, constituind un bun început pe drumul către o ţintă nu mai puţin bună. Numai când Jumper fu silit să se despartă de puşca lui, avu o manifestare ce dovedea că mai păstra un rest de mândrie.

— O căpetenie a seminolilor nu-şi dă niciodată arma din mână, spuse şi-şi îndreptă semeţ umerii.

Sergentul, care ţinea listele de evidenţă în cancelaria furierilor, îşi ridică privirea plictisit. Auzise foarte des formula aceasta. Era vorbă goală, în spatele ei nu se afla o voinţă hotărâtă, o atitudine fermă. Cei ce veneau aici, părăsindu-şi de bună voie ţinuturile natale, erau dinainte înfrânţi. Dacă ar fi fost după el, i-ar fi luat lui Jumper puşca şi ar fi pus să fie azvârlit afară. Dar avea alte instrucţiuni.

— Nu vă luăm puşca, nu facem decât s-o păstrăm pentru dumneavoastră. Veţi primi o hârtie în care se certifică limpede că sunteţi proprietarul ei. Bineînţeles că vi se va înapoia arma imediat ce veţi porni la dum.

Cu aceste cuvinte, puse o ştampilă pe o bucată de hârtie, iscăli şi o întinse căpeteniei.

— Cerbi sau porci de apă nu se rătăcesc niciodată în lagărul nostru; aşa că, oricum, n-o să aveţi ce împuşca, adăugă el, convins că face o glumă bună.

Adeverinţa cu semnătură păru să facă impresie asupra căpeteniei. Cu faţa posomorită, îi întinse sergentului puşca, luă bucata de hârtie, o examină cu atenţie, apoi părăsi cancelaria.

Împreună cu Rhea, Robin colinda lagărul cu speranţa că va găsi vreun cunoscut. Văzu numai feţe străine… Oamenii erau îngrozitor de slabi şi se mişcau cu o oboseală ciudată, de parcă ar fi avut ameţeli. Şi totuşi, pretutindeni se făcuseră focuri, femeile fierbeau supe sau coceau pâine pe pietre fierbinţi.

— Arată de parcă au suferit de foame săptămâni în şir, zise Robin.

— Poate că vin de departe şi au făcut un drum foarte

obositor, presupuse Rhea.

— O să aflăm noi imediat, răspunse băiatul. Când vom începe să pregătim mâncare, fără îndoială că o să intrăm cu cineva în vorbă.

Deocamdată trebuiră să renunţe să gătească. Când se întoarseră din plimbare la locul unde-şi lăsaseră păturile, constatară cu spaimă că sacii cu provizii dispăruseră.

— Probabil că sunt la tata, îl linişti Rhea pe băiat.

Când plecaseră, Jumper tocmai se aşezase pe o pătură şi-şi aprinse pipa. Dar acum dispăruse şi el.

— Trebuie să pornim imediat în căutarea lui.

— Da, dar unde?

— Mai mult ca sigur că s-a dus să-l viziteze pe cel mai bătrân mico din lagăr.

Explicaţia asta i se păru firească lui Robin. Află că acest mico se chema Halpatter Tustanagee. Era cel mai bătrân, fiindcă până acuma era singurul mico de-aici. Într-adevăr, îl găsiră la el pe Jumper.

— Unde ai pus proviziile noastre, tată? întrebă Rhea, deşi căpetenia era în toiul unei discuţii.

— Fiica mea va avea în curând prilejul să stea de vorbă cu tatăl ei, zise Jumper şi-i aruncă o privire nemulţumită. Acum nu-şi poate pleca urechea la vorbele ei.

Era o dojană care în alte împrejurări ar fi făcut-o pe Rhea să roşească de ruşine. Dar de data aceasta fata simţi că în preajma lor se află o primejdie care atârna mai greu decât mânia tatălui ei.

— Tată, toate proviziile noastre au dispărut!

O spuse cu voce foarte tare, din care răzbătea teama, deşi astfel încălca încă o dată rânduielile bunei creşteri.

De data aceasta Jumper înţelese ce voia să spună fata. Se întoarse greoi şi întrebă:

— Cum aşa, pâinea şi carnea noastră să fi dispărut?! Asta nu se poate! Sacii se află pe pătura albastră.

— Nu mai sunt acolo şi nici pe celelalte pături.

Jumper o privi descumpănit, pe urmă se întoarse către Halpatter şi întrebă:

— Bănuieşti cumva unde sunt?

— V-au fost furate.

Halpatter înţelegea descumpănirea lui Jumper. Furtul era un lucru de neconceput într-un sat de seminoli. Fiecare avea ceea ce-i trebuia ca să trăiască şi ar fi fost lipsit de sens să ia ceva ce apar ţine altuia. În afară de aceasta, un hoţ îşi pierdea onoarea şi bunul renume şi era exclus din colectivitatea tribului.

— Poate că încă n-ai reuşit să-ţi dai seama bine de viaţa în lagărul nostru, lămuri Halpatter. Oamenilor le e foame şi foamea îi face răi. Dădu din umeri cu resemnare. N-au nimic de făcut decât să stea şi să aştepte. Unii se află aici de aproape două luni. O vreme au mai avut proviziile lor proprii. Dar acelea s-au isprăvit de mult. Ceea ce ne dau albii nu ne lasă să murim, dar nici să trăim.

— Am primit făină, zise Jumper şi grăsime şi carne. Şi voi aţi primit.

Arătă către focuri, care ardeau pretutindeni şi în jurul cărora femeile fierbeau sau frigeau bucatele.

— Astăzi pentru prima oară după trei zile am primit din nou ceva de mâncare. Cât trebuie să ajungă raţia asta, nu ştie nimeni. Poate că o săptămână, poate două sau trei săptămâni.

— Asta e cu neputinţă, ripostă Jumper cu hotărâre. Generalul Jesup a declarat în apelul lui către seminoli că în lagăr vor primi cu toţii de mâncare pe săturate. De asemenea îmbrăcăminte şi pături şi toate cele de trebuinţă pentru drum.

— Da, aşa a spus. Dar vezi, lucrurile stau cu totul altfel.

— Îl vom sili pe general să-şi ţină cuvântul.

— Şi cum vrei s-o faci? Nu avem arme şi suntem puţini.

Jumper îşi aţinti privirea spre fumul ce se ridica din focul de lângă el. Pe malul lacului Apopka aprinsese un foc ca să-i mulţumească lui Ya-Ho-Weh pentru semnul pe care i-l dăduse zeul. Primise misiunea să arate seminolilor drumul cel bun către o viaţă paşnică şi liberă. Albii îi îngreunau misiunea, din pricină că-i lăsau pe cei aflaţi în lagăr să sufere de foame. În consecinţă, trebuia să lupte împotriva foamei din lagăr. Odată această hotărâre luată, se ridică.

— Voi vorbi cu generalul Jesup când va veni în lagăr.

Halpatter făcu un gest de negare:

— Nu vine niciodată aici.

— Vine, replică Jumper cu convingere. Mi-a făgăduit. Iar tu vei fi de faţă când îl voi întâmpina.

Căpetenia nu căpătă nici un răspuns. Halpatter privi în urma lui în timp ce se depărta şi nu se putu stăpâni să nu zâmbească. „Când îl voi întâmpina”. Jumper încă nu pricepuse unde se afla.

Generalul sosi în ziua următoare. Cu o seară înainte, Whipple ordonase curăţenie generală şi apelul, în echipament complet. Când apăru Jesup, dădu onorul cu o companie care nu se afla de serviciu la paza fortului. Rândurile fură trecute în revistă, pe urmă Whipple îl invită pe oaspete la o mică gustare în sediul comandamentului.

Aici nu se vedea spiritul de economie, ca să nu mai vorbim de lipsa alimentelor. „Mica gustare” acoperea toată masa. Se aflau aici ţipari afumaţi, fazani cu salată de ananas şi ca desert cafea Mocca şi fructe glasate. Whipple dăduse dispoziţia să nu se servească vin la masă. Între diferitele feluri servi un excelent coniac, un Grand Napoleon foarte vechi, pe care oaspetele ca şi ofiţerii din suită îl savurară cu o satisfacţie vădită. Singurul care n-a băut a fost predicatorul metodist.

Locotenentul Whipple tocmai îşi ridica paharul rostind un toast în sănătatea generalului şi pentru sfârşitul victorios al războiului, când afară, în faţa uşii, se auziră vociferări. Comandantul lagărului dădu poruncă aghiotantului său să-i liniştească pe cei de dincolo. Omul se întoarse şi rămase lângă uşă cu o privire întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat, fir-ar să fie? întrebă Whipple.

— Domnule locotenent, două căpetenii doresc să stea de vorbă cu domnul general.

— De ce n-ai spus că domnul general nu vrea să fie deranjat acum?

— La ordin, domnule locotenent, chiar aşa le-am şi spus. Dar nu vor să plece cu nici un chip. Au spus că dacă domnul general nu-i primeşte, vor părăsi lagărul împreună cu

oamenii lor.

Faţa de cocă a lui Whipple se decoloră. Îi aruncă ordonanţei o privire furioasă şi imediat după aceea se întoarse cu un zâmbet mieros către general.

— Vă rog să-mi permiteţi, domnule general, să dau oamenilor din corpul de gardă dispoziţia să...

— ... să-i poftească înăuntru pe cei doi, îl întrerupse generalul Jesup. Chiar te rog. Oricum aveam intenţia să stau de vorbă cu căpeteniile.

— Am înţeles, la ordin!

Whipple făcu semn ordonanţei şi recapitulă încă o dată în minte argumentele cu care putea să anihileze plângerile pe care, probabil, le vor prezenta indienii.

Jumper se opri la intrare, ţeapăn şi cu pumnii strânşi, de parcă avea de gând să provoace la luptă o întreagă armată americană, adunată în careu în faţa lui. Halpatter stătea ceva mai în spate. Părea mult mai puţin sigur de sine. Privirile lui rătăceau neliniştite prin încăpere şi până la urmă se opriră asupra mesei încărcate.

Whipple îi privi pe cei doi indieni, apoi se-ntoarse spre general. Încerca să-şi dea seama după trăsăturile feţei superiorului său ce atitudine avea de gând acesta să adopte faţă de căpetenii.

De treaba asta îl scuti chiar generalul. Se ridică, păşi între Jumper şi Halpatter şi le-ntinse, pe rând, mâna. Jumper o apucă foarte calm, de parcă ar fi fost un gest de la sine înţeles, dar Halpatter îşi întinse mâna cu oarecare ezitare şi şi-o trase apoi iute îndărăt.

— Ce stai atât de ţeapăn? se răsti generalul la aghiotant. De ce nu aduci scaune pentru oaspeţii noştri?

Ordonanţa se grăbi să-mpingă două scaune fără spătar către masă şi căpeteniile se aşezară.

Whipple pricepu ce avea de făcut. Puse să se toarne indienilor câte un pahar şi se ridică.

— Pentru domnul general şi pentru mine este o plăcere să ne aflăm împreună cu cele două viteze căpetenii Jumper şi Halpatter Tustanagee şi să putem închina paharul în sănătatea noastră, a tuturor. Pentru calea cea bună, pe

care ambele părţi au pornit cu sincere eforturi de înţelegere şi pentru atingerea în bune condiţii a ţintei comune!

Generalul se-ntoarse către el şi dădu din cap aprobator, apoi se înclină scurt în faţa căpeteniilor şi bău. Ceilalţi îi urmară exemplul.

La un semn al lui Whipple, în faţa indienilor fură puse farfurii cu mâncare. Atunci Halpatter uită de lumea înconjurătoare şi începu să înghită cu lăcomie carnea şi plăcintele. În timp ce mânca încet, Jumper privea posac în faţa lui. Mai bău din coniac şi întâmpină cu faţa împietrită un nou toast rostit, cu paharul ridicat.

Generalul sorbi cu satisfacţie de cunoscător din ceaşca de cafea şi întinse mâna spre fructele glasate. Erau crocante, fără să aibă coaja tare şi aveau o dulceaţă plăcută – întocmai cum îi plăceau lui. Împreună cu cafeaua amăruie, îi dădeau o senzaţie de adâncă satisfacţie. Când ordonanţa voi să-i mai toarne un coniac, refuză cu un gest. Nu voia să strice echilibrul pe care i-l crea această senzaţie atât de plăcută. Cozonacul şi torturile îl făceau mai înţelegător. Le prefera fripturilor care i se serveau zilnic la popotă. Ce-i drept, n-ar fi recunoscut-o niciodată. În sinea lui îi era ruşine de această preferinţă, căci o socotea necorespunzătoare spiritului milităresc.

— Ei, dragii mei prieteni indieni, întrebă el cu o compasiune părintească, ce aveţi de gând să-mi raportaţi?

— Preşedintele Jackson îşi ţine cuvântul pe care l-a dat seminolilor? întrebă Jumper şi în această frază scurtă făcu mai multe pauze semnificative, menite să sublinieze importanţa întrebării sale.

Whipple îşi clătină capul nemulţumit şi se pregăti să răspundă brutal. Nu era dispus să tolereze vreo aluzie dubioasă la sinceritatea preşedintelui.

Generalul Jesup ridică mâna şi-i porunci să tacă. Îl privi pe Jumper vreme îndelungată, cercetător, apoi spuse:

— Înţeleg întrebarea ta, mico Jumper. Preşedintele a făgăduit să vă trimită în călătoria către noua voastră patrie, Arkansas. Acum sunteţi plini de nerăbdare să porniţi pe drumul cel lung şi aşteptarea vi se pare grea. Îngăduiţi-mi

să vă spun în numele preşedintelui: De îndată ce mersul operaţiunilor pe câmpul de luptă ne va permite să eliberăm un vas de transport, vom începe neîntârziat acţiunea de strămutare. Din păcate, mulţi dintre fraţii voştri nu şi-au dat încă seama că numai în Vest pot trăi liberi şi în pace. Ei ne silesc să ducem război împotriva lor. Războiul acesta îl purtăm şi cu ajutorul vaselor noastre. Dar luptele sunt pe sfârşite, astfel încât se apropie şi timpul când veţi putea pleca. Dacă vreţi să ajungeţi mai repede în patria voastră din Vest, atunci îndemnaţi-i pe fraţii voştri să pună capăt luptelor. Spuneţi-le că duceţi aici în lagăr o viaţă paşnică şi rugaţi-i să procedeze întocmai ca şi voi. Sunteţi căpetenii, glasurile voastre sunt ascultate în jurul focurilor de tabără. Ajutându-i pe fraţii voştri să găsească drumul cel bun, ne ajutaţi pe noi dar şi pe voi.

În timp ce generalul îşi ţinea cuvântarea, culoarea marţipanului de pe obrajii lui Whipple dispăru.

Fiindcă felul în care Jesup făcea propagandă pentru lagăr era în măsură să-i îndârjească pe cei doi şefi.

De altfel, răspunsul lui Jumper veni fără întârziere:

— Nu-i vom îndemna niciodată pe fraţii noştri să vină în lagăr, dacă aici sunt nevoiţi să se stingă de foame!

La aceste cuvinte ale lui Jumper, Halpatter dădu din cap cu hotărâre.

Generalul Jesup se întoarse uimit către comandant. Plângerea căpeteniei îl surprindea. Semnase el însuşi dispoziţia pentru repartizarea cantităţilor de provizii destinate lagărului. Ce-i drept, aceste provizii nu dădeau pieilor roşii posibilitatea de a pregăti o gustare ca aceea pe care tocmai o luase aici împreună cu ofiţerii săi, dar nici vorbă să sufere de foame. Ştia că indienii, când ajung dependenţi, într-un fel sau altul, de albi, au obiceiul să fie cârcotaşi şi să se plângă de tot felul de lucruri. De asemenea, credea că Jumper exagera, ca să poată obţine unele avantaje. În glumă, îl ameninţă pe mico cu degetul şi spuse:

— Raiul pe pământ, seminolii îl vor găsi abia în Arkansas. Dar desigur că drumul până acolo aduce după sine unele

neplăceri. Sunt dispus să le înlătur, în măsura în care acest lucru stă în puterea mea. Dar nu trebuie să faceţi dintr-un biet iepure de prerie o panteră fioroasă.

Aceste vorbe glumeţe îl jigniră adânc pe Jumper. Se simţea bănuit de minciună.

— Jumper nu minte! zise el şi vocea lui era răguşită de mânie. Făina şi carnea pe care am primit-o mi-au fost furate. Poate că generalul va putea să-şi dea seama din această împrejurare în ce mizerie trăiesc oamenii noştri în lagărul vostru. N-am întâlnit în viaţa mea seminoli care să-i fure pe fraţii lor şi am şaizeci de ani.

Ultimele cuvinte Jumper le rostise cu vocea ridicată. Fiindcă în ochii lui erau cea mai bună dovadă pentru faptul că în lagăr domneşte foametea.

Dacă Jumper ar fi bănuit ce serviciu îi făcea locotenentului Whipple cu aceste cuvinte, ar fi tăcut. Cu iuţeala fulgerului, Whipple îşi dădu seama că se ivise prilejul să se descarce de orice vină şi profită imediat de el. Îşi luă mutra unui unchiaş plin de bunăvoinţă şi îngrijorat, oftă adânc şi bătu de câteva ori darabana cu degetele pe masă, de parcă i-ar veni greu să dea glas îngrijorării sale:

— Mico Jumper spune adevărul; din păcate, aş adăuga eu, din păcate! Şi îmi reproşez faptul că nu i-am raportat mai de mult domnului general, într-adevăr, în lagărul nostru se fură. Cu toate acestea, am sperat să pot soluţiona chestiunea la un nivel mai puţin ridicat, ca să spun aşa. Şi continui să sper; căci avem acum anumite indicii. De altfel, acesta este şi motivul pentru care am şovăit să raportez faptul. Nu este vorba de mici furtişaguri lipsite de importanţă, cum se produc întotdeauna acolo unde se află o aglomerare mai însemnată de oameni – aici acţionează forţe brutale, lipsite de orice scrupul, forţe care urmăresc un plan anume. Este o acţiune criminală cu caracter politic, având scopul să submineze moralul oamenilor din lagăr, pe scurt, să creeze o situaţie menită să strice buna reputaţie a lagărului. Presupunerea mea este următoarea: într-un mod foarte conştient, seminolii au strecurat oameni de-ai lor în lagăr, având misiunea să înrăutăţească viaţa celorlalţi.

Noapte de noapte, dispar fără urmă provizii. După primele furturi, m-am îngrijit ca proviziile să fie înlocuite, dar curând n-am mai putut deoarece raţiile fixe îmi impuneau anumite limite. La unele familii lipsurile au creat o situaţie destul de gravă, n-ar avea nici un rost s-o tăgăduiesc. Promit să iau măsurile cele mai severe împotriva acestor elemente distructive, imediat ce vor fi descoperite. Îl rog pe domnul general să-mi mai acorde un termen de trei zile. Căpeteniilor le pot spune că hoţii nu se află printre fraţii lor roşii, ci printre negri.

Obrazul lui Whipple strălucea de râvnă şi de umilinţă… Dacă recunoştea acum că are o oarecare vină şi dacă nu uita să pună pe seama unui exces de zel faptul că întârziase să raporteze, le răpea căpeteniilor principala forţă în atacul îndreptat împotriva lui. Socotea că avusese o inspiraţie geniala aruncând vina foametei din lagăr asupra negrilor. Astfel, pata ruşinoasă a furtului nu umbrea onoarea războinicilor indieni, ci îi împovăra pe negri. Nu risca nimic în felul acesta, dimpotrivă. Într-o zi împrejurarea aceasta îi putea fi de folos în realizarea planurilor sale, pe care deocamdată le purta ascunse într-un colţişor al sufletului, dar pe care avea de gând să le realizeze într-un viitor nu prea îndepărtat. Iar ora aceasta se apropia treptat – de asta era sigur.

Generalul se ridică şi păşi către fereastră. La început fusese cât pe ce să izbucnească şi să-i spună locotenentului că e un papă-lapte. Dar renunţă, pentru că nu-şi putea îngădui să coboare în ochii căpeteniilor autoritatea unui comandant de lagăr numit de el.

— Bine, zise Jesup după ce se gândi o vreme, vă dau timp trei zile. Până atunci să-i găsiţi pe vinovaţi şi să mi-i prezentaţi nominal, într-un raport, ca să-i pedepsesc. Iar raţiile ce se cuvin indienilor vor fi totuşi eliberate de la magazie. Sper că m-aţi înţeles.

Jumper simţea cum alcoolul circula prin trupul său aidoma unui val cald. Mânia şi dispreţul care-l cuprinseseră în timpul cuvântării lui Whipple se dublară în intensitate, dar putinţa lui de a judeca lucrurile scădea cu repeziciune.

— Asemenea basme să le povesteşti copiilor dumitale, mister Whipple. Iar dacă generalul le ia drept adevărate, atunci are mintea unui copil.

O spuse încet şi fără să-şi ascundă mânia.

Generalul Jesup îl observase tot timpul pe Jumper. Statura puternică şi obrazul zbârcit cu ochii negri şi osteniţi făcuseră o anumită impresie asupra lui. Dacă reuşea să-l câştige pe Jumper, făcând din el un aliat de nădejde, îi era îngăduit să spere că numărul celor ce se vor prezenta pentru strămutare va înregistra o oarecare creştere. De aceea era sincer dispus să întâmpine cu bunăvoinţă cerinţele căpeteniei. Cu atât mai mult îl jigni tonul cu care vorbea acum Jumper despre el. Se întoarse brusc şi păşi înapoi către locul său.

— Mi se pare mai degrabă că ai devenit o muiere bătrână, Jumper, care se văicăreşte şi caută peste tot numai cusururi. Prin ce fapte ţi-ai cucerit dumneata dreptul să duci o viaţă confortabilă în lagăr? Ce fel de mico este oare acela, la al cărui apel răspunde numai propria lui fiică şi un băiat negru? Dar mai eşti oare mico? Sau poate că adunarea căpeteniilor ţi-a luat mai de mult această demnitate şi de ciudă ai fugit?

Jumper se ridică greoi, se sprijini cu mâna stângă de masă şi, aplecându-se mult înainte, se uită la general cu o privire plină de ură:

— Ia-ţi cuţitul, generale şi apără-te. Cuţitul meu îţi va spune dacă sunt un mico, sau nu!

Şi mâna sa dreaptă apucă mânerul armei înfipte în centură.

Generalul îşi încrucişă braţele şi zâmbi batjocoritor. Nu-i fu prea greu s-o facă, deoarece nici nu se gândea să accepte o luptă în doi cu Jumper. Iar dacă bătrânul mico ar fi stăruit, era ferm hotărât să ordone oamenilor săi să-l potolească. Dar nu avea interes să procedeze astfel. Cuvintele provocatoare cu care-i răspunse urmăreau alt scop.

— Sunt sigur că ştii să mânuieşti bine cuţitul, Jumper. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin. Dar este oare asta o dovadă a

demnităţii dumitale de căpetenie? Mi-e teamă că nu. Un mico trebuie să fie mai mult decât un bun ucigaş de oameni; dumneata ştii asta mai bine decât oricine. Dacă mai ai într-adevăr reputaţia unei căpetenii în rândurile poporului seminolilor, atunci dovedeşte-mi-o. Îndeamnă-i pe războinicii voştri să vie aici, unde te afli şi dumneata. După numărul celor ce vor da urmare chemării dumitale, îmi voi da seama de câtă cinstire te bucuri încă printre ei. Nu voi accepta nici o altă dovadă – asta ţi-o spun eu, generalul Jesup.

În privirea generalului provocarea era atât de vădită, încât Jumper gemu de mânie. Cuvintele lui Jesup îl loviră cu atât mai adânc, cu cât atingeau o rană care-l durea de multă vreme. Nici unul dintre seminoli nu-i dăduse ascultare. Se mângâiase la gândul că principala cauză a împotrivirii lor trebuie căutată numai în faptul că albii îşi încălcau promisiunile. Oare nu era firesc să aibă mai mult succes în apelurile sale, dacă acestea vor ajunge la oamenii săi venind chiar din lagăr? Nimeni n-ar mai crede că minte, dacă în mesajul lui va arăta că prezicerile sale se împlineau. Dar oare se împlineau? Ce-i drept, fusese lăsat în viaţă şi i se făgăduise din nou că strămutarea va începe în cel mai scurt timp. Dar oare foamea la care-i supuneau nu era o dovadă contrarie? Şi chiar dacă ar fi fost, putea el. Jumper, care de la vârsta de douăzeci şi doi de ani avea rangul de mico, să răspundă altfel provocării lansate de Jesup decât s-o accepte? Nu, nu-i rămânea altă alegere.

— Bine, generale, zise el şi vocea lui nu era decât o şoaptă. Voi trimite o chemare către războinicii mei. Dar nu-mi poţi cere să mint. De aceea în lagărul tău nu trebuie să domnească foamea. Niciodată.

Se aşeză încet, apucă paharul cu ambele mâini şi-şi pironi privirea asupra lui.

Jesup se apropie cu paşi repezi de mico, îi puse cu un gest prietenesc mâna pe umăr şi spuse răsuflând uşurat:

— Ai spus cuvinte înţelepte. Respectă-le, iar eu le voi respecta pe ale mele.

Apucă el însuşi sticla de coniac, turnă în pahare şi rosti

ridicându-l pe al său:

— Să îngropăm securea războiului, Jumper. Să bem pentru noua noastră patrie din Arkansas.

Jumper bău fără să ciocnească cu generalul. Se gândea la drumul nesfârşit de lung pe care-l mai avea de străbătut şi pentru prima oară îşi dădea seama că n-are dreptul să pornească pe acest drum fără oamenii din poporul lui.

Capitolul XII

Generalul citea pentru a treia oară telegrama, dar nu putea să înţeleagă mai mult decât înţelesese când o citise prima oară. Washington-ul îi fixa un termen până la care războiul trebuia să fie încheiat „folosindu-se toate mijloacele de natură militară şi diplomatică” şi, în acelaşi timp, i se cerea „să fie excluşi de la strămutare acei negri asupra cărora vreun fermier ridică pretenţii de proprietate justificate legal”. În instrucţiunile privitoare la aceste pretenţii legale de proprietate se menţionau, pe lângă actele emise de autorităţi şi declaraţiile a doi martori. Era o măsură care făcea practic imposibilă strămutarea negrilor. Jesup aruncă telegrama pe jos şi începu să înjure, folosind vasta gamă de blasfemii pe care şi-o însuşise în îndelungata sa carieră militară. Îşi vărsă furia timp de vreo douăzeci de minute, după care se simţi ceva mai bine. Se aşeză la masa lui de lucru, îşi muie pana şi începu să redacteze o scrisoare către guvern, în care protesta în modul cel mai energic împotriva acestei hotărâri nesăbuite. După ce scrise o jumătate de coală de hârtie. O rupse, se duse până la dulapul cel mare de stejar care acoperea aproape în întregime unul dintre pereţii camerei şi scoase de acolo o pipă lungă. Capul pipei şi partea de jos a ţevii erau din pământ roşu, partea de sus din lemn lustruit, cu un desen pestriţ şi împodobită cu smocuri de pene. O căpetenie a mandanilor îi dăruise, ca amintire, această pipă a păcii, cu ani în urmă. Când era singur şi nu-l deranja nimeni, fuma cu plăcere din ea. N-o făcea în prezenţa ofiţerilor săi: i se părea că nu era un exemplu recomandabil ca, în timpul unei campanii împotriva indienilor, un general să fumeze dintr-o pipă a păcii.

Dacă telegrama ar fi sosit cu o săptămână mai târziu, chibzui el şi dacă până atunci ar fi reuşit să elibereze în

vederea strămutării unul dintre vasele sale de transport, atunci, la sosirea noilor dispoziţii, primul convoi s-ar fi aflat în drum spre Arkansas. Indienii ar fi văzut cu câtă seriozitate obişnuieşte să-şi ţină promisiunile, ceea ce ar fi avut, desigur, o influenţă pozitivă şi asupra celorlalţi. Oare n-ar fi posibil ca destinul să fie niţeluş îndrumat? Dacă ar anunţa la Washington că a primit târziu instrucţiunile, iar în zilele următoare i-ar trimite spre vest pe primii seminoli? Evident, ministerul era în măsură să stabilească exact data sosirii telegramei, dar Washington-ul era departe şi dacă iniţiativa lui avea succes, atunci era pe deplin justificată.

Aşa se face că generalul Jesup hotărî să acţioneze împotriva instrucţiunilor primite de la guvernul său. Jocul pe care-l începea era riscant, îşi dădea limpede seama de asta şi dacă voia să câştige, trebuia să pornească imediat la acţiune. De aceea îl chemă pe aghiotantul său şi-i dădu ordinul să întocmească, împreună cu autorităţile portuare, o listă a tuturor vaselor care în următoarele zile plecau de la Tampa înspre New Orleans. Poate că era posibil ca o parte dintre cei în curs de strămutare să fie plasaţi pe vreun cargobot.

Whipple primi ordinul să alcătuiască un prim transport de cincizeci de oameni. Cel puţin jumătate dintre ei să fie negri.

Când primi ordinul, locotenentul Whipple păli de furie. Totuşi gândul de a lua vreo măsură împotriva voinţei superiorului său, generalul, făcea să-i treacă un fior rece prin şira spinării. Ei, dar Whipple nu era singur. Interesele lui coincideau cu interesele unor puternici ai zilei. Unul dintre aceştia era senatorul Jeffers, proprietarul celor mai mari plantaţii de tutun situate la nord de oraş.

În faţa casei lui Jeffers se afla o santinelă în uniforma gărzilor civile. Vila nu era un obiectiv militar, dar bătrânul Jeffers era comandantul gărzii voluntare cetăţeneşti şi avea mai multe motive care-l făcuseră să insiste pentru stabilirea acestui post de pază. Mai întâi, fiindcă paza militară îi flata orgoliul, iar pe de altă parte, din pricină că senatorul nu prea avea cugetul curat în ceea ce îi privea pe negri. Jeffers

era îndeobşte cunoscut ca unul care-şi chinuia înspăimântător sclavii şi încă din primele zile ale războiului îi fusese teamă că va fi atacat de seminoli, cu toate că în imediata apropiere a oraşului încă nu avusese loc nici o luptă.

Deşi în calitatea lui de ofiţer al armatei regulate Whipple nu era în nici un fel subordonat comandantului gărzii civile, totuşi inima îi bătea tare când rugă să fie anunţat. Jeffers era foarte puternic şi însuşirea sa de căpetenie era viclenia. Până şi aspectul său exterior îi făcea pe interlocutorii săi să nu se simtă la largul lor. Era înalt, cu statura masivă, avea un gât puternic care susţinea un cap ce părea colţuros. Ochii mici, înconjuraţi de cearcăne zbârcite, erau în permanenţă închişi pe jumătate. Subalternii lui îl porecliseră Rinocerul şi numele i se potrivea.

Rinocerul şedea cu nepoata lui preferată pe veranda cu geamuri a vilei şi juca ţintar. Când fu anunţat că-l caută Whipple, scoase un mârâit de nemulţumire, dar porunci ca musafirul să fie introdus.

— Ia loc, locotenente, zise el şi, cu o mişcare neglijentă a capului, arătă către un scaun aflat într-un colţ al încăperii. Terminăm numaidecât.

Pe urmă jucă mai departe, ca un om care-şi făcuse datoria şi nu mai avea nici o obligaţie.

Whipple se aşeză ascultător, deşi simţea cum îl cuprinde ciuda. Venea într-o chestiune de afaceri de o importanţă cu totul deosebită, iar fermierul ăsta nici măcar nu socotea necesar să-şi întrerupă jocul copilăresc.

În sfârşit, partida se termină. Jeffers îşi sărută afectuos nepoata pe obraji şi o trimise în camera ei. Pe urmă puse pietricelele în cutie, o închise într-o trusă şi, cu un gest al mâinii, îl invită pe ofiţer să se apropie de masă.

— Ei, ce fel de veşti ne aduce glorioasa noastră armată?

— Din păcate nici una care să vă facă plăcere, mister Jeffers.

— Nici nu m-am aşteptat la o veste plăcută. Dacă războiul s-ar fi sfârşit, aş fi aflat-o mai de mult; nu sunt senator de florile mărului, am oamenii mei care mă

informează. Şi-ţi spun sincer că mi-e absolut indiferent dacă îmi vei aduce la cunoştinţă vreo victorie sau vreo înfrângere.

Tonul rece şi plin de sine pe care-l folosea Jeffers vorbind cu el îl indispuse pe locotenent. Iritarea lui se făcu simţită şi în răspunsul pe care-l dădu:

— Dar propriile dumneavoastră înfrângeri mi se pare că nu vă vor fi absolut indiferente.

Peste ochii fermierului pleoapele coborâră şi mai mult. Dar privirea lui cercetătoare rămase pironită asupra ofiţerului.

— Iată că m-ai făcut curios.

— Peste câteva zile pleacă primul transport cu negri şi indieni spre Arkansas. Generalul Jesup a dat astăzi un ordin în această privinţă.

Pe Whipple îl dezamăgi efectul propriilor sale cuvinte. Faţa fermierului rămase neschimbată.

— Cred că ai greşit, tinere. După cum am fost informat dintr-un izvor demn de încredere, Jesup a primit din Washington o dispoziţie care aproape că-l pune în imposibilitate de a proceda strămutarea negrilor.

Locotenentul îşi descheie nasturele de la tunică şi-i întinse fermierului ordinul scris.

— Izvorul dumneavoastră mi se pare că nu e chiar întru totul demn de încredere, spuse el.

Jeffers luă hârtia şi o citi. Acum nu mai reuşi el să-şi ascundă surpriza. Nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că sursa sa de informaţii era demnă de încredere. Dar şi documentul lui Whipple era autentic. Asta însemna, nici mai mult nici mai puţin, că generalul Jesup acţiona împotriva dispoziţiilor primite de la forul ierarhic superior. Dându-şi seama de gravitatea acestui fapt, începu să râdă – un râs prelung şi mulţumit.

— Poate că eşti un militar viteaz, mister Whipple, dar ca om de afaceri nu faci nici doi bani. Vrei să mă sperii povestindu-mi nişte gogoriţe despre o înfrângere şi în realitate îmi aduci cea mai bună veste pe care puteam să mi-o doresc.

Locotenentul era descumpănit. Nu-şi putea explica această reacţie a fermierului. Crezuse că interesele sale proprii sunt şi cele ale lui mister Jeffers. Cine mai putea să-l ajute, când lucrurile nu stăteau de loc aşa?

— După câte ştiu, eraţi oarecum interesat în ceea ce priveşte negrii mei. Tranzacţia era aproape încheiată. Ce se mai alege din ea dacă Jesup îi trimite în Arkansas?

Jeffers se ridică, întinse braţele şi privi o vreme pe fereastră cum se lasă umbrele serii. Pe urmă păşi până la Whipple şi-l bătu uşor pe umăr.

— Ca să fii un bun om de afaceri îţi mai lipseşte într-adevăr câte ceva, dragul meu. Voiam într-un mod foarte discret să cumpăr de la dumneata câţiva negri, asta e adevărat. Omul când îmbătrâneşte devine paşnic. Dar când lucrul acesta nu-i place vecinului celui rău, atunci şi un om bătrân poate să devină periculos. Eu, unul, pot. Curând te vei convinge şi dumneata.

Locotenentului i se părea că-i e foarte cald şi că-l strânge gulerul. Îşi simţi fruntea brobonată de sudoare.

— Nu vă înţeleg, mister Jeffers. Într-un răstimp atât de scurt… fiindcă trebuie să-i raportez generalului…

— Şi ca om politic judeci ca un copil, dragă Whipple, iar asta este tot atât de regretabil pe cât e că nu te pricepi de loc la afaceri. Afacerile şi politica sunt de nedespărţit, ca fulgerul şi tunetul. Una nu se poate fără cealaltă. Trăim într-o ţară democratică, prin urmare nici măcar un general nu poate acţiona nepedepsit împotriva intereselor cetăţeneşti. Dacă Jesup a uitat cumva acest lucru, atunci i-o vom aminti noi. Şi anume în aşa fel, încât să n-o uite prea curând.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? Sunt încredinţat că veţi găsi o cale de ieşire din impas, dar vă rog spuneţi-mi şi mie despre ce este vorba? Sunt foarte neliniştit. Fiindcă, într-o oarecare măsură, suntem părtaşi în această afacere, mister Jeffers…

Se întrerupse când văzu că Jeffers îşi clatină capul cu un zâmbet batjocoritor.

— Am fost, dragă Whipple, am fost! Şi-acum sunt nevoit să te rog să mă laşi singur, pentru că trebuie să întreprind

unele demersuri în această chestiune. Ai puţină răbdare. Pe urmă îţi va fi dat să vezi cum bătrânul Jeffers va da o lecţie de democraţie unui general. Vei avea şi dumneata multe de învăţat.

Foamea aduce mari schimbări în firea omului. Dintr-un frate face un duşman cu priviri bănuitoare, iar truditorului îi răpeşte hărnicia în timpul zilei şi liniştea în timpul nopţii. Ea transformă copiii în moşnegi şi bărbaţi în toată firea în copii arţăgoşi. Drumurile se lungesc părând nesfârşite şi o biată ramură purtată de un om înfometat se transformă într-un copac gros care-l încovoaie sub greutatea lui. Stelele devin cristale reci şi luna este un peşte mort, putregăit, care goneşte ţeapăn prin ape negricioase. Focurile cheamă şi aţâţă doruri sălbatice, fiindcă trezesc amintirea zilelor când se mânca pe săturate.

— Mai ţii minte cum, în seara sărbătorii porumbului verde, am mâncat la Sarah limbă afumată, turte de mălai şi la urmă salată de castraveţi?

Rhea oftă din adâncul sufletului. Gândul la mâncare îi dădea o stare de ameţeală. Era a treia zi de când nu mâncau, fiindcă Whipple refuzase să-i înlocuiască lui Jumper proviziile ce-i fuseseră furate. Abia după vizita generalului, când şi ceilalţi căpătaseră din nou o raţie, li se dăduse şi lor câte ceva. Mâncaseră atunci pe săturate, iar căpetenia îşi întocmise chemarea către ai lui şi i-o înmânase lui Whipple ca s-o dea mai departe. Locotenentul o trimisese imediat, cu un curier, generalului. După aceea proviziile s-au sfârşit şi foametea se strecura din nou în lagăr. De data aceasta pricina nu mai era reaua voinţă a lui Whipple în a dispune eliberarea de provizii de la magazie, ci pur şi simplu nu mai existau rezerve. Casa de bani a unităţii era goală şi alţi bani urmau să sosească abia luna viitoare, încă de la Washington raţiile nu fuseseră calculate cu cine ştie ce generozitate, iar Whipple, ca urmare a afacerilor sale necurate, le coborâse chiar sub limita necesară supravieţuirii. Jumper se prezentase la comandament şi ceruse să vorbească cu Whipple. Cererea îi fusese refuzată.

Robin îşi ţinea ochii aţintiţi la flăcările puternice ale focului de tabără. Cuvintele Rheei îl făceau să retrăiască scene din timpul sărbătorii porumbului, îl văzu pe Sammy în faţa lui, cu puşca pe umăr şi-l auzi spunând: „Poate că ne vom revedea când vei intra şi tu în rândul războinicilor lui Osceola”. De atunci parcă trecuse o veşnicie şi totuşi nu se scurseseră decât două luni. Şi nici măcar nu ştia cum se sfârşise lupta la care participase Sammy. Oare mai trăia? Ce se întâmplase cu Osceola şi cu Abraham, cel care îi salvase viaţa? Poate că tocmai acum, în acest ceas, are nevoie de cineva lângă el. Iar el, Robin, care îi datora atâta recunoştinţă, şedea aici, în lagăr, cu braţele încrucişate. Oare de ce fugise şi i se alăturase lui Jumper? De ce? Îşi întoarse privirea către Rhea. Fata era culcată lângă el, cu obrazul sprijinit în mâini, aşa cum o văzuse adesea pe malul lacului. Privea şi ea la foc, cu ochii strălucitori.

— De ce nu-mi răspunzi? îl întrebă.

— Vorbeşti mereu numai despre mâncare, răspunse el cu bruscheţe. Probabil că nici nu mai poţi să te gândeşti la altceva.

Ea îşi puse capul pe braţe şi, după tremurul care-i trecea prin trup, îşi dădu seama că plânge. Fu cuprins brusc de compătimire şi de o nevoie imperioasă să-i arate cât de mult ţinea la ea. O mângâie pe păr şi spuse:

— Nu plânge, Rhea. A fost o prostie din partea mea să-ţi spun asta. Am să-ţi fac rost de ceva de mâncare, sunt sigur de asta.

Dar unde ar fi putut să găsească el ceva de mâncare? Cei din lagăr nu mai aveau nimic. Şi dacă se mai găsea cumva vreunul care avea un săculeţ de făină sau o bucată de carne, le păzea ca pe o comoară. În afară de asta, Robin nu s-ar fi putut hotărî niciodată să fure de la unul de o seamă cu el. Dar soldaţii? Veneau sătui la serviciu şi pe urmă mâncau din nou la gheretele lor. De la ei primeau câte ceva de-ale gurii numai cei ce puteau oferi obiecte în schimb. Iar el nu avea nimic care ar fi putut trezi interesul soldaţilor.

Gând se ridică, nu ştia încă încotro să se îndrepte, în afară de santinele nu se zărea nici un soldat. Se îndreptă

încet şi şovăitor spre poarta de intrare în lagăr, unde se afla clădirea comandamentului. Avea o bucătărie proprie. Înăuntru ardea încă lumina. Dar cum să intre? În faţa clădirii se afla o santinelă care păzea intrarea. Robin făcu un ocol mare şi se strecură prin spatele clădirii. Bucătăria avea şi aici o fereastră, prevăzută cu gratii de fier. Sub un opaiţ şedea master Kapturak, bucătarul şi jumulea o găină. Soldaţii îl strigau Cooky, iar copiii din lagăr îi spuneau şi ei aşa când îi cerşeau resturile de la bucătărie. Era un bărbat tânăr şi blajin, care din pricina inimii lui bune trebuise nu o dată să îndure mustrările lui Whipple. Comandantul îl ameninţa mereu că îl va muta la altă unitate, dar nu-şi punea niciodată în practică ameninţarea, deoarece talentele de bucătar ale lui Cooky îl cuceriseră cu totul.

Un hârdău răsturnat, aflat sub fereastră, îi dădu lui Robin o idee. Se strecură într-acolo, apucă hârdăul şi se depărtă cu el. Pe urmă păşi drept spre santinelă.

— Good evening, master sergent, salută el, deşi soldatul n-avea grad de subofiţer. Master Kapturak m-a pus astăzi să curăţ cartofi pentru el. Fiindcă trebuie să ştiţi că mâine se vor servi la masă găini fripte, aşa că are foarte mult de muncă şi nu vrea să mai aibă pe cap şi curăţatul cartofilor.

— Pe unde naiba mi-ai stat ascuns până acum? Cei de corvoadă la bucătărie au plecat de mult.. Ce mai cauţi aici?

Dar Robin nu se lăsă intimidat atât de uşor. Mai făcu un pas către soldat şi spuse:

— Păi, aveţi dreptate, master sergent. Dar am avut ghinion. Cineva mi-a furat hârdăul şi atunci n-am putut să iau cu mine cojile de cartofi care mi se cuveneau pentru munca mea. Cooky, vreau să zic master Kapturak, m-a liniştit spunând că pot să viu seara după coji, fiindcă atunci o să-mi împrumute el un hârdău. Fiindcă dumneavoastră cu siguranţă că nu mâncaţi cojile, dumneavoastră aveţi cartofii şi, înainte de orice, găinile. Dar pentru noi cojile sunt trufandale.

Soldatul râse scurt şi-şi aşeză mai bine arma pe umăr.

— Că mâine or să fie găini la masă, tot ce se poate. Dar nu pentru noi. Astea sunt pentru domnii ofiţeri!

Pe urmă făcu un pas în lături şi, cu o mişcare a capului, arătă către uşă.

— Hai, du-te şi ia-ţi cojile; dar fuga!

Nu era nevoie să-i spuie lui Robin să se grăbească. Într-o clipă băiatul dispăru în clădire.

Bucătarul îşi ridică uimit privirea când îl auzi pe Robin intrând.

— Ei, băiete, mi se pare că ai greşit drumul. Şterge-o de aici!

În loc să se îndepărteze, Robin se apropie de Cooky. În acelaşi timp, privirile lui rătăceau de la găinile jumulite la butoiul mare, plin cu cartofi cojiţi şi înapoi la masa unde se afla o bucată mare de slănină, aşezată lângă găini. Pe urmă se întoarse şi-l privi pe Cooky drept în ochi:

— S-a întâmplat o nenorocire, master Kapturak şi dacă nu m-ajutaţi, are să fie vai şi amar.

Făcu o pauză ca să vadă ce efect au cuvintele lui. Reuşise să trezească într-o oarecare măsură curiozitatea lui Cooky.

— Nu mai trăncăni atât, spune ce s-a întâmplat.

Acum totul era să nu-l dezamăgească pe bucătar. Trebuia să născocească ceva care să-i trezească mila. Să spună că Rhea s-a îmbolnăvit? Era o minciună pe care buzele lui nu puteau s-o rostească.

Şi atunci, Robin spuse doar ceea ce se întâmplase cu adevărat şi-l împinsese să vină aici ca să cerşească.

— Rhea a plâns. În general nu plânge niciodată. Numai când se întâmplă ceva grav de tot.

Cooky se uită la el consternat:

— Nu cunosc nici o Rhea. E sora ta?

— Nu, nu e sora mea. E o fată indiană. Fata căpeteniei Jumper…

— Dar tu de ce te bagi în treburile astea?

Tânărul şovăi înainte de a răspunde. Cum ar putea să explice acestui alb că era foarte nefericit când plângea Rhea?

— Fata e… suntem prieteni buni.

Cooky izbucni în râs şi începu, alene, să jumulească din

nou găina:

— Aha, va să zică asta-i. Atunci trebuie să ai grijă de ea, e firesc şi eu te înţeleg. Dar ce pot să fac eu pentru ea?

— Mă gândeam că aş putea să cojesc câţiva cartofi şi să iau cojile cu mine.

Cooky continuă o vreme cu jumulitul, părând preocupat, pe urmă arătă cu capul înspre o grămadă mare de cartofi necurăţaţi, care se afla sub masă:

— Bine, ia-ţi un cuţit şi mai curăţă o căldare plină.

— Mulţumesc frumos, master Kapturak!

Răspunsul suna voios, ca un fel de uşurare. Robin îşi trase un scaun fără spetează lângă masă şi se puse pe treabă. Depunea o râvnă deosebită ca fiecare cartof să fie curăţat cu îngrijire şi să fie de o albeaţă imaculată. Când observă că bucătarul nu se mai sinchisea de el, deveni mai îndrăzneţ şi tăie cojile groase cât degetul, iar din când în când tăia câte un cartof în bucăţi mici pe care le amesteca printre coji. Cooky nu văzu nimic. Dimpotrivă. Chiar se ridică şi, apropiindu-se de un dulap, îşi făcu de lucru acolo.

„Dacă acum arunc o bucată de slănină în căldare, n-o să mă vadă,” se gândi Robin. N-apucă să gândească bine, că simţi slănina în mână, apoi o vârî adânc printre cojile de cartofi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îl cuprinse un val de căldură. Se ocăra în sinea lui pentru că furase. Pe urmă Cooky se întoarse de lângă dulap cu o lumânare şi începu să pârlească găinile.

— Nu ţi-ajunge? întrebă el.

— Ba da.

Robin se ridică iute în picioare, răsturnând scaunul. Avea o singură dorinţă: să dispară cât mai repede cu putinţă.

— Mulţumesc frumos. Căldarea o aduc înapoi mâine dimineaţă.

— Nu e nici o grabă. Salută-ţi prietena din partea mea.

Robin dădu din cap şi părăsi bucătăria fără să mai privească în ochii bucătarului. Când se găsi afară, răsuflă uşurat şi porni cu paşi mari.

— Hei, ia vino înapoi!

Robin ar fi vrut s-o ia la goană, dar vocea santinelei îl

pironise locului, de parcă ar fi avut picioarele într-un lasou. Era vocea unui bărbat care avea o armă şi care ştia s-o folosească.

— N-avea nici o grijă. Cojile de cartofi n-am să ţi le iau. Dar am o oarecare experienţă cu derbedei de-alde tine. Dacă mâine o să lipsească ceva din bucătărie, pe mine cade beleaua.

Mâinile lui scotociră printre coji şi, până la urmă, pescuiră bucata de slănină.

— Ştiam eu. Voi, negrii, sunteţi hoţi din născare.

Robin stătea în faţa lui cu umerii căzuţi şi capul plecat şi nu rostea nici o vorbă. Nu simţea nici ciudă şi nici ruşine, doar un gol înlăuntrul său, apoi totul îi deveni indiferent. Pierduse şi nu mai avea rost să se necăjească din cale-afară sau să se revolte. Se gândi că acum Rhea îl va aştepta în zadar, că nimeni n-o va ajuta să-şi potolească foamea; dar nici măcar acest gând nu era în stare să trezească în el vreun simţământ oarecare. Avea senzaţia că pe neaşteptate inima i se transformase într-o piatră.

Soldatul fluieră de două ori, scurt şi la semnalul lui apăru un alt soldat din postul de pază. Acesta îl luă în primire pe Robin. Câteva minute mai târziu, Robin era închis într-o celulă a închisorii lagărului.

Capitolul XIII

În lumina palidă a zorilor, grupuri de bărbaţi înarmaţi se îndreptau din mai multe direcţii spre ferma lui Jeffers. Erau oameni cu experienţă. Unii îşi puseseră cartuşiere de-a curmezişul pieptului ceea ce le dădea un aspect pitoresc; toţi aveau puşti, mulţi dintre ei aveau şi câte un pistol vârât în centură.

Jeffers îi aştepta pe seara verandei. Purta uniforma de ofiţer al gărzii civile. În mână avea o hârtie împăturită.

Către orele cinci, în curtea casei se şi strânseseră vreo sută cincizeci de oameni înarmaţi. Se împărţiseră în grupuri mici, fumau şi vorbeau între ei. Când Jeffers socoti că sosise timpul, făcu un gest cu mâna cerând să se facă tăcere şi se întoarse către cei adunaţi în curte:

— Prieteni! Suntem cu toţii cetăţeni paşnici, respectăm cu stricteţe legile statului şi suntem obişnuiţi să ne îndeplinim în linişte munca pe ogoarele fermelor noastre. Dar iată că de vreo doi ani n-o mai putem face, deoarece rebelii indieni au adus pacostea războiului asupra ţării noastre. Promisiunilor ademenitoare ale acestor indivizi le-a căzut victimă un număr destul de mare dintre sclavii noştri. Împreună cu pieile roşii, au ridicat armele împotriva noastră. În loc să acţioneze cu toată asprimea cerută de lege şi să ne înapoieze ceea ce ne aparţine, un general al armatei americane îşi permite să ducă tratative cu rebelii şi să le făgăduiască strămutarea în Arkansas. După cum am aflat dintr-un izvor demn de încredere, el încalcă în felul acesta o dispoziţie foarte limpede dată de guvern. Această dispoziţie prevede că nu pot fi strămutaţi decât acei negri asupra cărora nici un fermier nu ridică pretenţii de proprietate. O anchetă a arătat că nu este cazul cu negrii concentraţi în lagărul de la Tampa. Nici nu ne trece prin minte să stăm cu braţele încrucişate, aşteptând să fim

înşelaţi. În definitiv, suntem oameni liberi, care şi-au agonisit proprietatea prin muncă cinstită şi hărnicie şi adesea a trebuit s-o apărăm cu arma în mână. Iar acum, când unii vor să ne-o răpească printr-o convenţie care nu este decât un act de trădare, nu vom şovăi să ne câştigăm drepturile cu arma în mână.

Aceste cuvinte fură întâmpinate cu urale şi aprobări zgomotoase. Jeffers îşi roti mulţumit privirea în jur, pe urmă ceru din nou să se facă tăcere.

— Ca să nu ni se pună în cârcă învinuirea că am încălcat dispoziţiile date de guvern, voi citi acum numele tuturor negrilor aflaţi în lagăr, de asemenea rog pe fostul proprietar să-i recunoască, iar ceilalţi să depună mărturie.

Jeffers îşi despături lista şi începu să citească. De fiecare dată presupusul proprietar ridica mâna şi-şi spunea numele, iar un altul depunea mărturie pentru a dovedi adevărul pretenţiilor sale. După ce citi toate numele de pe listă, Jeffers stabili că, în afară de o femeie bătrână, nici unul dintre internaţii negri ai lagărului nu avea dreptul să fie strămutat.

— Situaţia e limpede! strigă el. Şi acum, dreptatea să-şi urmeze cursul.

Cu aceste cuvinte îşi vârî degetul gros după cureaua puştii şi porni înainte. Ceilalţi îl urmară în grupuri dezordonate.

Poarta lagărului era închisă, iar focurile de noapte aproape că se stinseseră. În spatele întăriturii de buşteni ascuţiţi se mişcau doar puţine siluete. Jeffers bătu cu patul puştii în poartă. Nici n-ar fi fost nevoie să-şi manifeste atât de grăitor intenţiile. Santinelele observaseră de mult gălăgioasa ceată. Într-o ferestruică rotundă, tăiată în lemnul porţii, apăru capul ofiţerului de serviciu.

— Ce vreţi? întrebă el bănuitor.

— Deschideţi poarta!

— N-am voie, mister Jeffers.

— Îţi ordon să deschizi imediat poarta!

— Nu-mi puteţi ordona nimic, mister Jeffers, ştiţi asta foarte bine.

Bineînţeles că Jeffers o ştia. Dar nu venise aici să ducă tratative cu inferiorii, ci era hotărât să-şi atingă scopul prin forţă. De aceea folosi tonul care i se părea potrivit – cu cât mai repede se producea ciocnirea, cu atât mai bine:

— Du-te şi adă-l degrabă pe comandant, pe mister Whipple. Altfel, nu mai răspund de oamenii mei. Când îşi pierd răbdarea, devin foarte neplăcuţi, te rog să mă crezi. Pentru tine e mai sănătos ca eventualele consecinţe să le suporte locotenentul Whipple; în definitiv, e plătit pentru asta.

Ameninţarea avu efect. Ofiţerul se îndepărtă fără să mai tărăgăneze lucrurile şi se întoarse curând cu Whipple. Faţa de cocă a comandantului era cenuşie; clipea din ochi cu nervozitate.

— Vă implor, mister Jeffers…

— Să lăsăm implorările, îl întrerupse Jeffers. Aici este vorba de afaceri şi sporovăiala nu are nici un rost. Dumneata ai fost atât de amabil să-mi înmânezi, în urmă cu câtva timp, o listă cu negrii pe care îi ai aici. Eu am valorificat-o stabilind cine sunt proprietarii lor. Ca să simplificăm lucrurile, i-am adus pe aceşti gentlemeni cu mine aici. Dacă vei fi om de înţeles, o să găsim o posibilitate să te răsplătim pentru ajutorul pe care ni-l dai.

Ultima remarcă fusese rostită pe un ton de batjocură. Ea nu avea altă menire decât să-i amintească lui Whipple că afacerile lui căzuseră baltă.

Dar fermierul ţinuse prea puţin seama de laşitatea comandantului. Fiindcă, de spaimă, Whipple nu mai era în stare să gândească limpede. Era împiedicat să execute un ordin al generalului – de asta îşi dădea seama. Dar nici măcar nu-i trecu prin minte că ar putea să opună rezistenţă armată împotriva acelor indivizi.

De aceea se agăţă de vorbele lui Jeffers aşa cum se agaţă un înecat de un fir de pai. Fiindcă, dacă tot era silit să încalce un ordin al superiorului său, atunci măcar să caute adăpost în spatele unui fermier influent. Se împotrivi de formă, în timp ce se retrăgea.

— Ştiţi, dragă mister Jeffers, care sunt părerile mele în

privinţa ordinului primit de la generalul Jesup. Dar sunt soldat, datoria mea nu este să gândesc, ci să dau ascultare.

— Mai bine dă ascultare glasului raţiunii şi deschide poarta; este ultimul sfat pe care-l mai capeţi de la mine. Cât priveşte ordinul acela, în privinţa lui vor hotărî alţii.

— Dacă vă predau negrii, veţi semna de primirea lor, după cum se obişnuieşte?

Jeffers izbucni în râs.

— Ai devenit un contabil în toată puterea cuvântului, mister Whipple! Dacă ţi se pare că o chitanţă îţi poate fi de folos, foarte bine, o vei avea.

— Iar predarea trebuie să se facă aşa cum prevăd instrucţiunile – fără acte de violenţă în incinta lagărului…

— Ia mai termină cu trăncăneala şi pune să se deschidă poarta. Ăsta-i cel mai bun mijloc să eviţi acte de violenţă.

Şi atunci Whipple făcu semn santinelei.

Ceata înarmată se înghesui pe poartă, gălăgioasă, îmbrâncindu-se.

Rhea îl aşteptă pe Robin până aproape de miezul nopţii. Pe urmă alergă până la santinelă şi află acolo de arestarea lui. Tatăl ei primi vestea cu obrazul împietrit. Fata îl imploră să pună un cuvânt bun pentru Robin la locotenentul Whipple. Dar acesta clătină din cap şi mormăi:

— Jumper nu ajută un hoţ!

Vorbele acestea o făcură să se înfurie mai tare decât orice altă întâmplare de la fuga lor din sat. Ochii ei scăpărară de mânie. Bărbia şi buzele îi tremurau şi, cu vocea răguşită, rosti clocotind de indignare:

— Tată, cum poţi spune despre el că e un hoţ! Mi-era atât de foame, încât din pricina asta am plâns. Iar lui i-a fost milă de mine. Pe tine însă nu te interesează dacă o să murim cu toţii sau nu. Şi totuşi, tu eşti vinovat de toate astea! Tu ne-ai luat aproape cu sila de acasă, ai crezut în toate minciunile pe care ţi le-au înşirat albii. Şi acum, când vezi cum se poartă cu noi, îţi pui mâinile în poală şi înduri totul cu răbdare. Ai lăsat să ţi se ia pământul şi-i laşi acum să-ţi ia ultima îmbucătură de la gură. Iar despre Robin spui că este un hoţ! Fiindcă nu poate îndura ca mie să-mi fie

foame!

La ultimele cuvinte lacrimile îi podidiră ochii. Stătea în faţa tatălui ei cu pumnii strânşi, tremurând din tot trupul. Pe neaşteptate se întoarse şi fugi. Alergă de-a curmezişul lagărului până la clădirea comandamentului. Bătu cu pumnii în uşă. Aceasta se deschise: locotenentul, însoţit de un ofiţer, ieşeau în goană. Fata se aşeză în calea lor şi strigă:

— Robin e nevinovat! Eu… mi-era foame, iar el n-a mai putut îndura şi a furat!

Whipple nici măcar n-o învrednici cu vreo privire. O apucă de umăr şi o împinse cu atâta putere la o parte, încât fata căzu. Locotenentul avea la ora aceasta alte griji decât să se lase impresionat de durerea unei fetiţe indiene.

Rhea se ridică cu greutate de jos şi fugi după el. Ajunse până la poartă şi văzu că un soldat trăgea zăvorul masiv ca s-o deschidă. Cele două canaturi se dădură în lături şi o ceată de oameni înarmaţi se năpusti înăuntru. Auzi pe cineva care striga:

— Nu vă pripiţi, oameni buni! Trebuie să cercetăm lagărul sistematic, ca să-i găsim pe negri! Nici unul să nu ne scape!

Cuvintele acestea le simţi ca pe o săgeată care i se înfigea în inimă. Avea senzaţia că o primejdie uriaşă se apropie de ea, o primejdie în faţa căreia nu există altă apărare decât fuga. Se năpusti spre ieşire ca o fiară scăpată dintr-o cuşcă incendiată, îşi făcu loc cu coatele printre oamenii înarmaţi care năvăleau de afară. Nimeni n-o băga în seama. Oamenii aceia erau stăpâniţi de un singur gând – să intre în lagăr şi să pună stăpânire pe negri. Pe fata care se zbătea să iasă afară în libertate, nimeni n-o băga în seamă. În clipa când se simţi scăpată din înghesuiala aceea, o luă la fugă cât o ţineau picioarele. Alerga fără să se gândească la nimic, pe drumul lung şi prăfuit, mânată de bătăile puternice ale inimii. Şiruri lungi de palmieri şi portocali o însoţeau în goana ei, razele strălucitoare ale soarelui ameţitor, umbrele tăcute şi iuţi ale uliilor singuratici o urmăreau neîncetat. Propria-i răsuflare o

ardea ca nişte pale de foc şi când văzu în faţa ei caii, nefiresc de mari, acoperind cu trupurile lor toată cărarea, nu mai fu în stare să-şi schimbe direcţia ca să scape din calea lor şi atunci căzu gemând în faţa masei castanii care se apropia.

Jumper şedea nemişcat, cu ochii închişi. Ar fi vrut să fie mort. Îl dureau nu atât cuvintele jignitoare rostite de fiica sa, cât conştiinţa faptului că aceste cuvinte exprimau adevărul. Acum ştia că înţelesese greşit semnul pe care i-l dăduse Ya-Ho-Weh. Cine urma drumul strălucitor al săgeţii cereşti, aceluia îi era dat să se stingă în cel mai scurt timp. Satele paşnice din Arkansas, preriile nesfârşite şi ogoarele mănoase – toate acestea el nu le va mai vedea vreodată. Poporul său păşea pe un drum greu, prin noaptea lungă. El, Jumper, părăsise drumul cel mare al războinicilor, fiindcă ostenise şi voise să găsească pace şi fericire numai pentru el. Astfel, îşi semnase propria-i sentinţă de condamnare.

Vocea lui Halpatter Tustanagee îl smulse din gânduri:

— Albii au pătruns în lagăr şi-i scot pe fraţii noştri negri!

Pleoapele lui Jumper se ridicară; faţa lui rămase nemişcată.

— Cum se poate?

— Trebuie să facem ceva, Jumper! Fermierii vor să-i răpească pe negri! Nevasta mea e neagră! Să stau şi să privesc cum o duc în robie pe mama copiilor mei?

Un tremur trecu prin trupul lui Jumper, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Sări în picioare, se clătină o clipă, pe urmă spuse liniştit:

— Toţi războinicii să vină imediat la clădirea comandamentului.

Halpatter porni în goană prin lagăr, anunţând cu voce tare porunca lui Jumper.

Jumper păşi încet şi cu trupul foarte drept către clădirea comandamentului. Strigăte şi blesteme se auzeau în jurul lui, femeile fugeau cu copii în braţe din faţa albilor înarmaţi. În unele locuri se iscară mici încăierări. Dar indienii care încercau să-şi apere femeile şi copiii erau doborâţi cu lovituri date cu patul armei. Doar puţini dintre seminoli

putură să afle de chemarea căpeteniei lor şi să alerge spre intrarea în lagăr.

Whipple stătea pe treapta joasă de lemn din faţa clădirii comandamentului şi privea cu dintâi încleştaţi cum internaţii negri din lagărul lui erau hăituiţi ca nişte fiare. Lucrurile se întâmplaseră după cum se temuse el şi nu vedea nici o posibilitate să împiedice desfăşurarea evenimentelor. Compania de pază era alcătuită din treizeci de oameni, iar năvălitorii erau mai mult de o sută. Dar n-ar fi ordonat ostaşilor să opună rezistenţă nici dacă raportul de forţe ar fi fost invers. O dată cu ordinul de a se deschide poarta, el se hotărâse: va acţiona împotriva ordinului primit de la superiorul său şi se va agăţa de firul de pai pe care i-l întindea Jeffers. Nu mai putea să dea înapoi.

Nici Collins nu-l putea sili să dea înapoi, deşi iată-l că apare, ca întotdeauna când Whipple avea mai puţină nevoie de el. Venea în goană încheindu-şi din mers jacheta neagră. Faţa lui îngustă era palidă; ochii lui aruncau fulgere de indignare:

— Nu vă este permis să faceţi asta, domnule locotenent! Nu vă încărcaţi conştiinţa cu un asemenea păcat! Seminolii au promisiunea generalului şi promisiunea preşedintelui…

— Dumneata nu-i reprezinţi pe nici unul dintre ei, îl întrerupse Whipple. Te amesteci din nou în lucruri care nu te privesc câtuşi de puţin!

— Răul pe care-l faci celui mai umil dintre semenii mei mi-l faci mie, spune scriptura. Am stat pasiv în faţa nedreptăţii, vreme mult prea îndelungată. Dar nu vreau să fiu complice la această fărădelege. Jeffers este unul dintre cei mai josnici schingiuitori ai sclavilor, iar cei ce s-au înhăitat cu el dovedesc prin însuşi acest fapt că sunt de teapa lui. Şi pe mâna unor asemenea indivizi vreţi să-i daţi pe cei care au venit din proprie voinţă la noi, ca să-şi întemeieze un cămin nou unde să ducă o viaţă paşnică şi creştinească? Dacă mai credeţi că există un Dumnezeu în ceruri care va cântări faptele dumneavoastră în ziua Judecăţii de Apoi, atunci opriţi-i pe aceşti oameni de la nelegiuirea lor!

Dimineaţa, cu soarele ei necruţător, nu era însă o vreme potrivită pentru ca asemenea apeluri la puterea divină, la bunătate şi blândeţe să poată fi luate în seamă. Ceea ce conta acum era puterea, iar forţa era reprezentată prin arme, bani şi proprietate. Whipple capitulase în faţa acestei forţe şi spera să devină o parte a ei. Simţea un fel de satisfacţie ca, la rândul lui, să silească pe un altul, mai slab, să capituleze şi el.

— Ceea ce se întâmplă aici, Collins, se întâmplă în interesul Statelor Unite. Iar dumneata, bineînţeles, te împotriveşti ca şi cum n-ai avea altceva mai bun de făcut. Pe mine asta nu mă miră de loc. Vei recunoaşte că ţi-am dat de multe ori de înţeles ce părere am eu despre dumneata. Nu mă sili să trag concluziile ce se impun de pe urma acestei stări de fapt!

Dar iată că un surâs trecu peste obrazul tânărului predicator. În el se oglindea o imensă superioritate, iar din vocea lui răzbătea satisfacţia biruinţei când spuse:

— Ba da, domnule locotenent! Te voi sili s-o faci. Dacă îi trimiţi în sclavie pe seminolii cu pielea neagră, atunci mă voi duce şi eu cu ei. Iar culoarea neagră a straielor mele de preot să devină culoarea neagră a pielii mele. Voi intra în acest convoi al mizeriei şi voi depune mărturie pentru nedreptatea ce se comite, cu ajutorul dumitale, în numele legilor sărmanei noastre ţări.

Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea lui Whipple, care era complet uluit, păşi spre negrii care fuseseră adunaţi la un loc şi se aşeză în mijlocul lor.

Comandantul lagărului nu mai apucă să chibzuiască ce fel de consecinţe ar putea să aibă fapta predicatorului metodist. O noua primejdie se apropia. Din grupul indienilor se desprinse statura masivă a lui Jumper. Fără voia lui, Whipple îşi duse mâna la pistol. Bătrânul mico era un om de la care nu ştiai la ce te poţi aştepta. Avea un negru în familia lui. Locotenentul îşi aminti acum limpede lucrul acesta.

Jumper se opri în faţa scării. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept; din întreaga lui făptură se desprindea o linişte

stranie:

— Ni se vor înapoia armele, când vom avea nevoie de ele, aşa ne-ai făgăduit. Dă-ni-le acum, avem nevoie de ele.

Calmul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte îl irită peste măsură pe Whipple. În sfârşit, avea în faţa lui pe cineva împotriva căruia putea să-şi descarce furia fără nici un risc.

— Şterge-o de aici, sau pun să te împuşte sub acuzaţia de rebeliune!

Vocea ciudat de liniştită a căpeteniei răsună din nou:

— Ne aflăm în lagărul acesta sub ocrotirea preşedintelui. El ne-a făgăduit în chip solemn că…

— Şterge-o, îţi spun! se răsti la el locotenentul.

Jumper nu făcu nici o mişcare. Privirea lui era pironită asupra adversarului său. Numai braţele încrucişate i se desfăcură şi în mâna dreaptă străluci lama unui cuţit.

— Atunci mori! şuieră el printre dinţi şi se năpusti c-o săritură către comandant.

Săritura fusese prea scurtă. Jumper nu mai avea forţa şi agilitatea care înainte vreme îl făcuseră renumit. Fu silit să încerce o a doua săritură, dar nu mai apucă s-o facă. Whipple era laş, dar învăţase să tragă rapid. Fără a mai căuta să-şi ameninţe adversarul cu arma, pentru ca astfel să-l ţină pe loc, trase. Apăsă de două ori pe trăgaci. Ca izbit de măciucă, Jumper se prăbuşi de pe prima treaptă a scării, la care ajunsese şi căzu pe pământul nisipos; gemând de durere se rostogoli într-o parte. Ochii lui holbaţi îl căutau pe Whipple. Când îl găsiră, mâna lui dreaptă zvâcni fără putere înainte. Cuţitul zbârnâi prin aer, se înfipse tremurând în peretele clădirii şi pe urmă căzu. A fost ultima imagine pe care-o mai văzu Jumper şi ea-l umplu de deznădejde.

— Ei şi-acum spune de unde ai apărut!

Rhea deschise ochii. Asupra ei se aplecase obrazul ars de soare al unui bărbat. Ceva mai încolo văzu o tunică de uniformă, cu epoleţi şi stele.

— Din lagăr, spuse ea încet.

Soldatul se întoarse către ofiţerul cu epoleţi şi stele care i

se părea Rheei cunoscut.

— E din lagărul lui Whipple, domnule general!

Cuvintele acestea o făcură pe fată să-şi dea seama de unde-l cunoştea. Era generalul Jesup, pe care-l văzuse cu săptămâni în urmă în lagăr şi despre care tatăl ei susţinea că are gânduri cinstite în ceea ce-i priveşti pe strămutaţi.

— Ia-o cu tine pe cal, porunci generalul. Dă-i o înghiţitură din bidon, să se învioreze puţin.

Soldatul o ridică în şa. Îi întinse bidonul de campanie şi o îndemnă să bea. Băutura o făcu să tuşească, dar îşi reveni şi-şi recăpătă limpezimea minţii. Împreună cu generalul mai erau patru călăreţi: al patrulea, pe calul căruia se afla şi Rhea, era simplu soldat.

— Cum se face că ai reuşit să ieşi din lagăr? întrebă generalul. Şi. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai fugit? Că doar astăzi pleacă primul transport spre Arkansas! Nu-ţi pare bine că vei face o călătorie frumoasă?

— Fără Robin nu plec în Arkansas. Dacă-l duc iarăşi în sclavie, atunci nu mai vreau să trăiesc!

Hotărârea şi ura din vocea ei îl făcură pe general să ciulească urechile.

— Ce-i drept, nu ştiu cine este Robin, dar că din lagărul vostru nimeni nu va fi dus în sclavie, asta o ştiu sigur.

— Am văzut cu ochii mei. Au venit astăzi de dimineaţă în lagăr şi i-au scos pe toţi negrii. Iar pe Robin l-au vârât la închisoare, fiindcă a vrut să ia din bucătărie ceva de mâncare pentru mine…

— Ia stai puţin! Generalul îşi apropie calul de cel pe care se afla Rhea. Cine a venit în lagăr?

— Oameni cu puşti. Ca o haită de lupi s-au năpustit înăuntru.

— Câţi erau?

— Nu ştiu; o sută sau chiar mai mulţi.

Cu o înjurătură, generalul dădu pinteni calului şi o luă înainte în galop. Ceilalţi se grăbiră să-l urmeze, dar distanţa se mărea din ce în ce. Când ajunseră la fort, văzură că poarta era deschisă, Rhea pătrunse în lagăr ţinându-l de mână pe soldat. Ceea ce văzu făcu să i se oprească inima

în loc.

Legaţi unii de alţii cu lanţuri de fier, negrii stăteau într-un şir lung. Erau în cea mai mare parte femei şi copii, pentru că printre seminolii negri nu se aflau decât puţini bărbaţi care primiseră de bunăvoie strămutarea. Ochii ei îl căutau pe Robin. Nu-l găsiră. În schimb, zări trupul tatălui ei întins în faţa clădirii comandamentului. Cu o mişcare bruscă îşi desprinse mâna din cea a soldatului şi alergă într-acolo. Se opri la câţiva paşi de corpul nemişcat. Văzu sângele ce păta cămaşa, văzu ochii încremeniţi şi-şi dete seama că se afla în faţa unui mort. Un geamăt puternic izbucni din pieptul ei, dar nu se aruncă jeluindu-se asupra cadavrului, după cum era obiceiul la poporul seminolilor. Stătea nemişcată, cu braţele atârnându-i de-a lungul trupului. Lacrimile se rostogoleau încet pe obrazul ei. Deşi nu se gândise nici o clipă că tatăl ei ar fi putut să moară – acum, că se întâmplase, nenorocirea aceasta i se părea o urmare firească a tuturor evenimentelor din ultima vreme. Foamea, asuprirea, întemniţarea lui Robin, atacul răufăcătorilor şi moartea tatălui ei – totul se întâmplase fiindcă trebuia să se întâmple; păşiseră pe poteca nenorocirii din clipa când părăsiseră Mulatto Girls Town.

Generalul galopase până în locul unde se aflau captivii înconjuraţi de vânătorii de sclavi. Acolo îşi struni calul, lăsă privirea să-i alunece asupra grupului, apoi străbătu în trap drumul până la clădirea comandamentului. În faţa cadavrului se opri, descălecă şi-şi scoase încet chipiul. Pe seară stăteau Whipple şi Jeffers. Cu paşi osteniţi, generalul se apropie de cei doi şi întrebă:

— N-ai nimic de raportat, locotenente?

Whipple, care stătuse în spatele lui Jeffers, făcu o jumătate de pas înainte.

— Domnule general, am onoarea să raportez: ordinul a fost executat. Cei vinovaţi de furturile din lagăr au fost arestaţi şi închişi. Cei din lagăr, care au dreptul să fie strămutaţi, sunt pregătiţi pentru strămutare.

După ce sfârşi, rămase mai departe cu mâna la chipiu, cu buzele strânse, cu obrazul roşu ca sfecla, ţinându-şi privirea

pierdută asupra generalului.

— Cine l-a împuşcat pe Jumper?

— Am fost în legitimă apărare, domnule general. M-a atacat cu cuţitul şi atunci a trebuit să trag.

— Pentru ce te-a atacat?

— Pentru că am refuzat să predau indienilor armele. Aceşti domni – cu o mişcare uşoară din cap arătă către Jeffers – au sosit aici pentru ca, în conformitate cu dispoziţiile legale, să intre în posesia drepturilor lor de proprietate. Atunci Jumper i-a aţâţat pe indieni şi a cerut să li se înapoieze armele. Bineînţeles că nu i le-am dat şi atunci m-a atacat.

— Îmi este îngăduit să întreb, despre ce fel de drepturi de proprietate este vorba?

Whipple aruncă din nou o privire către Jeffers şi şovăi. Ceea ce trebuia spus acum, era mai bine s-o spună fermierul.

Jeffers coborî pe îndelete o treaptă a scării şi se sprijini cu prefăcută nepăsare de puşca lui. Era mai sigur decât oricând că va ieşi biruitor.

— Socotesc că aveţi toate motivele să-mi fiţi recunoscător, domnule general. Fiindcă a încălca un ordin special al ministrului de război nu e o treabă plăcută pentru nici un general al glorioasei noastre armate. Dumneavoastră tocmai eraţi pe cale să comiteţi o asemenea încălcare – în necunoştinţă de cauză, cum vreau să presupun în interesul dumneavoastră. Conform acestui ordin, strămutarea este permisă numai negrilor faţă de care nici un fermier nu ridică vreo pretenţie de proprietate. Prin relaţiile mele excelente pe care le am la ministerul de război, am fost informat de conţinutul acestui ordin înaintea dumneavoastră. Sau, cel puţin, aşa cred. Vă sfătuiesc ca, în acest caz, să supuneţi unei anchete severe pe cei răspunzători de transmiterea ordinelor prin curieri. După cum rezultă în mod dar din listele ce ne-au fost remise, fiecare negru din acest lagăr are un proprietar legal, excepţie făcând doar o femeie în vârstă de şaptezeci de ani. Aceşti gentlemeni, care se află aci de faţă, pot depune

mărturie pentru fiecare om în parte. Nădăjduiesc că aveţi concepţii destul de democratice ca să respectaţi aşa cum se cuvine drepturile unor cetăţeni liberi.

Ultima frază o pronunţă rar şi parcă stând la pândă: gata ca, în cazul unei reacţii necontrolate a generalului, să înceapă imediat cu ameninţările.

De asemenea ameninţări nu a fost însă nevoie. Jesup îşi dăduse seama că pierduse partida, din clipa în care Jeffers amintise de ordinul dat de ministerul de război. Trebuia să împiedice efectuarea unei cercetări la serviciul de curieri. Prin urmare, nu-i rămase altceva de făcut decât să-şi dea aprobarea pentru acţiunile fermierilor. A fost una dintre hotărârile cele mai grele pe care Jesup a trebuit să le ia în viaţa lui.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, mister Jeffers, spuse el cu un glas de parcă ar fi recitat un text învăţat pe dinafară. Am primit ordinul menţionat în urmă cu câteva ceasuri şi din pricina lui am şi sosit la o oră atât de matinală aici. Dar îmi era imposibil să cred într-o superioritate a serviciului poştal civil faţă de cel militar, ceea ce explică şi întrebarea mea cu privire la motivele modului neobişnuit în care aţi acţionat. Voi renunţa la o verificare a pretenţiilor de proprietate pe care le ridică aceşti gentlemeni adunaţi aici, deoarece ştiu că am de-a face cu oameni de onoare. Dar trebuie să vă rog să părăsiţi imediat lagărul, pentru că situaţia nou creată cere luarea de anumite măsuri militare.

— După ce am căzut de acord într-un mod atât de amabil, nu văd ce ne-ar împiedica s-o facem, răspunse Jeffers.

Dădu oamenilor săi semnalul să pornească şi lungul şir al captivilor se puse în mişcare, însoţit de înjurăturile şi urletele gealaţilor care îi mânau.

Scenele ce se desfăşurară cu acest prilej îl umplură pe general de tristeţe şi amărăciune. Cu ţipete îngrozitoare, femeile îşi întindeau mâinile către bărbaţii şi copiii lor. Copiii plângeau şi strigau cu spaimă numele mamelor. Încercară să se încleşteze unii de alţii şi fură despărţiţi cu lovituri date cu patul armei.

În mijlocul captivilor păşea Collins. Îşi pusese braţele, ocrotitor, pe umerii a doi copii şi nu dădea nici o atenţie cuvintelor injurioase cu care-l copleşeau fermierii. Ca să-i liniştească pe copii, le povestea de acea lume mai bună în care norocul se măsura în veşnicie şi unde oamenii cu pielea de toate culorile aveau parte în mod egal de fericire, dacă duseseră pe pământ o viaţă umilă şi făcuseră fapte bune.

Indienii, lipsiţi de arme şi sleiţi de foame, gândeau altfel despre fericire decât predicatorul. Dar nu erau în stare să i se opună. Ochii le luceau de ură şi obrajii lor supţi erau cenuşii. Cei care nu pierdeau în mod nemijlocit pe cineva stăteau nemişcaţi, iar ţipetele mânioase şi zbaterile infructuoase ale celorlalţi păreau să n-aibă asupra lor nici un efect. Astfel luă sfârşit drumul care urma să ducă un mic grup de oameni persecutaţi şi hăituiţi până în ţara speranţei: la capătul lui se afla din nou iadul sclaviei. Poarta se închise în spatele noilor sclavi şi a supraveghetorilor lor. Soldaţii îi goniră pe indieni de lângă clădirea comandamentului, înapoi, în interiorul lagărului.

Fe neaşteptate, Rhea se pomeni singură în faţa tatălui ei mort; încremenirea care o cuprinsese se destrămă. Nevoia de a acţiona fu mai tare decât durerea şi tristeţea ei. Trebuia să-şi înmormânteze tatăl şi trebuia să-l elibereze pe Robin, pe care albii îl uitaseră acolo, în închisoare. Toate acestea îi dădură puterea să păşească în faţa generalului şi să-i spună:

— Domnule general, ne-aţi vorbit de pământ şi de pace. Tatăl meu a crezut ceea ce spuneaţi. De aceea a venit cu Robin şi cu mine în lagărul dumneavoastră. Oamenii dumneavoastră l-au împuşcat pe tatăl meu, iar pe Robin l-au vârât la închisoare. Pe tatăl meu nu-l mai puteţi învia. Daţi-mi-l înapoi pe Robin, pe altcineva nu mai am pe lume.

Jesup o privi lung. Se simţea groaznic de deprimat şi ar fi dorit să se afle undeva, într-o fermă singuratică, unde nu există război, nici lagăre şi nici soldaţi. Dar o asemenea fermă nu exista pentru el. Purta uniforma armatei, crescuse în armată; armata era viaţa lui. Nu putea să fugă de ea ca

să scape, chiar dacă în unele clipe o ura. O asemenea clipă era şi aceasta – în timp ce privea obrazul mic al fetei pe care şiroiau lacrimile. Dar clipa e scurtă. Gândurile lui se întoarseră către acţiunile militare ce vor urma, fără doar şi poate, evenimentelor desfăşurate în ultimele ceasuri. Încercarea de a pune capăt războiului printr-un nou tratat de strămutare eşuase. Acum, inamicului trebuia să i se dea câteva lovituri hotărâtoare din punct de vedere militar, înainte ca vestea despre întâmplările de astăzi să pătrundă până la indieni. Ştirea despre moartea lui Jumper se va răspândi. Poate că pentru o vreme ea va semăna derută în rândurile seminolilor. Trebuia să profite de acest timp, ca să-i lovească.

— Dacă eşti fiica lui Jumper, atunci îl cunoşti şi pe Osceola şi pe Miconopi?

— Da.

— Robin locuia şi el în satul vostru?

Fata cumpăni cam ce gânduri ar fi putut să aibă generalul cu această întrebare. În cele din urmă aprobă dând din cap.

Jesup se interesă la Whipple de ce fusese vârât băiatul în închisoare. Whipple povesti de furtul săvârşit în bucătărie şi mai adăugă o serie lungă de alte fărădelegi:

— Este unul dintre cei vinovaţi de greutăţile pe care le întâmpinăm cu aprovizionarea, pretinse el.

Dar generalul nu mai asculta. Îşi întocmise planul.

— Ordonaţi să se prezinte imediat la mine toţi ofiţerii şi subofiţerii. Trebuie să le fac unele comunicări.

După ce Whipple îi transmise aghiotantului său ordinul generalului, acesta explică mai departe:

— Deocamdată lagărul şi-a îndeplinit menirea. Vremea negocierilor şi a menajării susceptibilităţilor a trecut. Este meritul dumitale, locotenente Whipple, că ai contribuit în bună măsură la îndeplinirea acestei meniri. De-acum încolo, cuvântul hotărâtor trebuie să-l rostească armele. Ultima dumitale obligaţie de serviciu, în calitate de comandant al lagărului, va fi să-i transporţi încă astăzi în port pe seminolii care au rămas pentru a fi îmbarcaţi. După aceea, dumneata

şi oamenii dumitale veţi fi repartizaţi unităţilor de combatanţi.

Locotenentul Whipple nu fu în stare nici măcar să spună „Am înţeles!” deşi nimic de pe lumea aceasta nu-i pătrunsese mai adânc în creier decât această formulă militară.

Generalul păşi încet către clădirea comandamentului. În timp ce mergea, se mai întoarse o dată şi spuse:

— Pe băiat îl iau cu mine în fort ca să-l sancţionez. Sunt aici anumite chestiuni în joc, de care trebuie să avem o deosebită grijă. Fata, numită Rhea, mă va însoţi şi ea. Iar dumneata vei lua măsuri ca Jumper să fie înmormântat cum se cuvine.

Capitolul XIV

— Aşază-te, băiete! Robin clătină din cap. Îl mai dureau încă încheieturile mâinilor din pricina frânghiei cu care fusese legat de cal în timp ce era dus la fortul Brooke. Povestea cu frânghia fusese măcar o treabă cinstită, în schimb, bunăvoinţa generalului îi trezea neîncredere.

— Bine, cum vrei!

Generalul îşi aprinse o ţigară de foi şi-l examină pe băiatul care stătea în faţa lui. Tânărul avea braţe mlădioase, era puternic şi părea inteligent. Generalul îşi spuse că, folosind o oarecare abilitate, va reuşi să-l câştige pe băiat pentru planurile lui.

— Furtul de bunuri aparţinând armatei se pedepseşte în anumite cazuri cu moartea, ştiai asta?

— Nu.

— Cu atât mai rău pentru tine. Fiindcă, după cum se ştie, ignoranţa nu te apără de pedeapsă, iar în cazul că vei mai încerca să scapi şi de data asta cu faţa curată, tot n-o să-ţi prea vină la îndemână, fiindcă atunci va răspunde fata în locul tău.

Robin fu cuprins de spaimă. Generalul plănuia o mârşăvie împotriva Rheei. Trebuia să împiedice acest lucru, oricare ar fi fost urmările!

— Rhea nu are nici o legătură cu slănina pe care am furat-o. Nici măcar nu ştia ce aveam de gând.

— Asta o spui tu. Ea spune însă altceva. Recunoaşte că te-a instigat să comiţi furtul. Probabil că nu numai furtul acesta, ci şi altele, care apoi au făcut ca aprovizionarea în lagăr să sufere foarte mult în favoarea ei, sunt dispus să cred că tatăl ei a fost de fapt instigatorul tuturor acestor fărădelegi. Dar cu toate acestea va trebui s-o judecăm pe ea, fiindcă el e mort.

Iat-o că apăruse primejdia ce se ascundea îndărătul

bunăvoinţei generalului. Creştea într-una devenind tot mai ameninţătoare şi Robin nu ştia cum ar putea s-o înlăture.

— E o minciună! strigă el. Teama să nu i se întâmple ceva fetei îl făcu să-şi piardă cumpătul. E nevinovată! Numai a mea a fost ideea să mă duc la Cooky, fiindcă o vedeam plângând de foame.

Lui Jesup îi părea rău de băiat. Ştia că Robin spunea adevărul şi că din clipa în care ajunsese în lagăr trecuse prin mari suferinţe. Nu merita, într-adevăr, această nouă încercare. Dar dacă Jesup voia să-şi atingă ţinta, nu putea să-l scutească pe Robin de acest chin.

— Mi se pare că încă nu ţi-ai dat seama în ce situaţie se află fata, începu el din nou. Există destule legi care vă pot duce pe amândoi la spânzurătoare, te rog să mă crezi. De asemenea, există şi oameni care au tot interesul să se întâmple aşa.

— Dar Rhea e nevinovată! strigă Robin.

— În primul rând nu cred că e aşa cum spui şi în al doilea rând de asta nu-i pasă nimănui nici cât negru sub unghie. Dar tu eşti un băiat inteligent. Te sfătuiesc deci să-ţi foloseşti capul ca să judeci, nu să ţipi. În lagăr au dispărut provizii. Ai fost prins în timp ce furai, iar fata căpeteniei Jumper a mărturisit că ea te-a îndemnat s-o faci. Comandantul lagărului te acuză şi de alte furturi. Şi acum, spune-mi, cui crezi tu că-i va da crezare tribunalul militar – ţie, sau unui ofiţer al armatei americane ale cărui declaraţii sunt sprijinite pe deasupra şi de fapte?

Robin nu răspunse. Se văzu din nou în faţa lui Raynes şi-l auzi spunând: „Sclavul Robin va fi ars pe rug!” Se gândi la ceea ce îi spusese Sammy despre dreptate şi nedreptate: Tu eşti întotdeauna vinovat pentru că ai pielea neagră! Deşi mâinile nu-i mai erau legate, i se părea că poartă cătuşe de fier. Iar lucrul cel mai rău era că scăpase o dată de lanţuri ca apoi să şi le pună singur, din proprie voinţă.

— Vezi, cu toată inteligenţa ta nu mai ai ce răspunde, urmă generalul triumfător. Faci pe îngerul păzitor încercând s-o ocroteşti pe fată, dar în realitate ai adus-o în cea mai îngrozitoare situaţie din câte se pot imagina.

— N-am vrut asta, domnule general, zise Robin chinuit. Rhea suferea de foame şi eu am vrut s-o ajut…

— Toate astea mi le-ai mai spus o dată. Te văicăreşti întruna, ca o muiere. Dar dacă o ţii una şi bună nu înseamnă că o şi dovedeşti; de altfel, în felul acesta nici n-o poţi ajuta pe fată. În definitiv, de câtă vreme vă cunoaşteţi?

De răspunsul la această întrebare depindea soarta lui Robin şi a Rheei. Bineînţeles că Robin nu ştia asta, dar pentru el un singur lucru era limpede: nu trebuia să recunoască nici o clipă că era un sclav fugit.

— Am copilărit împreună.

— Unde?

— La Big Hammock Settlement şi la Mulatto Girls Town.

Generalul dădu din cap satisfăcut. Era tocmai ceea ce sperase şi el.

— Dacă te conducem până în teritoriul indian, vei reuşi să găseşti drumul până la Mulatto Girls Town?

Un val uriaş de speranţă învălui făptura băiatului. Cu câteva clipe mai înainte, Jesup vorbise de judecată şi de moarte şi iată că acum îl întreba de aşezările seminole. Aşadar, condamnarea lui nu era încă un fapt hotărât!

— Există o singură posibilitate să-ţi salvezi capul şi pe cel al prietenei tale, una singură. Generalul făcu o pauză plină de înţeles pentru a sublinia însemnătatea deosebită a cuvintelor sale. Vei conduce un detaşament de oameni de-ai mei spre Mulatto Girls Town. Cu puţin înainte de a vă atinge ţinta, vei mai primi o anume însărcinare. Dacă o vei duce şi pe aceasta la bun sfârşit, sunteţi salvaţi. Dar numai atunci.

Gândurile se învălmăşeau în capul lui Robin. I se cerea să-i trădeze pe seminoli. Dar el putea să primească şi apoi, pe drum, să fugă. În decursul lungului marş prin pădurile virgine şi prin mlaştini poate că va găsi un prilej să se facă nevăzut.

— Sunt sigur că acum te gândeşti că vei reuşi să fugi lăsându-ne astfel cu buzele umflate, spuse generalul, de parcă ar fi ghicit gândurile lui Robin. Scoate-ţi asta din cap, băiete. Chiar atât de proşti nu suntem. Fiindcă e de la sine

înţeles că fata o să vină şi ea cu noi şi atunci ea va avea de suferit dacă tu ai să faci vreo nerozie. Există multe feluri de a muri şi nici unul dintre de nu e plăcut. Dar ea va muri de cea mai îngrozitoare moarte de care a murit vreodată un om, dacă tu nu vei îndeplini fiecare dintre ordinele ce ţi le vom da. Asta ţi-o promit pe onoarea mea de ofiţer al glorioasei noastre armate.

Lui Robin i se uscă gâtul. Înghiţea anevoie. Ochii lui rătăciră peste o hartă a Floridei, atârnată în spatele mesei de lucru a generalului. Între Tampa, portul situat la apus şi în care se afla el acum şi aşezarea seminolilor, care devenise patria lui, se aflau păduri, lacuri şi mlaştini; se aflau zece zile şi zece nopţi de drum. Oare toate acestea puteau oferi măcar o singură posibilitate de evadare pentru el şi pentru Rhea? Nu era de loc sigur. Dar dacă nu primea propunerea generalului, atunci şi el şi fata erau pierduţi, de asta nu se îndoia câtuşi de puţin. Şi cu toate acestea mai şovăia încă să ia o hotărâre.

— Ce fel de însărcinare urmează să capăt acolo, pe drum?

— Cu puţin înainte de a ajunge la Mulatto Girls Town, ai să porneşti singur până în sat. Ai să le spui seminolilor că ai fugit de la noi şi unde ar putea să ne găsească. Ţi se va indica foarte exact locul unde ne vor găsi.

— Şi dacă le voi spune adevărul?

— Atunci vei pronunţa singur condamnarea la moarte a fetei. Iar indienii, oricum, nu vor reuşi să ne învingă. Despre asta să n-ai nici o grijă.

Ce-i mai rămăsese băiatului altceva de făcut decât să primească propunerea generalului? Ea însemna că va mai rămâne în viaţă cel puţin zece zile. Ea însemna că va fi din nou împreună cu Rhea. Iar dacă trebuia să moară, atunci va muri împreună cu ea, undeva în pădure, acolo unde seminolii se luptau pentru pământul lor. Următoarele zece zile urmau să fie hotărâtoare în ceea ce priveşte viaţa şi moartea. Era tânăr şi nici nu se gândea să renunţe măcar la o singură zi de viaţă. Voia să lupte pentru viaţa lui şi pentru cea a fetei, fără cruţare, cu toate mijloacele şi până la

ultima bătaie a inimii.

— Vă voi împlini toate dorinţele, master general!

O linişte imensă îi cuprinse întreaga făptură şi o dată cu ea un simţământ de forţă neînfrânată.

Capitolul XV

Corpul expediţionar se compunea din trei companii. Comanda supremă o preluase chiar generalul Jesup. O campanie reuşită era la ora actuală singurul argument care-l putea ajuta în cadrul explicaţiilor ce le va avea cu Washington-ul. Că aceste explicaţii vor trebui să aibă loc – de asta va avea grijă senatorul Jeffers. Iar dacă el, Jesup, va fi silit să răspundă cu cuvântul şi cu pana, atunci înfrângerea lui era pecetluită. Numai o biruinţă obţinută cu ajutorul armelor îl mai putea ajuta. Fiecare companie era echipată cu un tun uşor şi treizeci de puşti. Dacă reuşea să se strecoare cu această armată dinspre apus spre locul unde se afla concentrată forţa principală a seminolilor, atunci fără îndoială că această lovitură, dată prin surprindere, trebuia să-i reuşească; de când seminolii îşi mutaseră către est punctele lor de sprijin, fuseseră întotdeauna atacaţi de trupe pornite de la forturile răsăritene, deoarece predecesorii săi nu voiau să-şi asume răspunderea unui marş atât de lung. El socotea însă că sosise timpul să se dea o lovitură hotărâtoare indienilor. La puţine zile după nefericita telegramă din Washington, primise vestea despre înfrângerea suferită de o parte dintre trupele răsăritene, în imediata apropiere a lacului Okeechobee. Din câte îi cunoştea el pe indieni, îşi sărbătoreau victoria zile şi zile în şir. De asemenea, caracterul special al acestui război trebuia să fi creat în rândurile căpeteniilor părerea că un atac pornit într-un timp atât de scurt este cu neputinţă de executat. Luptele în pădurea virgină nu permiteau ambelor părţi decât deplasarea unor unităţi mici. Când unul dintre forturi pierdea o companie, dura luni de zile până ce efectivul său de luptă era refăcut şi se putea trece la o nouă acţiune ofensivă. Cercetaşii seminolilor vor ţine sub observaţie

forturile Mellon şi Gardener. În mod normal, nu trebuiau să conteze pe un atac pornit dinspre lacul Okeechobee asupra flancului lor sudic. Şi tocmai de aici voia el să-i atace. Iar dacă va reuşi, cu ajutorul lui Robin, să înşele posturile de pază indiene, atunci o victorie hotărâtoare era sigură.

În fruntea companiilor pusese oameni cu experienţă. Numai compania a treia era comandată de incapabilul Whipple. Era răsplata pentru neplăcerile în care îl vârâse comandantul lagărului, când se aliase pe ascuns cu senatorul Jeffers. Pentru ca această măsură cu scop educativ să nu aibă dezavantaje asupra acţiunilor militare, îi dăduse lui Whipple ca adjutant pe sergentul Luke. Acelaşi Luke răspundea faţă de el şi pentru Rhea şi Robin.

Rhea şi Robin se văzură abia în ziua plecării. Generalul socotise că este mai bine ca până atunci băiatul să fie tratat ca un deţinut. Voia ca Robin să simtă cât mai limpede cu putinţă în ce situaţie se află.

O dată cu începerea expediţiei, atitudinea lui se schimbă: începu să-i trateze pe Rhea şi pe Robin ca pe nişte membri ai corpului expediţionar, deşi luă măsurile cele mai severe ca nu cumva să se îndepărteze prea mult amândoi deodată.

Rhea se afla lângă caii gata înşeuaţi, când Robin o revăzu pentru prima oară după despărţirea lor. Faţa ei era serioasă şi numai licărirea slabă din ochii ei mărturisea bucuria revederii. Robin apucă mâna pe care ea i-o întinse, pe urmă o trase pe fată la pieptul lui şi-i apăsă capul pe obraz, în timp ce-l năpădea un simţământ cald de fericire. Orice i-ar fi adus zilele următoare, era ferm hotărât să nu se mai despartă niciodată de Rhea.

Mantia albastră, întunecată a nopţii se aşternu peste tabără, împodobită cu bijuteriile sclipitoare ale stelelor şi cu broşa de aur a lunei. Era aceeaşi lună care strălucea şi peste Mulatto Girls Town. Robin trase pătura până peste umerii fetei şi cu o mişcare uşoară o mângâie pe părul scurt.

— Curând vom fi din nou acasă, şopti el.

În zorii zilei, o dată cu primul nechezat al cailor, porniră la drum. Ieşiră din tabără însoţiţi de hămăitul câinilor vagabonzi. Curând, turnurile de pază ale fortului Brooke rămaseră în urma lor, iar pilcurile de palmieri din golful Tampa se cufundară în iarba preriei, înaltă cât un stat de om. În jurul călăreţilor nu se auzea decât tropotul surd al copitelor, zumzetul miliardelor de insecte care, scăpate de răcoarea nopţii, se ridicau din ierburi şi cârâitul speriat al păsărilor gonite din cuiburile lor.

Se adăpostiră sub coroana cu frunziş rar a unui pâlc de palmieri, pentru a scăpa de arşiţa amiezii. Deşi deocamdată nu trebuiau să se teamă de indieni, generalul Jesup interzise oamenilor să vâneze. Îşi astâmpărară foamea cu carne rece şi băură din bidoanele de campanie apa călduţă cu gust sălciu. Soldaţii erau întinşi în iarbă; unii dormeau, alţii jucau zaruri sau cărţi. Robin socoti că venise timpul să-i distreze puţin pe oameni şi în special pe cel care avea misiunea să-l supravegheze, pe sergentul Luke. Cu cât se vor încredinţa mai repede că este un clovn inofensiv şi un măscărici simpatic, cu atât mai bine. Venise timpul să profite de anii de învăţătură din circul lui Smith.

— Când pornim mai departe, domnule sergent? întrebă şi se întinse lângă Luke.

— La două şi jumătate, mă, obrăznicătură, mârâi sergentul.

— Puteţi să-mi spuneţi cât timp mai e până atunci?

— Sigur că pot, dar nu văd ce ai de câştigat dacă ai să ştii.

— Se zice că timpul valorează bani. Şi tare aş vrea să ştiu cât de bogat sunt.

Luke râse şi-şi duse mâna la buzunar. Râsul îi încremeni pe buze şi pe faţa lui se zugrăvi neliniştea.

— Drace! exclamă el. Unde mi-o fi ceasul? Lanţul e aici, dar ceasul, ia-l de unde nu-i! Nu-i a bună, trebuie să fie vreo vrăjitorie la mijloc!

— Da, mi-e teamă că aşa e, întări Robin îngrijorat. Iar faptul că v-aţi pierdut ceasul nu e cea mai mare nenorocire. Fără ceas soldatul se mai descurcă în pustietatea asta. Dar

fără cal nici că poate.

Sergentul se uită la Robin de parcă s-ar fi îndoit că băiatul mai e în toate minţile.

— Cum adică, fără cal? Ce legătură are calul cu ceasul meu?

— O legătură mai strânsă decât credeţi, master sergent. Dar, ca să fiu sincer, mi-am dat seama ce se va întâmplă. Murgul dumneavoastră e un animal foarte isteţ. Aleargă, de-ai crede că zboară. Din păcate, aici nu e lucru curat. V-aţi uitat vreodată atent la ochii lui? Sunt ochii unui corb perfid. Eu mi-am dat seama încă din prima zi. „Fără îndoială că-i iute ca o pasăre, mă gândeam. Dar să sperăm că nu are şi alte însuşiri, moştenite de la stăpânul lui”. Şi acum, uite că se vede limpede: a moştenit de la el înclinarea către furat. Când o fiară ca asta vede un inel, un ban sau alt obiect strălucitor, se năpusteşte asupra lui aşa cum se repede diavolul la un biet suflet. Un corb ştie cum se umblă cu asemenea lucruri: le piteşte în cuibul lui sau le duce în casa vreunui sărman bătut de soartă şi în felul acesta îl face să nu mai doarmă noaptea, fiindcă nu ştie dacă să le păstreze sau să le ducă la şerif. Dar un cal are un gâtlej cât un burlan de sobă! Îţi înghite un ceas cât ai bate din palme, iar după aceea e mulţumit când vine unul de-l împuşcă, fiindcă numai moartea îl mai poate scăpa de chinurile îngrozitoare care-l cuprind. Un soldat care depinde în pustietate de un asemenea cal nu prea are motive să fie vesel.

Surpriza neplăcută care se citea pe faţa lui Luke făcu loc unei uimiri amuzate:

— Fir-ar să fie, măi băiete, dar ce te-a apucat? Te trezeşti vorbind deodată şi trăncăneşti cât trei avocaţi la un loc. Nu ţi-e bine?

Robin se ridică şi-l apucă pe Luke de mână.

— Veniţi cu mine, master Luke, dacă ne apucăm imediat de treabă, poate că mai putem să salvăm calul, ba poate că şi ceasul. Îl trase pe Luke, care se lăsa greu, sculându-l din culcuşul lui şi alergă până la cal. Se vede după el că e o corcitură de corb, spuse. Iute ca o pasăre, dar şterpeleşte

tot ce-i cade sub bot.

Păşi lângă cal, îl apucă de căpăstru, trase de zăbală silind animalul să-şi deschidă, cu un nechezat, botul, îşi vârî mâna cu iuţeala fulgerului în gâtlejul lui şi-i întinse lui Luke, care era de-a dreptul buimăcit, ceasul de argint legănându-i-l pe sub nas.

— Ei, am avut mare noroc, mai adăugă cu faţa cât se poate de serioasă. Zece minute mai târziu, ar fi trebuit să-i tăiaţi calului burta ca să puteţi afla cât e ora.

Luke se uită la el cu ochii holbaţi, râse cam nesigur, pe urmă privi dând din cap către ceas.

— Uite că nu mai ştiu ce să cred. Nu mai sunt în toate minţile, sau calul e într-adevăr posedat de diavol; nu cumva cel care se ocupă de asemenea treburi necurate eşti chiar tu?

— Aş vrea să fie aşa, răspunse Robin. Mi-ar fi fost de folos în lagăr. Atunci Rhea şi cu mine n-ar fi trebuit să flămânzim şi nici n-ar mai fi fost nevoie să mă las băgat la închisoare. De multe aş fi putut să scap dacă eram vrăjitor, vă rog să mă credeţi.

Sergentul îl bătu cu mâna pe umăr. Cunoştea condiţiile din lagăr şi-i părea rău de băiat.

— Bine, bine, băiete, ştiu că n-aţi dus-o prea uşor acolo. Nu eu sunt cel care a inventat lagărele. Dacă aş fi avut şi eu un cuvânt de spus…

Luke se întrerupse, deoarece locotenentul Whipple venea către el. Aşa se face că Robin nu află ce s-ar fi întâmplat dacă sergentul Luke ar fi avut şi el un cuvânt de spus.

— Până la următorul popas, compania noastră va forma avangarda. Ai face mai bine, sergent, să pregăteşti oamenii pentru marş, în loc să te plimbi cu negrul ăsta, zise Whipple cu asprime.

— Am cercetat terenul cu scoutul nostru, răspunse Luke şi se depărtă.

Mulţumit, Robin porni cu paşi mici şi iuţi după el. Din pricina lui, sergentul îşi minţise superiorul. Robin era mulţumit că se întâmplase aşa.

Când soarele scăpătă la asfinţit, companiile ajunseră în

pădurile întinse de ferigi. La adăpostul unor tufişuri de palmieri pitici, care creşteau ici, colo în pădure, soldaţii aprinseră focuri mici la care fierseră mălai şi carne. Din ordinul lui Jesup, posturi de santinelă asigurau locul de popas. Dar noaptea se scurse fără nici un fel de întâmplare neprevăzută.

În dimineaţa următoare porniră drept către sud. Pădurea de ferigi se rărea. Ajunseră pe un teren mlăştinos, acoperit cu hăţişuri încâlcite de mărăcini. Cum mlaştinile erau cu neputinţă de străbătut, Jesup decise să fie ocolite. Coloana înainta chiar în marginea smârcului. Către după-amiază unul dintre cai căzu şi-şi rupse un picior. Fu împuşcat şi lăsat acolo. Doi vulturi se apropiau de hoit descriind cercuri largi.

Faţa lui Whipple se întunecă. Vulturii îi evocau întotdeauna zilele acelea depărtate de campanie în care îi părăsise la voia întâmplării pe camarazii săi răniţi. Ar fi vrut să se întoarcă acasă, la viaţa tihnită din spatele frontului. Fu cuprins de ciudă când se gândi la soţia lui care locuia în vila cea confortabilă. Ambiţia şi lăcomia ei purtau vina nenorocirii lui. Simţi nevoia să găsească pe cineva asupra căruia să-şi descarce obida şi atunci îşi mână calul spre Robin şi Rhea, care călăreau alături. Dar când întâlni sclipirile reci din ochii fetei, i se păru că se află în faţa unui războinic seminol. Îi pieri pofta să mai caute un ţap ispăşitor şi hotărî să treacă la alt subiect:

— Seminolii îşi tratează prizonierii tot atât de generos cum vă tratăm noi?

Rhea îşi lovi calul în coaste, ca să-i grăbească mersul şi să-l lase pe Whipple în urmă.

— Nu suntem prizonierii voştri, îi strigă ea fără să se întoarcă, ci am venit din proprie voinţă la voi.

În lagăr, Whipple n-ar fi lăsat nepedepsit un răspuns atât de îndrăzneţ. Dar aici era preocupat de gândul că ar putea el însuşi să fie luat prizonier şi de aceea îşi repetă întrebarea.

— Scalpurile duşmanilor sunt uscate la focul de tabără, îl lămuri Robin, binevoitor, iar stârvurile sunt lăsate în seama

vulturilor.

Whipple întoarse calul fără să vrea şi căută din ochi cele două păsări de pradă care cu puţin înainte se roteau în preajma calului mort. Nu se mai zăreau. Probabil că-şi începuseră sinistrul ospăţ.

Se uită din nou către Rhea:

— Nu cumva să-ţi treacă prin minte că l-am omorât dinadins pe tatăl tău. L-am preţuit, după cum preţuiesc pe orice războinic viteaz. Numai împrejurările sunt vinovate de soarta lui nefericită. Şi-a ieşit din fire şi s-a repezit la mine cu cuţitul. Mă aflam în legitimă apărare când am tras. De fapt, numai Jeffers, senatorul ăla lacom de bani e vinovat de tot ceea ce s-a întâmplat. Eu primesc ordine şi trebuie să le execut. Dar el şi cei de-o teapă cu el s-au vârât în politică. Pe cel care nu joacă după cum îi cântă ei îl nenorocesc pe toată viaţa.

Vorbise cu voce tare, ca Rhea să-l poată auzi: cu toate acestea, ultimele cuvinte erau rostite mai mult pentru el însuşi, ca un fel de justificare faţă de conştiinţa sa şi mai ales ca să se liniştească.

Dar nu reuşi. Cu cât se apropiau mai mult de teritoriul indian, cu atât era mai speriat. Seara, când se zvârcolea ne pătura lui negăsindu-şi somnul, i se părea că simte în aer duhoarea, cu iz de fum, a scalpurilor care se uscau.

După două zile de drum foarte obositor prin pădurile virgine, ajunseseră, într-o după-amiază târzie, pe malul lui Kissimee, nu departe de vărsarea lui în lacul Okeechobee. Jesup dădu semnalul de oprire şi porunci să se treacă imediat la construirea de plute. Pe un banc de nisip se aflau câţiva aligatori, cenuşii şi şterşi, ca nişte buşteni aduşi de ape. Când soldaţii începură să taie o potecă printre trunchiurile încâlcite de pe mai, uriaşele reptile se aruncară în apă cu mişcări greoaie.

Whipple se uită abătut către general. Gândul de a străbate un fluviu în care se bălăceau asemenea fiare dornice de pradă şi încă pe o plută care se clătina, îl înfiora până în adâncul sufletului.

— Nu credeţi că e prea riscant, domnule general, să

transportaţi trei companii cu tunurile lor pe nişte ambarcaţiuni nesigure şi pe deasupra peste o apă în care se află asemenea animale periculoase? De altfel, până vor fi gata plutele, se întunecă.

— Vă mulţumesc că mi-aţi atras atenţia, răspunse generalul batjocoritor. Dacă puteţi să-mi indicaţi un mijloc mai bun de a străbate fluviul, vă voi fi foarte recunoscător.

Locotenentul se uita la superiorul lui cu o faţă de prostănac pe care se oglindea spaima. Deschise de câteva ori gura să răspundă, dar cum nu-i veni în minte altă soluţie, oricâtă silinţă şi-ar fi dat, tăcu.

Sfârşiră cu construcţia plutelor chiar înainte de a se întuneca. Nu mai era posibil să se treacă întregul efectiv pe celălalt mai înainte de căderea nopţii, căci râul Kissimee, alimentat din belşug de apa revărsată din regiunea muntoasă Orlando, avea un curs destul de iute. Generalul ordonă doar ca ultimele raze de lumină să fie folosite pentru a întinde peste râu o frânghie, cu ajutorul căreia pluta să poată fi trasă pe suprafaţa apei în zorii zilei.

Sergentul Luke legă frânghia de un copac, în locul de unde porneau ramurile, cam la înălţimea umerilor săi, pe urmă trei oameni trecură ambarcaţiunea greoaie peste râu, împingând-o cu prăjini. Când se apropiară de celălalt mal, erau destul de departe de locul de unde porniseră, deviaţi fiind de curent. A fost nevoie de eforturi uriaşe pentru a ajunge la locul de debarcare dinainte stabilit. După câteva încercări zadarnice, până la urmă reuşiră şi Luke putea să lege frânghia în partea cealaltă şi astfel s-o întindă peste râu. Cu ajutorul odgonului, drumul de înapoiere fu parcurs mult mai repede. Cu toate acestea, până când echipa putu să pună din nou piciorul pe pământ ferm, se lăsase întunericul.

Oamenii traseră pluta pe mai şi o legară cu frânghii. Soldaţii se înveliră în pături şi se culcară. Le fusese interzis să aprindă focul. Jesup postă santinele într-un semicerc larg în jurul taberei, urmând a fi schimbate la fiecare două ore.

Ca întotdeauna, Robin şi Rhea se întinseră în imediata apropiere a sergentului. Amândoi erau peste măsură de

osteniţi de eforturile depuse în ultimele zile. Cu toate acestea, băiatul prinse mâna fetei într-a lui şi-i şopti:

— Caută să nu adormi, înţelegi?

Fata răspunse printr-o apăsare a mâinii: înţelesese. Simţi un vai fierbinte care-i cuprindea inima. Trebui să facă un efort ca să respire liniştit, pentru că-şi dădea seama că îndemnul lui Robin însemna fuga! Gândurile i se învălmăşeau, se roteau toate în jurul întrebării: „Cum?!” Şi fiindcă tocmai astăzi Robin voia să pună în aplicare planul lor, îşi închipui că avea de gând să fugă cu pluta. Dar cum ar putea ei să împingă în apă trunchiurile groase, legate între ele, fără să fie descoperiţi? I se părea un lucru cu neputinţă. Iar o fugă pe uscat, printre santinelele aşezate în lanţ, avea astăzi tot atât de puţini sorţi de izbândă ca şi în celelalte zile. Rhea nu izbutea să înţeleagă.

Robin însă nu se gândea nici să se strecoare prin lanţul de santinele şi nici la o fugă cu ajutorul plutei. Unor asemenea încercări el le dădea tot atât de puţine şanse de reuşită ca şi Rhea. Deşi la prima privire planul lui părea mult mai periculos, Robin socotea că avea totuşi un avantaj: santinelele nu şi-ar fi putut închipui niciodată că el va alege un asemenea mijloc de fugă. Misiunea lor principală era să păzească tabăra de atacuri indiene. Un astfel de atac putea să vină numai dinspre uscat. Chiar dacă seminolii observaseră tabăra de noapte de pe malul lui Kissimee, ceea ce nu era de loc probabil, le-ar fi fost cu neputinţă să facă rost din senin de o flotilă de canoe, ca să poată ataca cu succes dinspre râu. Iar Jesup, cunoscând aceasta, îşi instalase posturile de pază pe uscat. Pentru planurile lui Robin această stare de lucruri avea o importanţă hotărâtoare.

Noaptea era luminoasă şi senină, cum sunt îndeobşte nopţile în Florida, dar coroanele dese ale pădurii virgine abia dacă lăsau să pătrundă câte o rază de lună. Santinelele se zăreau ici, colo, ca nişte mogâldeţe întunecate. Zgomotele atât de felurite ale nopţii în pădurea tropicală îl încurajau şi de pe Robin în hotărârea sa. Dinspre râu răzbătea orăcăitul, aducând cu un grohăit, al unei

familii de broaşte-gigant; când şi când izbucnea pe neaşteptate urletul strident al unei păsări de noapte. Cu toate acestea, Rhea şi Robin nu puteau cu nici un chip să se ridice în picioare pentru a încerca să se strecoare printre soldaţii adormiţi. E drept că ţipătul unui bâtlan ar fi acoperit trosnetul unei ramuri, dar putea în acelaşi timp să trezească şi pe vreunul dintre cei adormiţi.

Judecând după poziţia lunei, era aproape de miezul nopţii când Robin se rostogoli depărtându-se la câteva laturi de palmă de Luke. Pe urină se opri şi ascultă ţinându-şi răsuflarea. Sergentul continua să sforăie uniform. Robin îşi ridică mâna ca un semnal şi apoi o lăsă imediat să cadă. Rhea îl înţelese şi se târî încet către el. Se scurseră câteva minute înainte ca băiatul să îndrăznească următoarea mişcare. Dacă voia să nu atingă pe vreunul dintre cei ce dormeau, trebuiau să se târască de-a lungul câtorva culcuşuri. Se aşeză pe burtă, îşi înfipse coatele în pământul moale şi-şi trase trupul centimetru cu centimetru. Înainte de a-şi întinde din nou braţele în faţă, se oprea şi asculta, aştepta ca Rhea să ajungă lângă el şi abia apoi, neobservând nimic suspect, se mişca mai departe. În felul acesta alunecară cu o încetineală nesfârşită către ţărm.

I se părea că se scurseseră ceasuri până ce mâinile lor tremurătoare se întinseră pentru a pipăi trunchiurile grele ale plutei. Rhea era la capătul puterilor. Acum, când credea că presupunerea ei se adeverise şi că Robin voia să treacă peste Kissimee cu pluta, era cât pe ce să izbucnească în plâns.

— N-o să izbutim niciodată, şopti ea şi se încleştă cu deznădejde de buştenii plutei. Nici nu se clintesc!

Robin îi smulse mâna de pe buştean şi şopti printre dinţi:

— Nu te mişca!

Pe urmă sări până la copacul de care Luke legase odgonul, se ridică şi se lipi de trunchi. Imediat după aceea, Rhea ajunse lângă el. Fata gâfâia şi tremura din tot trupul.

— Ce vrei să faci?

— Te duc în cârcă pe frânghie.

Fata rămase tăcută. În sfârşit spuse:

— Asta nu-i cu putinţă!
— La circ am făcut-o de-o sută de ori, şopti el.
— Aligatorii…
— Nu-ţi fie frică, nu pot să zboare!

Atunci ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi el simţi pe gură buzele ei fierbinţi şi uscate, apoi pe obraji, pe ochi. Robin îi puse încet mâna pe cap şi îi apăsă faţa udă şi învăpăiată de pieptul lui, astfel că fiecare dintre ei nu mai auzea decât bătaia inimii celuilalt.

Pe neaşteptate o desprinse de el, îi şopti scurt „Vino!” şi-i ajută să se caţere pe ramurile cele mai de jos. Apoi îi spuse să se urce pe umerii lui. Din clipa când o prinse cu mâinile de glezne şi simţi mâinile ei la tâmple, Robin începu să acţioneze cu mult calm. Încet, făcu primii paşi. Greutatea celor două trupuri apăsa frânghia în jos. El n-o vedea decât ca pe o linie foarte subţire. Doar câteva picioare îi despărţeau de curentul apei. Robin răsufla din greu. Sforţarea supraomenească, încordarea şi gândul primejdiei de moarte făceau ca sudoarea să-i ţâşnească prin toţi porii. După ce ieşiră din umbra aruncată de copac, văzu sub ei apa negricioasă cu sclipiri argintii. Curând i se păru că apa s-a oprit în loc, iar el lunecă împreună cu frânghia, încet, nesigur, peste luciul ei. Această mişcare de alunecare îi dădea o senzaţie de ameţeală. Îşi muşcă buzele cu înverşunare ca să scape de sentimentul acesta de nesiguranţă. Degetele lui se încleştară în gleznele Rheei, de parcă ar fi găsit acolo sprijin. Nu ştia câţi paşi îl mai despărţeau de malul salvator, căci nu îndrăznea să-şi desprindă privirea de la picioarele sale, convins că altfel s-ar prăbuşi în apă. Iar acolo stăteau la pândă aligatorii.

Când Robin crezu pentru a treia oară că ultimele resturi de putere îl părăseau, undele argintii de sub picioarele lui dispăruseră transformându-se în păpuriş negricios, mlădiţele îi mângâiau fruntea, iar coatele lui întâlniră coaja moale a copacului. Pe neaşteptate se simţi uşor ca un fulg şi gemu. Fericit şi istovit.

Capitolul XVI

Generalul Jesup judecase bine atunci când, întocmindu-şi planul său de campanie, ţinuse seama de obiceiul seminolilor de a-şi sărbători victoria. După ce indienii biruiseră trupele generalului Taylor în bătălia de pe ţărmurile lacului Okeechobee, se retrăseseră în satele lor ca să-şi sărbătorească biruinţa. Tobele răpăiau din nou, zi şi noapte răsunau bătăile ritmice ale dansatorilor, în învălmăşeala pestriţă a dansurilor de vânătoare şi de război.

La Mulatto Girls Town se aflau din nou oaspeţi. Printre ei se număra Aligator, împreună cu războinicii săi. Sosiseră în ultima clipă în ajutorul luptătorilor. Acum făceau un popas pentru a se odihni înainte de marşul de înapoiere în satele lor din Florida apuseană. Miconopi îl poftise pe Aligator la stăruinţele lui Osceola şi ale lui Wild Cat. Cele două căpetenii tinere arătaseră înainte vreme o oarecare neîncredere faţă de acest mico şiret ca un vulpoi şi foarte iubit de către războinicii săi. Dar în bătălie fusese unul dintre cei mai viteji. Cu toate acestea, socotiră că e mai bine să-l cheme la un sfat, ca să se asigure că va fi şi pe viitor un aliat pe care se puteau bizui.

Aligator primi cu bucurie, căci el dorea să lămurească lucrurile într-o consfătuire cu aceste căpetenii puternice. Mai avea un motiv: mesajul primit de la vechiul său prieten Jumper. Aligator era singurul mico care primise chemarea. Chiar în aceeaşi zi plecase însă împotriva lui Taylor şi până acum nu spusese încă nimănui vreun cuvânt despre chemare.

În sfârşit, sosi seara în care Miconopi invită căpeteniile în casa sfatului. Din nou, căpetenia supremă a tuturor seminolilor aminti în cuvinte solemne marea biruinţă obţinută asupra trupelor americane. Apoi spuse că va trece

multă vreme până când albii se vor reface de pe urma acestei lovituri şi vor îndrăzni să încalce din nou domeniile seminolilor. Că socoteşte totuşi de cuviinţă să se ţină sfat în legătură cu felul în care se va desfăşura mai departe războiul.

Toate căpeteniile, împreună cu Aligator, dădură din cap în semn de încuviinţare. După aceea, Miconopi le înfăţişă planul de atac asupra fortului Gardener, care pierduse cel puţin o companie în ultima bătălie şi din această pricină era fără îndoială veriga cea mai slabă din lanţul format de forturi. Această cuvântare găsi aprobarea deplină a căpeteniilor.

Când Miconopi întrebă cine vrea să-şi spună părerea în legătură cu această propunere, Aligator ceru primul cuvântul:

— Sunt pentru atacul asupra fortului, începu el şi voi participa la el împreună cu războinicii mei. Dar trebuie să comunic sfatului căpeteniilor ceva ce preocupă gândurile mele de câteva săptămâni. Socotesc că astăzi a sosit timpul să vorbesc despre asta. Înainte încă de plecarea mea către lacul Okeechobee am primit o chemare din partea căpeteniei Jumper.

— Jumper nu mai este mico al seminolilor, este un trădător! se grăbi să spună Osceola.

— Îl cunosc pe Jumper de mai multă vreme decât îl cunoaşte tânărul meu prieten Osceola, urmă Aligator netulburat. N-a fost niciodată laş, iar trădarea era tot atât de departe de el, pe cât sunt de departe stelele de meleagurile noastre de vânătoare. Poate că Jumper a căzut în grea rătăcire. Asupra acestui lucru se cuvine să hotărâm astăzi.

— Asupra acestui lucru s-a şi hotărât, îi reteză Miconopi posac.

Aligator dădu din cap şi răspunse:

— Prin urmare, va trebui să ţinem sfat dacă hotărârea a fost dreaptă. Noi am fost în Arkansas şi am văzut pământurile pe care albii vor să ni le dea, ca să ne clădim pe de un cămin nou. Ne-am împotrivit, fiindcă albii una

spun şi alta fac. Nu i-am crezut când ne-au făgăduit că-i vor lăsa pe fraţii noştri negri să meargă împreună cu noi. Şi-acum auziţi ce ne spune Jumper în legătură cu asta.

Cu glas rar, solemn, Aligator citi scrisoarea lui Jumper în care era vorba de viaţa din lagăr şi de pregătirile legate de strămutarea în comun a indienilor şi negrilor.

— Am primit scrisoarea lui Jumper înainte de a porni cu războinicii mei la lupta împotriva generalului Taylor. Am luat parte la campanie, ca nimeni să nu-mi poată imputa că mă tem de bătălie. Dacă sfatul căpeteniilor nu va voi să ţină seamă de chemarea lui Jumper. Atunci voi lupta mai departe alături de voi, după cum se cuvine unui războinic al seminolilor. Dar vă rog să priviţi această scrisoare ca pe o chemare pe care un mico al seminolilor o adresează fraţilor săi din grija sinceră pentru binele poporului său.

Cuvintele lui Aligator fură urmate de o tăcere generală. Era un războinic bătrân şi cu experienţă, iar vorbele sale erau rostite cu sinceritate – acest lucru era mai presus de orice îndoială. De asemenea, vorbele lui stăruitoare făceau ca fapta lui Jumper să apară într-o lumină nouă. Cu siguranţă că, în chemarea lui, Jumper înfăţişa ceea ce credea el că este adevărat.

Osceola era mânios şi în acelaşi timp abătut. Ce-ar fi putut răspunde ia această scrisoare, decât ceea ce spusese întotdeauna cu privire la făgăduielile făcute de albi? Oare, repetate mereu şi mereu, cuvintele sale nu-şi pierdeau puterea de convingere, aşa cum monezile care circulă prea mult din mână în mână îşi pierd valoarea? Oare dorinţa de pace îi orbea într-atât? Era ea oare mai puternică decât dorinţa de libertate? Oare oamenii uitau că această pace nu poate exista fără libertate? Albii le dăruiau ţinuturi care nu le aparţineau, iar până la urmă aveau să le ia înapoi.

— Chemarea lui Jumper nu schimbă cu nimic părerea mea despre albi, spuse Osceola. Ei mint, fiindcă trebuie să mintă. Chiar dacă, atunci când e vorba de lucruri neînsemnate, spun adevărul, acest adevăr foloseşte totuşi marii lor minciuni.

— Biruinţa noastră de lângă lacul Okeechobee este şi ea

un adevăr de care albii sunt nevoiţi să ţină seama, rosti Aligator liniştit. Unul dintre drumurile pe care îl pot alege este să ne strămute în Arkansas. De data aceasta împrejurările îi silesc să se gândească foarte serios la strămutare. Şi astfel, viaţa noastră paşnică în Arkansas ar fi rodul biruinţei noastre.

Miconopi îşi clătină capul într-o parte şi în alta. Era cel mai în vârstă dintre toţi cei de faţă, simţea povara războiului mai puternic decât ceilalţi. Cum în luptă trebuia să se bizuie întru totul pe Osceola şi Wild Cat, la consfătuiri împărtăşea din ce în ce mai mult părerea lor. Numai în felul acesta putea să-şi păstreze încrederea războinicilor şi, o dată cu ea, poziţia sa de căpetenie supremă a tuturor seminolilor.

— Multă vreme de acum înainte va trebui să luptăm cu două feluri de arme, spuse el. Cu puşca şi cu arma cuvântului. Dar fiecare la vremea ei. Poate că a sosit vremea înţelegerilor – dar asta nu se poate încă desprinde din scrisoarea lui Jumper. Cred că ar trebui să mai convocăm încă o dată o consfătuire a celor mai vechi căpetenii…

Miconopi se opri în mijlocul cuvântării sale, căci în casa sfaturilor pătrunse un războinic şi dădu de înţeles prin semne că are o veste importantă, iritat de întrerupere, căpetenia îi porunci printr-un gest să vorbească.

— Rhea, fata căpeteniei Jumper şi negrul Robin s-au întors din lagăr. De pe malul lui Kissimee se îndreaptă spre noi trei companii de soldaţi, aşa spun ei.

Câteva clipe în încăpere domni tăcerea. Fiecare simţi că hotărârea fusese luată.

— Spune-le să intre! porunci Miconopi.

Goana prin păduri şi prin mlaştini îşi lăsase fără milă urmele în înfăţişarea copiilor. Straiele le erau zdrenţuite, mâinile şi picioarele acoperite cu răni şi zgârieturi, iar oboseala cioplise feţele lor în linii aspre.

— De ce nu s-a înapoiat şi Jumper? întrebă căpetenia supremă.

— E mort, răspunse Rhea încet.

Chipurile căpeteniilor rămaseră nemişcate.

— Povesteşte!

Fata înfăţişă în fraze scurte evenimentele care se desfăşuraseră în lagăr după năvala fermierilor. Pe urmă se întoarse spre Robin şi băiatul povesti cum fusese silit să fie călăuză şi cum reuşiseră să fugă.

— Cât aţi făcut de la Kissimee până aici?

— Două zile şi două nopţi.

Căpeteniile cerură informaţii exacte cu privire la numărul duşmanilor şi la armament. Apoi Miconopi se ridică, se apropie de Robin şi de Rhea şi le întinse mâna.

— Vă mulţumim. Un războinic al seminolilor n-ar fi făcut mai bine în locul vostru.

Cu gesturi lente, Aligator rupse mesajul lui Jumper în bucăţi mici.

— Într-un ceas, războinicii mei vor fi gata de atac, spuse el.

Sarah îi îmbrăţişă pe cei doi copii plângând cu sughiţuri. În multe seri se sfădise îndelung cu ei, de parcă ar fi fost de faţă. E adevărat că n-ar fi primit niciodată să fugă. Dar o îndurerase faptul că Rhea şi Robin o părăsiseră fără să-i spună vreo vorbă. Numai gândul că situaţia lor n-ar fi putut să procedeze altfel o consolase până la urmă.

După ce se linişti, îi trase pe cei doi în faţa ei, îi privi cercetător şi abia acum îşi dădu seama de starea jalnică în care se aflau.

— O, golly, golly, gemu ea. În ce hal aţi ajuns? Pun imediat apă la încălzit ca să vă puteţi spăla. Nu se poate să mai umblaţi în zdrenţele astea. Şi trebuie să mâncaţi, n-au mai rămas din voi decât pielea şi oasele!

Dând din cap cu dojană, se grăbi să iasă ca să se pună pe treabă.

Rhea privi în urma ei şi, pentru prima oară după multă vreme, râse din nou în felul ei ştrengăresc.

— Haide, Robin, să facem baie în lac.

Cu faţa foarte serioasă, băiatul îşi clătină capul:

— Nu, rămân aici.

Ea îi aruncă o privire uimită:

— De ce?

— Trebuie să plec.

Râsul Rheei se stinse, o umbră trecu peste faţa ei.

— Vrei să…

El îi luă mâna şi o strânse uşor. Fără să se uite la ea, spuse:

— Într-o oră plec împreună cu ceilalţi.

— Când ai să te întorci?

— Curând. În cinci zile sau zece…

— Te voi aştepta, spuse ea încet.

Apoi fata se depărta cu paşi rari.

ÎN LOC DE POSTFAŢĂ SEMINOLII ŞI STRĂMUTAREA ÎN VEST

Strămutarea în Vest a unor populaţii indiene formează unul dintre capitolele cele mai întunecate din istoria Statelor Unite. Aversiunea pe care o aveau indienii în a consimţi la cedarea pământurilor lor prin tratatele încheiate cu guvernul american este deosebit de limpede exprimată în cuvintele vestitei căpetenii Chief Joseph, cu prilejul tratativelor cu delegaţia condusă de generalul Oliver O. Howard: „Ce eşti dumneata, ca să ne spui să plecăm de pe pământurile pe care le ocupăm de la facerea lumii? Faci dumneata iarba să crească şi-i dai porunci soarelui? Cred că nu. Atunci, cu ce drept vorbeşti aşa?”

Mai ales în sudul Statelor Unite, politica de strămutare a întâlnit rezistenţa îndârjită a indienilor cherokee, creek, chicasaw, choctaw şi seminoli, cunoscuţi sub numele colectiv de „cele cinci triburi civilizate”, datorită modului lor de viaţă relativ avansat. Spre deosebire de vânătorii nomazi din Marile Prerii, aveau locuinţe permanente şi pământuri unde începuseră să crească vite şi să cultive diferite plante; de aceea rezistenţa lor faţă de strămutare a fost mai puternică – cei mai înverşunaţi fiind seminolii, care, în cele două campanii din 1816-1818 şi 1835-1842, s-au dovedit războinici curajoşi, înzestraţi cu reale calităţi militare.

Nu este lipsit de interes pentru cititor să afle cum s-au desfăşurat evenimentele după ce acţiunea povestirii lui W. Puschel se încheie. Osceola a fost capturat prin viclenie în 1837 şi a murit mai târziu în închisoare. Seminolii au continuat lupta până în 1842, când ultimul grup a fost înfrânt, luând drumul spre Vest. Cum s-a desfăşurat

strămutarea ne-o spune competentul „Concise Dictionary of American History” (Charles Scribner’s Sons, New York, 1962): „Fără îndoială că guvernul nu şi-a dat seama de dificultăţile şi problemele legate de deplasarea unui număr mare de oameni pe asemenea distanţe lungi. Ofiţerii şi ostaşii din unităţile militare regulate, detaşaţi să escorteze triburile care se deplasau şi-au îndeplinit în general neplăcuta lor datorie în mod conştiincios şi cu simpatie faţă de indieni. Dar voluntarii recrutaţi la faţa locului şi funcţionarii civili de cele mai multe ori nu se prea sinchiseau să creeze condiţii mai bune nefericiţilor indieni, iar furnizorii nu erau din cale-afară de scrupuloşi în ceea ce priveşte calitatea hranei livrate. Ca rezultat al acestor factori, istoria deplasării, în deosebi a indienilor din Sud, este presărată de patos şi tragedie. Fie că se efectua cu vase fluviale sau pe simple plute, în care cu coviltir, sau pe jos, migraţia indienilor se caracteriza prin suferinţe cauzate de foame, de extenuare, de boli şi printr-un număr anormal de morţi”.

Urmaşii celor aproximativ patru mii de seminoli strămutaţi trăiesc astăzi în marea rezervaţie indiană, de lângă Anadarko, în Oklahoma. În fiecare vară are loc la Anadarko o mare expoziţie indiană, urmată de un festival de folclor care atrage sute de mii de turişti; la acest festival, urmaşii lui Osceola, Wild Cat, Jumper şi ai celorlalţi locuitori din Mulatto Girls Town iau parte la diferite întreceri tradiţionale şi execută străvechiul dans al porumbului verde…

Sfârşit

Cuprins

Coperta originală: Editura Ion Creangă

W. PÜSCHEL
ROBIN
și fiica
șefului de trib

EDITURA ION CREANGĂ

Lei 5,75